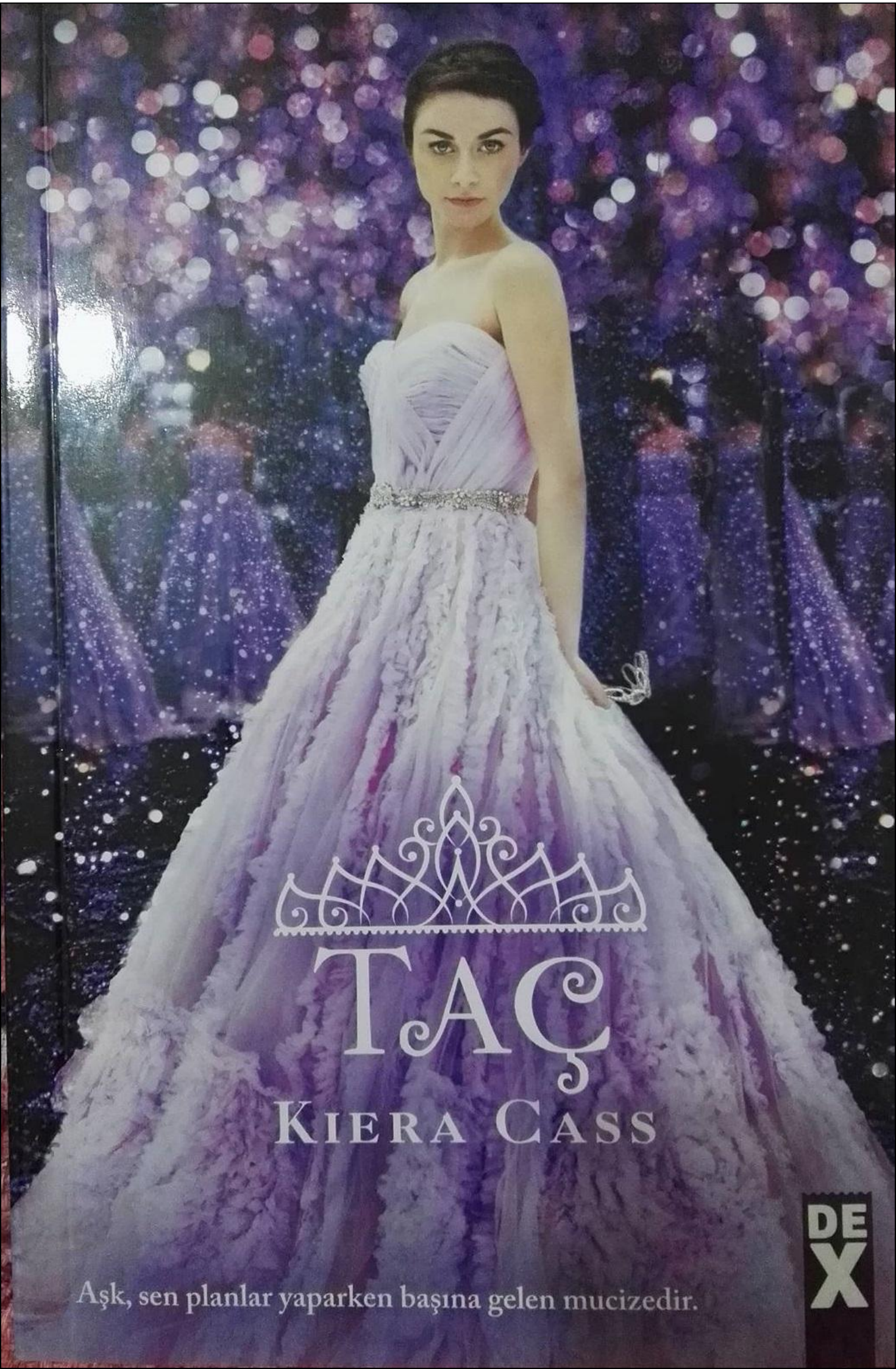

TAÇ
KIERA CASS
Aşk, sen planlar yaparken başına gelen mucizedir.
DEX

1. Bölüm

burçak

"Üzgünüm," dedim, malum ters tepkilere kendimi hazırlayarak. Seçim'im başladığında böyle sonlanacağını hayal etmiştim; taliplerimin onlarcasının bir anda gitmesi, üzerlerindeki ilginin bitişine çoğunun hazırlıksız olması... Fakat son birkaç haftanın ardından, çoğunun ne kadar nazik, ne kadar zeki ve ne kadar cömert olduklarını gördükten sonra bu toplu eleme canımı yakacak diye düşünmeye başladım.

Onlar bana karşı adil davranmışlardı ve ben şimdi onlara karşı pek adaletsiz olmak durumundaydım. Eleme, canlı yayında yapılacak duyuruyla resmiyet kazanacaktı. Haberleri almak için hepsinin o zamana kadar beklemesi gerekiyordu.

"Ani olduğunun farkındayım ama annemin içinde bulunduğu riskli durum sebebiyle babam benden daha fazla sorumluluk almamı istedi ve bunu yapabilmenin tek yolunun bu rekabeti azaltmak olduğunu düşünüyorum."

"Kraliçe nasıl?" diye sordu Hale, endişesini belli etmemeye çalışarak.

İç çektim. "O... hiç iyi görünmüyor."

Babam, annemi ziyaret etmemle ilgili başta tereddüt etmişti ama en sonunda onu ikna etmiştim. Annemi gördüğüm an babamın isteksizliğinin sebebini anladım. Kalp atışlarının metronomu monitörde tempo tutarken, öylece uyuyordu. Ameliyattan yeni çıkmıştı. Doktorlar, bacağından bir damar alıp göğsündeki, işe yaramaz hale gelmiş damarla değiştirmek zorunda kalmışlardı.

Doktorlardan biri, bir dakikalığına onu kaybettiklerini ama geri getirmeyi başardıklarını söyledi. Yanına oturup elini tuttum. Ne kadar aptalca olsa da sırf gelip duruşumu düzeltir diye kambur oturmuştum. Fark etmedi.

"Ama yaşıyor. Ve babam... o..."

Raoul beni rahatlatmak istercesine omzuma elini koydu. "Sorun değil, Majesteleri. Sizi anlıyoruz."

Bakışlarımla etrafımı taradım ve her talibime bir nefes süresince baktım. Yüzlerini hafızama kazıdım.

"Açık konuşmak gerekirse sizden korkuyordum," diye itiraf ettim. Odadan birkaç kıkırdama yükseldi. "Bu riski göze aldığınız için, bana karşı bu kadar nazik olduğunuz için size çok teşekkür ederim."

Bir muhafız içeri girdi, kendini belli etmek istercesine hafifçe öksürdü. "Affedersiniz Leydim. Yayına çok az kaldı. Ekip, şeyleri kontrol etmek istediğini söyledi..." -el yordamıyla anlatmaya çalışarak- "...saç ve benzeri şeyleri."

Başımı salladım. "Teşekkürler. Bir dakikaya hazırım."

Muhafız çıktıktan sonra dikkatimi tekrar oğlanlara çevirdim. "Bu toplu veda için umarım beni affedersiniz. Hepinize gelecekte bol şans diliyorum."

Odadan çıkarken, ardımdan veda mırıltıları geldi. Er-

kekler Odası'ndan çıkar çıkmaz derin bir nefes alıp olacaklara kendimi hazırladım. *Sen, Eadlyn Schreave'sin ve kimse -hem de hiç kimse- senin kadar güçlü değil.*

Annemin ve etrafında pervane olan hizmetçileri ile Ahren'in koridorları çınlatan kahkahasının yokluğunda saray, ürkütücü şekilde sessizdi. Birini kaybetmeden varlığının değerini bilemiyorsun.

Vücudumu dikleştirip stüdyoya yürüdüm.

Kapıya yaklaştığımda birçok kişi, "Majesteleri," deyip reverans yaparak yolu açtılar. Göz göze gelmekten kaçınıyorlardı. Acımı paylaştıklarından mı yoksa olacakları çoktan bildiklerinden mi, anlayamadım.

"Ah," dedim aynaya göz atıp. "Hafif bir parlama var. Rica etsem..."

"Tabii ki Majesteleri." Bir kız, usta dokunuşlarla yüzümü pudraladı.

Elbisemin dantel yakasını dikleştirdim. Sabah ilk giyinirken, saraydaki genel havayı da göz önüne alınca, siyah giymenin uygun olacağını düşünmüştüm ama şimdi içime sinmiyordu.

"Fazla ciddi görünüyorum," diye yüksek sesle söylendim. "Düzgün bir kıyafet giymenin ciddiyeti değil de endişenin verdiği bir ciddiyet gibi. Bu hiç olmadı."

"Çok güzel görünüyorsunuz, Leydim." Makyöz kız dudağımdaki ruju tazeledi. "Tıpkı anneniz gibi."

"Hayır, onun gibi değilim," diye sızlandım. "Onun saçının ya da gözünün zerresi bile olamam."

"Öyle demek istemedim." Alnına kıvırcık saç tutamları düşmüş samimi ve tombul kız ardımda durup aynadaki yansımama baktı. "Bakın," dedi gözlerimi işaret

edip. "Aynı renk değiller ama aynı kararlı bakışa sahipler. Dudaklarınızda da aynı umut verici gülümseme var. Ten renginiz büyükannenize çekmiş ama yine her şeyiyle annenizin kızısınız."

Kendime baktım. Ne demek istediğini az çok görebiliyordum. Çok yalnızlık çektiğim bu anda, kendimi biraz daha az yalnız hissettim.

"Teşekkür ederim. Bunun benim için anlamı büyük."

"Onun için hepimiz dua ediyoruz, Leydim. Anneniz, çetin cevizdir."

Hissettiklerime rağmen kıkırdadım. "Orası kesin."

"İki dakika!" diye bağırdı sahne amiri. Halıyla kaplı sahneye doğru ilerlerken elbisemi düzelttim ve saçımı yokladım. Stüdyo, spotların altında bile normalden serindi ve ıssız podyumun ardında yerimi aldığımda tüylerim diken diken oldu.

Gavril, azıcık özenli giyinmiş olsa da pek gösterişli görünüyordu. Bana yaklaşırken şefkatle gülümsedi. "Bunu yapmak istediğinizden emin misiniz? İsterseniz, sizin yerinize duyuruyu ben yapabilirim, sorun değil."

"Teşekkürler, ama sanırım kendim yapmalıyım."

"Pekâlâ o zaman. Durumu nasıl?"

"Bir saat önce bıraktığımda iyiydi. Doktorlar, iyileşebilmesi için onu uyutuyorlar ama çok hırpalanmış görünüyor." Kendimi sakinleştirmek için gözlerimi yumdum. "Affedersin. Biraz hassas durumdayım. Ama en azından babamdan daha iyi baş ediyorum."

Gavril, başını iki yana salladı. "Ondan daha kötü etkilenecek birini düşünemiyorum. Tanıştıklarından beri bütün dünyası o olmuştu."

Dün geceyi, duvarlarında asılı fotoğrafları ve nasıl bir araya geldikleriyle ilgili daha yeni açıklığa kavuşturdukları detayları düşündüm. İnsanı sonunda bu kadar güçsüz bırakıyorsa, aşk için sayısız engeli aşmanın mantığını hâlâ anlayamıyordum.

"Sen oradaydın, Gavril. Onların Seçim'ini gördün." Yutkundum, hâlâ emin olamıyordum. "Gerçekten işe yarıyor mu? Nasıl yarayabilir?"

Omuz silkti. "Sizinki, benim gördüğüm üçüncü Seçim ve size nasıl işe yaradığını, bir piyangodan nasıl bir ruh ikizi çıkabileceğini anlatamam. Şunu söyleyeyim: Büyükbabanız pek beğendiğim bir adam değildi ama kraliçesine, dünyadaki en önemli kişi oymuş gibi davranırdı. Diğerlerine karşı ne kadar acımasızsa, ona karşı o kadar nazikti. Kraliçe, ondan üstün gelmişti, söylemek bana düşmez ama... Yani, doğru kadını bulmuştu."

Neyi söylemekten kaçındığını merak ederek gözlerimi kıstım. Büyükbabamın dertli bir hükümdar olduğunu biliyordum ama düşününce, onu yalnızca bu yönüyle tanıyordum. Babam onun kocalığından ya da babalığından pek bahsetmezdi ve büyükannemle ilgili konuşmak her zaman daha çok ilgimi çekmişti.

"Peki ya baban? Ne aradığı konusunda en ufak bir fikri olduğunu sanmıyorum. Dürüst olmak gerekirse, annenin de yoktu. Yine de ona her anlamda uyuyordu. Etraflarındaki herkes, onlar fark etmeden önce bile bunu görebiliyordu."

"Gerçekten mi?" diye sordum. "Onlar farkında değil miydi?"

İfadesi değişti. "Aslına bakarsanız, anneniz pek far-

kında değildi." İğneleyici bir bakış attı. "Ailenin ortak özelliği bu galiba."

"Gavril, sen bunu söyleyebileceğim birkaç kişiden birisin. Ne aradığımı bilmiyor değilim. Yalnızca, henüz aramaya hazır değilim."

"Ah. Biliyordum."

"Ama şimdi buradayım işte."

"Ve korkarım ki tek başınasınız. Bu işi tamamen bitirmek isterseniz -dün yaşananlardan sonra sizi kimse yargılayamaz- bunun kararını ancak siz verebilirsiniz."

Başımı salladım. "Biliyorum. İşte, esas bu yüzden çok ürkütücü."

"On saniye," dedi set amiri.

Gavril, omzuma dokundu. "Ne olursa olsun yanınızdayım, Majesteleri."

"Teşekkür ederim."

Kameranın karşısında omuzlarımı dikleştirdim, üzerindeki kırmızı ışık yanmaya başladığında olabildiğince sakin görünmeye çalıştım.

- "Günaydın, Illéa halkı. Ben, Prenses Eadlyn Schreave, kraliyet ailesinde yakın zamanda meydana gelen olaylarla ilgili konuşmak için buradayım. Önce, iyi haberleri vereyim." Gülümsemeye çalıştım, gerçekten denedim ama tek düşünebildiğim ne kadar terk edilmiş hissettiğimdi.

"Sevgili kardeşim, Prens Ahren Schreave, Fransa Prensesi Camille de Sauveterre ile evlendi. Evliliklerinin zamanlaması biraz sürpriz olsa da mutlu çiftimiz için hissettiğimiz neşeyi azaltamaz. Umarım sizler de çiftimize mutlu bir evlilik dileğime katılırsınız."

Duraksadım. *Yapabilirsin, Eadlyn.*

"Üzücü haber ise şu: Dün gece annem, Illéa Kraliçesi America Schreave, şiddetli bir kalp krizi geçirdi."

Duraksadım. Sanki boğazıma sözlerden bir set çekilmiş, konuşmamı gittikçe zorlaştırıyordu.

"Durumu kritik ve hastanede kontrol altında. Lütfen..."

Elimi ağzıma götürdüm. Ağlamak üzereydim. Canlı yayında kendimi kaybedecektim ve Ahren'in, insanların hakkımda düşündükleriyle ilgili söylediklerinin üzerine, zayıf görünmek ihtiyacım olan son şeydi.

Başımı öne eğdim. Annemin bana ihtiyacı vardı. Babamın bana ihtiyacı vardı. Hatta azıcık da olsa, ülkemin bile bana ihtiyacı vardı. Onları yüzüstü bırakamazdım. Gözyaşlarımı hafifçe kuruladım ve devam ettim.

"Lütfen, hızla iyileşmesi için dua edin çünkü hepimiz onu çok seviyoruz ve onun yol göstericiliğine hâlâ ihtiyacımız var."

Nefes aldım. Bir andan diğerine geçebilmenin tek yolu buydu. Nefes al, nefes ver.

"Annemin, Seçim'e saygısı büyüktü ve hepinizin bildiği gibi, anne ve babamın uzun ve mutlu evliliği Seçim sayesindeydi. Böylece, içtenlikle bunu dilediğini bildiğimden, onu onurlandırmaya ve Seçim'imin devam etmesine karar verdim.

"Son yirmi dört saattir hanemizde etkili olan gerginlik dolayısıyla taliplerimi Elit'e düşürmeye karar verdim. Babam, hafifletici sebeplerden ötürü, sahasını ondan altıya düşürdü ki ben de olsam aynısını yapardım. Şu altı beyefendinin Seçim'de kalmasına karar verildi: Bay Gunner Croft, Bay Kile Woodwork, Bay Ean Cabel, Bay Hale Garner, Bay Fox Wesley ve Bay Henri Jaakoppi."

İsimleri sıralamak nedense beni rahatlatmıştı. Çünkü şu an bu isimlerin kendileriyle ne kadar gurur duyduğunu biliyordum ve bu kadar uzaktan bile coşkuyu hissedebiliyordum.

Görev, neredeyse tamamlanmıştı. Ahren'in gittiğinden, annemin ölebileceğinden ve Seçim'in devam edeceğinden haberdar olmuşlardı. Şimdi en çok korktuğum haberi vermeye gelmişti sıra. Ahren'in mektubu sağ olsun, halkımın benimle ilgili düşündüklerini gayet iyi biliyordum. Nasıl bir tepkiyle karşılaşacaktım acaba?

"Annemin içinde bulunduğu hassas durum göz önüne alındığında babam, Kral Maxon Schreave, onun yanında kalmaya karar verdi." İşte başlıyoruz. "Böylelikle, unvanını geri almaya hazır hissettiği vakte kadar beni hükümdar ilan etti. Bir sonraki açıklamaya dek devlet işleriyle ilgili kararları ben vereceğim. Bu görevi almak içime sinmese de anne ve babamın içini rahat ettirmek bana huzur veriyor.

"Konularla ilgili gelişmelerden sizi haberdar edeceğiz. Vakit ayırdığınız için teşekkür eder, iyi günler dilerim."

Kayıt durunca sahneden inip hemen oracıkta, normalde ailem için ayrılmış sandalyelerden birine oturdum. Midem bulanıyordu ve elimde olsa kendime gelene kadar orada saatlerce otururdum ama yapacak çok iş vardı. Sırada, anne ve babamın yanına yeniden uğramak vardı ve sonra işe koyulmalıydım. Gün içinde bir ara Elit'le de buluşmam gerekiyordu.

Stüdyodan çıkınca bir an durmak zorunda kaldım çünkü beyefendiler yolumu kesmişti. İlk, Hale'ı gördüm. Elindeki çiçeği neşeyle uzattı. "Senin için."

Karşımda dizilmiş beyefendilere baktım; hepsinin elinde birer çiçek vardı. Kimisinin kökleri duruyordu. İsimlerini duyunca hemen bahçeye koşmuş, sonra da buraya gelmiş olmalıydılar.

"Şapşal şeyler," deyip iç geçirdim. "Teşekkür ederim."

Hale'ın uzattığı çiçeği alıp onu kucakladım. "Her gün için bir şey demiştim," diye fısıldadı, "ama eğer iki şey olmasını istersen haber ver, olur mu?"

Onu daha da sıkı sardım. "Sağ ol."

Sıradaki Ean'dı. Birbirimize yalnızca randevumuzda yapılan fotoğraf çekiminde dokunmuş olmamıza rağmen kendimi ona sarılmaktan alıkoyamadım.

"Kendini mecbur hissettin herhalde," diye mırıldandım.

"Benimki, koridordaki vazodan. Görevlilere söyleme sakın."

Sırtını okşadım, o da benimkini.

"İyileşecek," dedi. "Hepiniz iyi olacaksınız."

Kile'ın eline diken battığı için sarılırken parmağındaki kan elbiseme bulaşmasın diye elini havada öyle garip tutuyordu ki beni çok güldürdü.

"Hep gülümse," dedi Henri, elindeki çiçeği buketime eklerken.

"İyiyim, iyiyim," dedim, o da bana gülümsedi.

Erik bile benim için çiçek getirmişti. Alırken, sırıtmadan edemedim.

"Bu bir karahindiba," dedim.

Omuz silkti. "Biliyorum. Kimisine göre yabani ot, kimine göre çiçek. Bakış açısı."

Kollarımı boynuna sardım. Ben ona sarılırken, onun

diğerlerine baktığını hissettim. Herkesle aynı muameleyi görmek onu rahatsız ediyordu.

Gunner, pek bir şey söyleyemeden yutkundu ama bir sonrakine geçmeden bana nazikçe sarıldı.

Fox'un elinde üç tane çiçek vardı. "Arasından seçemedim."

Gülümsedim. "Hepsi çok güzel. Sağ ol."

Fox'la kucaklaşma daha sıkıydı. Diğerlerinden daha fazla desteğe ihtiyacı varmış gibiydi. Omzunun üzerinden Elitlere bakarken ona sarılmış vaziyette durdum.

Hayır, bu sürecin hiçbir anlamı yoktu ama kalbimin, çabalayanlar karşısında nasıl akıp gittiğinin farkındaydım. İşte, artık bunu umuyordum: Aşk ve görevin birbirine karışmasını ve sonunda her şeyin arasında mutlu olmayı.

2. Bölüm

Annemin elleri yumuşacıktı, neredeyse kâğıt gibi. Dokunduğumda aklıma suyun yuvarlattığı taşlar geldi. Bu düşünce beni gülümsetti; kim bilir bir zamanlar ne sivri bir taştı.

"Her şeyi yanlış yapıyorum hissine kapıldığın olur muydu hiç?" diye sordum. "Yanlış şeyleri söylediğin, yanlış şeyleri yaptığın?.."

Bir cevap bekledim ama karşılığında makinelerin vızıltısı ve monitördeki kalp atışları dışında bir ses gelmedi.

"Babamla kavga ettiğiniz olurdu, demek ki bazen sen de hata yapabiliyordun."

Elini daha sıkı tutup avucumun içinde ısıtmaya çalıştım.

"Haberleri verdim. Artık herkesin, Ahren'in evlendiğinden ve senin şu ara biraz şey... rahatsız olduğundan haberi var. Oğlanları altı kişiye düşürdüm. Büyük bir eleme oldu, biliyorum, ama babam sorun olmayacağını söyledi ve kimsenin canını sıkmamak için bunu sıra kendine geldiğinde yaptı." İç çektim. "Yine de insanlar benimle ilgili kızacak bir şeyler bulurlarmış gibime geliyor."

Gözyaşlarım akmasın diye gözlerimi kırpıştırdım. Ne kadar ürktüğümü hissederse diye endişeleniyordum. Doktorlar, Ahren'in ani gidişinin yarattığı şokun durumunu tetiklediğini düşünüyordu. Ama ben de acaba gündelik stresinin bir parçası mı oldum, diye düşünmekten kendimi alamıyordum. Tıpkı, insanı sonunda ele geçirene kadar tehlikesi anlaşılmayan, her gün alınan küçük bir zehir damlası gibi.

"Her neyse, babam gelir gelmez ilk danışma kurulu toplantım için çıkmalıyım. Çok zor olmayacağını söylüyor. Bana sorarsan General Leger'in bugün herkesten daha zor bir görevi var; sürekli burada yanında beklemek isteyen babamın yemek yemesini sağlamak. General ısrarcı çıktı da babam sonunda teslim oldu. İyi ki burada, General Leger yani. Neredeyse, insanın yedek anne babası olması gibi."

Elini biraz daha sıkı tutup ona doğru eğildim ve fısıldadım: "Lütfen beni yedek bir anne babaya muhtaç bırakma, tamam mı? Sana ihtiyacım var. Oğlanların sana ihtiyacı var. Ve babam... Sen gidersen dağılacak gibi görünüyor. Uyanma zamanı geldiğinde aramıza geri döneceksin, tamam mı?"

Ağzında bir kıpırtı, parmaklarında bir hareket olsun, beni duyduğuna dair bir işaret göreyim diye bekledim. Hiçbir şey olmadı.

O sırada kapıdan içeri babam ve hemen arkasından General Leger girdi. Yanaklarımdaki gözyaşlarını, kimsenin görmediğini umarak, elimin tersiyle sildim.

"Gördün mü?" dedi General Leger. "Durumu sabit. Değişen bir şey olsa doktorlar koşturur gelirdi."

"Yine de burada olmayı tercih ediyorum," dedi babam kararlılıkla.

"Baba, yalnızca on dakikadır dışarıdasın. Yemek yiyebildin mi?"

"Yedim. Söyle ona, Aspen."

General Leger iç çekti. "Ona yemek yemek denirse."

Babam generale, başkasına göre tehditkâr ama generali ancak gülümseten bir bakış attı. "İçeri yiyecek sokabilir miyim bir deneyeyim, böylece dışarı çıkmana gerek kalmaz."

Babam başını salladı. "Kızıma göz kulak ol."

"Tabii ki." General Leger bana bakıp göz kırptı. Odadan çıkmak için peşinden ilerledim, son bir kontrol etmek istercesine dönüp anneme baktım.

Hâlâ uyuyordu.

Koridora çıktığımızda general koluna girmem için kolunu uzattı. "Hazır mısın bakalım, benim yarım yamalak Kraliçem?

Koluna girdim ve gülümsedim. "Hayır. Haydi gidelim."

Toplantı odasına ilerlerken General Leger'e neredeyse, girmeden önce bir tur daha atalım diyecektim. Gün daha şimdiden öyle yoğun geçiyordu ki bunu becerebileceğimden emin değildim.

Saçmalık, dedim kendi kendime. *Bu toplantıya daha önce on defa katıldın. Babamın söylediği her şey zaten çoğunlukla senin de aklına gelenlerdi. Evet, bu sefer ilk defa toplantıya sen başkanlık edeceksin ama zaten günün birinde seni bekleyen de buydu. Üstelik bugün kimse sana yüklenmeyecektir; Tanrı aşkına annen daha yeni kalp krizi geçirdi.*

Kapıyı kararlı bir tavırla açtım, General Leger de peşimden girdi. Yerime geçerken tüm beyefendileri başımla selamlamayı ihmal etmedim. Bay Andrews, Bay Coddly, Bay Rasmus ve yıllardır defterleriyle kalemleri önlerinde, orada oturduklarını gördüğüm birçok başka adam daha. Babamın yerine doğru ağır ağır yürürken, Leydi Brice ve onun yanındaki yerini alan general bana gururla bakıyordu.

"Günaydın." Masanın başındaki yerimi alıp önümdeki ince dosyaya baktım. Neyse ki bugünün gündemi pek kalabalık görünmüyordu.

"Anneniz nasıl?" diye sordu Leydi Brice ciddiyetle.

Bu sorunun cevabını bir tabelaya yazmalıydım, böylece her seferinde tekrar etmeme gerek kalmazdı. "Hâlâ uyuyor. Durumunun şu anki ciddiyetini bilmiyorum ama babam sürekli yanında ve durumunda bir değişiklik olursa herkese haber vereceğiz."

Leydi Brice üzüntüyle gülümsedi. "İyi olacağından eminim. O güçlü biridir."

Şaşkınlığımı gizlemeye çalıştım ama Leydi Brice'ın annemi bu kadar iyi tanıdığını bilmiyordum. Aslında, ben de Leydi Brice'ı pek tanımıyordum ama sesindeki samimiyetten, onun şu an yanımda olması beni memnun etmişti.

Başımı salladım. "Haydi, başlayalım da ona en azından işteki ilk günümün biraz olsun verimli geçtiğini söyleyebileyim."

Buna karşılık odada birkaç kişi kıkırdadı, hava biraz yumuşamıştı. Ama önümdeki kâğıtta yazan ilk maddeyi okuduğumda gülümsemem yok oldu.

"Bunun bir şaka olduğunu düşünüyorum," dedim umursamaz bir şekilde.

"Değil, Majesteleri."

Bay Coddly'e döndüm.

"Bunun, Illéa'yı zayıflatmak için planlı bir hareket olduğunu düşünüyoruz. Ne Kral ne de Kraliçe bu duruma rıza gösterdiğinden, Fransa'nın aslında erkek kardeşinizi bizden çaldığını söyleyebiliriz. Bu evlilik hainliktir ve bize, savaş açmaktan başka bir seçenek bırakmıyor."

"Beyefendi, sizi temin ederim ki bu hainlik değildir. Camille, mantıklı bir kızdır." Bunu kabullenmekten nefret ettiğim için gözlerimi devirdim. "Romantik olan taraf Ahren'dir ve eminim onu, bunu yapmaya o zorlamıştır; tam tersi değil."

Savaş beyanını buruşturdum; bir dakika daha olsun bu konuyu düşünmek istemiyordum.

"Leydim, bunu yapamazsınız," diye ısrar etti Bay Andrew. "Illéa ve Fransa arasındaki ilişkiler yıllardır gergin."

"Bu durum politik değil, daha kişisel bir seviyede," dedi Leydi Brice.

Bay Coddly elini kaldırdı. "Böylece durum daha da kötüleşiyor. Kraliçe Daphne, bizim karşılık vermeyeceğimizi düşünerek kraliyet ailesi üzerinde duygusal baskı oluşturmaya çalışıyor. Bu sefer karşılık vermeliyiz. Ona söyleyin, general!"

General Leger sözü aldığı sırada, Leydi Brice sinirle başını iki yana sallıyordu. "Söyleyebileceğim tek şey, Majesteleri, eğer emrederseniz yirmi dört saat içinde havada ve karada askerler konumlandırılabilir. Fakat bunu yapmanızı kesinlikle önermem."

Andrews pufladı. "Leger, ona içinde bulunduğu tehlikeyi anlat."

Leger, omuz silkti. "Burada bir tehlike görmüyorum. Yalnızca erkek kardeşi evlendi."

"Aksine," diyerek sorgularcasına devam ettim, "bir evlilik, iki ülkeyi birbirine yakınlaştırmaz mı? Yıllardır bu yüzden prensesler baş göz edilmedi mi?"

"Ama onlar planlıydı," dedi Coddly. Sesinin tonu, benim böyle bir konuşma için fazla saf kaldığımı belirtir gibiydi.

"Bu da öyleydi," diye karşılık verdim. "Ahren ve Camille'in bir gün evleneceğini hepimiz biliyorduk. Yalnızca, beklenenden erken oldu."

"Anlamıyor," diye mırıldandı Andrews'a.

Bay Andrews bana bakıp başını iki yana salladı. "Majesteleri, bu hainlik."

"Bayım, bu aşk."

Coddly yumruğunu masaya vurdu. "Kararlı davranmazsanız sizi kimse ciddiye almaz."

Sesinin odada yankılanması bittiğinde derin bir sessizlik oluştu; masadaki herkes kıpırdamadan duruyordu.

"Pekâlâ," dedim sakince, "kovuldunuz."

Coddly kahkahayı bastı, etrafındaki adamlara baktı. "Beni kovamazsınız, Majesteleri."

Başımı yana eğdim ve gözlerimi ona diktim. "Emin olun kovabilirim. Şu an burada benden daha üst rütbeli birisi yok ve yeriniz kolayca dolacaktır."

Leydi Brice, dudaklarını birbirine bastırmış gülmemek için kendini zor tutuyordu. Evet, kesinlikle bir yandaşım vardı.

"Savaşmak zorundasınız!" diye ısrar etti.

"Hayır," dedim kararlı biçimde. "Savaş, halihazırda gergin olan durumu daha da zorlaştırır ve artık evlilik yoluyla bağlı hale geldiğimiz ülkeyle aramızdaki ipleri aniden gerer. Savaşmayacağız."

Coddly çenesini eğip gözlerini kısarak konuştu. "Bu konuda biraz duygusal davranmıyor musunuz?"

Yerimde doğruldum, sandalyemi tiz bir sesle yere sürterek kalktım. "Bu ifadenizle bana bu durum karşısında çok *kadınca* davrandığımı söylemeye kalkışmıyorsunuzdur diye düşünmeyi tercih ediyorum. Çünkü evet, duygusalım."

Gözlerimi Coddly'den ayırmadan masanın karşı tarafından ona doğru ilerledim. "Annem, boğazından içeri tüpler sarkıtılmış vaziyette hastanede yatıyor, ikizim şu an başka bir kıtada ve babam her an dağılacak durumda."

Karşısında durup devam ettim. "Tüm bunlar olurken sakin tutmam gereken iki erkek kardeşim, yönetmem gereken bir ülke ve alt katta, içlerinden birine elimi uzatmamı bekleyen altı oğlan var." Coddly yutkundu. Bundan aldığım zevkten az da olsa suçluluk duydum diyebilirim. "Bu yüzden, evet, şu an biraz duygusalım. Benim yerimde kim olsa bu durumda olurdu. Ve siz, bayım, siz bir aptalsınız. Ne cüretle beni, böyle küçük sebeplerle, bu denli ciddi bir şeye zorlamaya kalkışırsınız? Nereden bakarsanız bakın ben kraliçeyim ve siz beni hiçbir şeye mecbur edemezsiniz."

Masanın başına geri döndüm. "Komutan Leger?"

"Evet, Majesteleri?"

"Gündemde yarına kadar bekleyemeyecek bir şey var mı?"

"Hayır, Majesteleri."

"İyi. Toplantı bitmiştir. Bir sonraki toplantımıza kadar burada kimin sorumlu olduğunu hatırlamanızı tavsiye ederim."

Ben susar susmaz, Leydi Brice ve General Leger dışındaki herkes yerinden kalkıp eğilerek selam verdi – her zamankinden daha ciddi bir şekilde.

"Mükemmeldiniz, Majesteleri," dedi Leydi Brice coşkuyla, odada yalnızca üçümüz kalmıştık.

"Öyle miydim? Ellerime bakın." Elimi kaldırdım.

"Titriyorsunuz."

Titremeyi durdurmak için elimi yumruk yaptım. "Söylediklerimin hepsi doğruydu, öyle değil mi? Beni, savaş tebliğini imzalamaya mecbur edemezler, değil mi?"

"Hayır," dedi General Leger kesin bir tavırla. "Biliyorsunuz, kurulda her zaman Avrupa'yı kolonileştirme idealinde olan üyeler vardı. Sanırım bunu sizin sınırlı deneyiminizden yararlanmak için bir fırsat olarak gördüler ama siz her şeyi doğru idare ettiniz."

"Babam, savaşmak istemezdi. Onun hükümdarlığının sancağı hep barış olmuştur."

"Kesinlikle." General Leger gülümsedi. "Kararlılığınızla gurur duyardı. Hatta sanırım hemen gidip kendisine anlatacağım."

"Ben de gelsem mi?" diye sordum birden, annemin kalbinin hâlâ attığını gösteren monitörün sesini duymaya ihtiyacım var gibi hissediyordum. Hâlâ orada olduğunu, hâlâ çabaladığını gösteriyordu.

"Yönetmen gereken bir ülke var artık. Seni mümkün oldukça durumdan haberdar ederim."

"Teşekkürler," dedim ardından, general odadan çıkarken.

Leydi Brice, kollarını masanın üzerinde kavuşturmuştu. "Daha iyi misin?"

Başımı salladım. "Bu pozisyonun çok ağır olacağını biliyordum. Şimdiye kadar kendi payıma düşeni yapıp babamı onlarca kez izledim. Ama yine de tam anlamda hazır olmak için biraz daha zamana ihtiyacım vardı. Annem ölebilir diye birden bu işe başlamak fazla geldi. Üstelik daha sorumluluğumun beşinci dakikasında savaşa karar vermek mi? Buna hiç hazırlıklı değilim."

"Pekâlâ, her şeyin bir sırası var. Henüz mükemmel olmak zorunda değilsin. Bu geçici bir durum. Annen iyileşecek ve baban işin başına geri dönecek. Sen de elinde harika bir deneyimle öğrenme sürecine geri döneceksin. Bu vakti bir fırsat olarak değerlendir."

Derin bir nefes aldım. Geçici. Fırsat. Pekâlâ.

"Bunun yanı sıra, her şey yalnızca senin elinde değil. Danışmanlar bunun için var. Doğru, kabul ediyorum, bugün pek yardımcı olamadılar ama biz gerektiğinde yol göstermek için buradayız."

Düşünceli biçimde dudağımı ısırdım. "Pekâlâ, şimdi ne yapıyorum?"

"Öncelikle, söylediğinden geri adım atma ve Coddly'i kov. Böylece diğerlerine, dediğini yaptığını göstermiş olursun. Onun için biraz üzülürüm tabii ama bence babanın onu etrafında tutmasının sebebi, şeytanın avukatı olması ve ona bir durumu her açıdan görebilmeyi sağlamasıydı. Güven bana, kimsenin onu özellikle özleyeceğini sanmam."

İç çektim. "Hepsi bana sırtını dönmüş gibi hissediyorum."

Başını salladı. "Daha dikkatli bak. Hiç aklına gelmeyen yerlerde kendine arkadaş bulacaksın."

Ona yeniden başka bir gözle baktım. Aynı pozisyonda, herkesten uzun zamandır görev yapıyordu. Çoğu durumda babamın neye karar vereceğini biliyordu ve her şeyden öte ne olursa olsun kurulda bir kadın daha demekti.

Leydi Brice gözlerini gözlerime dikti. "Sana karşı ne olursa olsun dürüst kalacak kimi tanıyorsun? Kraliyet ailesinden olduğun için değil, sen olduğun için yanında olacak biri var mı?"

Gülümsedim, bu odadan çıkınca nereye gideceğimden emindim.

3. Bölüm

"Ben mi?

"Sen."

"Emin misin?"

Neena'yı omuzlarından yakaladım. "Bana, istemesem de hep gerekenleri söylersin. En kötü zamanlarımda bana katlandın ve hayatını çamaşırlarımı katlayarak geçirmek için fazla akıllısın."

Yüzü ışıldadı, gözyaşlarını zor tutuyordu. "Kraliçe nedimesi... Bu ne demek bilmiyorum bile."

"Arkadaş olmak ki sen zaten öylesin ve işimin daha az gösterişli kısımlarında bana destek olacaksın; randevuları ayarlamak ve yemek yemeyi unutmamamı sağlamak gibi."

"Sanırım bunu becerebilirim," dedi gülümseyerek.

"Hah bir de şey..." Onu, işinin en heyecanlı kısmına hazırlamak istercesine ellerimi havaya kaldırım, "...artık üniforma giymek zorunda kalmayacaksın demek. Haydi, git üzerini değiş şimdi."

Neena kıkırdadı. "Uygun bir şeyim var mı bilmiyorum. Ama yarına kadar bir şeyler ayarlarım mutlaka."

"Saçmalama. Benim dolabıma bak."

Yüzüme alık alık baktı. "Olmaz."

"Hımm, olur ve olacak." Elimle geniş dolabı işaret ettim. "Giyin, benimle ofisimde buluş ve işleri bir bir halledelim."

Olumlu bir şekilde başını salladı ve bunu daha önce binlerce kez yapmışız gibi birden boynuma atlayıp sarıldı.

"Teşekkürler."

"Sana teşekkürler," diye üsteledim.

"Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Geri çekilip onu süzdüm. "Biliyorum. Bu arada, ilk görevin bana yeni bir hizmetçi bulmak."

"Sorun değil."

"Harika. Görüşürüz."

Yanımda bana destek verecek insanlar olmasından memnun, odadan çıktım. General Leger, anne ve babamla aramdaki bağlantı, Leydi Brice, baş danışmanım olacaktı ve Neena, iş yükünü omuzlamakta bana yardım edecekti.

Daha bir gün bile olmamıştı ve annemin neden bir eşe ihtiyacım olduğunu düşündüğünü anlamıştım. Birini bulmaya hâlâ niyetliydim. Yalnızca nasıl olacağını çözmem gerekiyordu.

Akşamüzeri, Erkekler Odası'nın dışında Kile'ı beklerken endişeyle bir aşağı bir yukarı yürümekle geçti. Seçilmişler arasındaki ilişkilerimin en karmaşığı oydu ama yine de başlamak için en kolayıydı.

"Selam," dedi beni kucaklamak için yaklaştığında. Bunu bir ay önce yapmaya kalkışsa nasıl da üzerine muhafızları salardım diye düşünüp gülümsemeden edemedim. "Nasılsın?"

Duraksadım. "Ne garip, bunu soran tek kişi sensin."

Birbirimizden ayrıldık. "İyiyim, sanırım. Meşgul olduğum zamanlarda en azından. İşler biraz yavaşlayınca hemen huzursuzlaşıyorum. Babam dağılmış durumda. Ahren'in geri dönmemesi de beni kahrediyor. Annem için gelir diye düşünmüştüm ama aramadı bile. En azından araması gerekmez miydi?"

Öfkelenmeye başladığımı anlayınca yutkundum.

Kile elimi tuttu. "Pekâlâ, bir düşünelim bakalım. Fransa'ya gidip bir gün içinde evlendi. Halletmesi gereken bir sürü resmi işlem, belgeler filan vardır. Üstelik olanları henüz duymamış olma ihtimali de var."

Başımı salladım. "Haklısın. Hem eminim ki umurundadır. Bana bir mektup bırakmış, onu bu konuda sorgulayamayacağım kadar dürüstçe yazılmış."

"Gördün mü bak. Dün akşam baban, neredeyse kendisinin de hastaneye yatırılması gerekiyormuş gibi görünüyordu. Annenin yanında olup durumunu gözlemlemek ona büyük ihtimalle kontrol altında tutma duygusu veriyor ki bu aslında mümkün değil. Annen en kötüsünü atlattı ve her zaman savaşçı biriydi. Şu, elçi geldiğinde olanları hatırlıyor musun?"

Zoraki gülümsedim. "Paraguay-Arjantin Birliği'nden geleni mi diyorsun?"

"Evet!" dedi yüksek sesle. "Hâlâ dün gibi aklımda. Adam herkese karşı çok kabaydı. İki gün üst üste günün ortasında sarhoş olmuştu ve annen en sonunda onu kulağından tuttuğu gibi kapının önüne koymuştu."

Başımı iki yana salladım. "Hatırlıyorum. Sonrasında, işleri yoluna koymak için başkanlarıyla yapılan bitmek bilmez telefon görüşmelerini de hatırlıyorum."

Kile, bu detaya pek takılmadı. "Onu unut. Şunu hatırla, annen, kendi başına bir şey gelmesine izin vermez. Hayatını mahvetmeye çalışan bir şey olursa kendini kapının önünde bulur."

Gülümsedim. "Doğru."

Bir an için sessizce orada öylece durduk ama bu huzurlu ve sakin bir andı. Ona minnettardım. "Günün geri kalanında yoğun olacağım ama yarın gece biraz birlikte vakit geçirebilir miyiz?"

Başını salladı. "Tabii."

"Konuşacak çok şey var."

Kaşlarını çattı. "Ne gibi?"

Etrafımızda biri olduğunu fark edince ikimiz de aynı anda döndük.

"Affedersiniz, Majesteleri," dedi muhafız eğilip selam vererek, "bir ziyaretçiniz var."

"Ziyaretçi mi?"

Muhafız başını salladı ama kim olduğunu konusunda bilgi vermedi.

İç çektim. "Tamam. Sana sonra uğrarım, olur mu?"

Kile, kısaca sarıldı. "Tabii ki. Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver."

Bunu kastederek söylediğinden, yanından ayrılırken gülümsedim. Aklımın bir köşesinde biliyordum ki o odadaki genç adamların her biri, ihtiyacım olduğunda hemen yanıma koşardı ve bunu bilmek bu kasvetli günde bir umut ışığı veriyordu.

Kimin geldiğini tahmin etmeye çalışarak dönen merdivenlerden indim. Aileden biri olsaydı bir odaya alınırdı; devlet adamı ya da diğer bir resmi ziyaretçi olsaydı önce-

sinde haber gelirdi. Önceden haber verilemeyecek kadar önemli kim olabilirdi ki?

Birinci kata indiğimde sorumun cevabı karşımda duruyordu. Gülümsemesi nefesimi kesti.

Marid Illéa yıllardır saraya ayak basmamıştı. Onu son gördüğümde sohbet etmeyi beceremeyen sırık gibi bir ergendi. Ama şimdi, o yuvarlak yanakları keskin hatlı bir çeneye dönüşmüş, kılçık gibi kolları dolgunlaşmıştı ve üzerine tam oturan takım elbisesinin dikişlerinden tam olması gerektiği kadar belirgin görünüyordu. Ona yaklaşırken gözünü benden ayırmadı ve elleri neredeyse taşan bir sepetle dolu olsa da hiç yokmuş gibi, eğilip selam verdi ve gülümsedi.

"Majesteleri," dedi. "Habersiz geldiğim için üzgünüm ama annenizle ilgili haberi alınca bir şeyler yapmamız gerektiğini düşündük. Bu yüzden..."

Elindeki sepeti bana uzattı. İçi hediyelerle doluydu. Çiçekler, ince kitaplar, kapakları kurdeleyle süslenmiş kavanozda çorba ve hatta insanın kendini tutmasını imkânsız kılacak kadar lezzetli görünen birkaç hamur işi.

"Marid," dedim. Sesim aynı zamanda karşılar, sorgular ve uyarır bir tonda çıkmıştı. "Olanları düşününce, bunlar çok fazla."

Omuz silkti. "Anlaşmazlıklar merhameti zedelemez. Kraliçemiz hasta ve elimizden gelen ancak bu."

Bir anda ortaya çıkmasından duyduğum şaşkınlıkla gülümsedim. Muhafıza işaret ettim.

"Bunları hastane kanadına götürün, lütfen."

Muhafız sepeti aldı ve tüm dikkatimi yine Marid'e verdim.

"Anne ve babanız gelmek istemedi mi?"

Ellerini cebine sokup yüzünü buruşturdu. "Bu ziyaretin kişisel değil, politik algılanmasından endişe ettiler."

Başımı salladım. "Anlaşılır. Ama bir dahakine bu konuda endişe etmemeleri gerektiğini söyle. Onlara hâlâ kapımız açık."

Marid iç çekti. "Onlar pek öyle düşünmedi, hele... gidişlerinden sonra."

Olanları dün gibi hatırladığımdan, dudaklarımı birbirine bastırdım.

August Illéa ve babam, büyükbabam ve büyükannemin ölümünden sonra sınıfları sona erdirmek için birlikte çalışmışlardı. August, değişimin yeterince hızlı olmadığından şikâyet ettiğinde babam otoritesini kullanıp ona, planına saygı duymasını söyledi. Babam aşağı sınıflarda olmanın verdiği utancı içinden atamayınca Augustus ona "şımarık kıçını" saraydan dışarı atıp sokaklara çıkmasını söyledi. Babam hep sabırlı biriydi ve hatırladığıma göre August ise hep gergin. Sonunda büyük bir kavga koptu ve August ile Georgia eşyalarını ve mahcup oğullarını topladıkları gibi bir hışımla öfke ve üzüntü içinde sarayı terk ettiler.

O zamandan beri Marid'in sesini birkaç kez radyoda politika hakkında röportaj verirken ya da iş dünyasıyla ilgili tavsiyelerde bulunurken duymuştum ama şimdi dudaklarının hareketiyle eşzamanlı duymak ve öylece gülümsediğini görmek ilginçti. Bense onun küçüklüğünde çoğunlukla içine kapanık halini hatırlıyordum.

"Aslına bakarsan babalarımız son günlerde neden hiç konuşmadılar anlamıyorum. Kastlar sonrası ayrımcılıkla ilgili yakın zamanda bastırmaya çalıştığım meseleleri görmüşsündür. Birinden biri küslüğü bozar ve diğerini

arar diye düşünüyordum. İş, gurur meselesi olmayı çoktan geçmiş olmalı."

Marid kolunu uzattı. "Belki de yürürken konuşsak?"

Koluna girdim ve salondan aşağı yürümeye başladık.

"Nasıl gidiyor?"

Omuz silktim. "Bu koşullarda ne kadar iyi olabilirse o kadar."

"Bardağın dolu tarafına bakın demek isterdim ama bunu bulmak da bir mesele."

"Şimdilik tek düşünebildiğim aileme destek olmak.

"Doğru. Ve kim bilir? Hazır başa gelmişken belki ciddi değişiklikler yapabilirsiniz. Kastlar sonrası oluşan sorunlarla ilgili mesela. Bizim anne babalarımız düzeltemedi ama belki siz yapabilirsiniz."

O fark etmese de bu düşünce beni o kadar da memnun etmiyordu. Değişiklik yapmaya başlayacak kadar uzun süre başta olmayı ummuyordum.

"Bunu becerebileceğimden emin değilim."

"Peki, Majesteleri..."

"Lütfen, Marid. Eadlyn de. Beni doğduğumdan beri tanıyorsun."

Yüzünü ekşitti. "Çok doğru. Yine de şu an hükümdarsın ve gerektiği gibi hitap etmemek doğru gelmiyor."

"Ben sana nasıl hitap etmeliyim?"

"Vefalı biri, o kadar. Bu zor zamanlarda her şekilde yardım etmeye hazırım. Sınıfların tasfiyesinin, ilk başta bile, düşündüğünüz kadar düzgün olamadığını biliyorum. Yıllarımı, halka kulak vererek harcadım. Onları iyi duyduğumu düşünüyorum ve eğer benim açıklamalarım faydalı olacaksa bilmek isterim."

Söylediklerini düşünürken kaşlarımı kaldırdım. Seçilmişler sayesinde sıradan kişiler konusunda bu aralar daha çok şey öğrenmiştim ama kamuoyu konusunda uzman biri mükemmel bir araç olabilirdi. Tahtta olduğum kısa süre için kendine koyduğum büyük amaçlarım olmasa da böyle bir şey halkıma işleri ciddiye aldığımı ve hassas olduğumu gösterebilirdi. Üstelik Ahren'in mektubunda yazdıklarını düşününce...

Sözleri, her hatırladığımda aklıma yumruk gibi iniyordu ama bana yararı dokunmayacağını bilse insanların benden nefret ettiğini söylemezdi. Çekip gitmiş olsa da buna güvenim tamdı.

"Teşekkürler Marid. Bu durumun babanım üzerinde yarattığı gerginliği hafifletecek bir şey yapabilirsem bu büyük bir nimet olur. İşe dönmeye hazır olduğunda ülkeyi, yıllardır olmadığı kadar sükûnet içinde bulmasını istiyorum. Seninle temasta olalım."

Cebinden bir kart çıkarıp bana uzattı. "Bu benim kişisel numaram. Ne zaman istersen ara."

Gülümsedim. "Ailen, bana yardım etmene kızmayacak mı? Bu, düşmanla dost olmak değil mi?"

"Hayır, hayır," dedi yumuşak bir ses. "Ailelerimizin amacı aynıydı. Yalnızca, ona ulaşma metotları farklıydı. Hem şimdi, annen iyi değilken, düzelebilecek konularla ilgili ki ülkenin morali bunlardan biri, çok endişelenmemelisin. Ailelerimizin esas şimdi, birlikte çalışmamızı hiç olmadığı kadar destekleyeceğini düşünüyorum."

"Umalım, öyle olsun," dedim. "Son zamanlarda epey çok şey bozulur oldu. Biraz onarım bana iyi gelecektir."

4. Bölüm

Küvete girdim; ne lavanta, ne köpük, ne de suyu güzelleştirecek bir şey vardı. Eloise, sessiz ve hızlıydı ama Neena gibi değildi. İç çektim. Sorun değil, diye düşündüm, ne de olsa burası ne yaptığımı biliyorum edasında olmamı gerektirmeyen, büyük olmasa da küçük de sayılmayacak bir yerdi. Dizlerimi göğsüme çektim, en sonunda ağlamak için özgürdüm.

Ne yapacaktım? Ahren, bana yol göstermek için burada değildi artık ve onsuz hata üstüne hata yapacakmışım gibi geliyordu. Hem neden hâlâ aramamıştı? Neden ilk uçağa atlayıp eve gelmiyordu?

Annemin boğazındaki tüpleri çıkardıklarında kendi kendine nefes alamazsa ne yapacaktım? Daha önce evlilik ve çocuk sahibi olmakla ilgili kendime has hayaller kurmamama rağmen birden fark ettim ki onu hep düğünümde dans ederken ve ilk bebeğimi öpüp koklarken hayal etmişim. Ya o zaman yanımda olamazsa?

Babamın yerini nasıl doldurabilirdim? Tek bir gün beni yiyip bitirmişti bile. Gerçekten tahta çıktığım za-

man geçireceğim yılları geçtim, önümüzdeki birkaç hafta boyunca bile bunu bütün gün, her gün yaptığımı düşünemiyordum.

Bir koca nasıl seçecektim? En iyi seçim hangisiydi? Halk en çok kimi onaylayacaktı? Bu, adil bir soru muydu? Yoksa sorulması gereken miydi?

Küçük bir çocuk gibi avuçlarımın kenarıyla gözlerimi sildim ve keşke, bir güne ne kadar sıkıntı sığabileceğinin farkında olmadığım mutluluğuma geri dönebilseydim diye düşündüm.

Gücüm vardı ama onu nasıl kullanacağımı bilmiyordum. Liderlik etmesini bilmeyen bir hükümdardım. Kendi başına kalmış bir ikizdim. Annesi babası kayıp bir kız çocuğuydum. Yarım düzine talibim vardı ama nasıl âşık olunur emin değildim.

Yüreğimi sıkıştıran gerginlik kimi olsa mahvederdi. Göğsümdeki sızıyı dağıtmak için ovuşturdum ve acaba anneminki de böyle mi başlamıştı diye düşündüm. Sular sıçratarak yerimde dikleştim ve bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırdım.

İyisin. O iyi. Sadece yola devam etmelisin.

Giyindim, tam yatağa girmeye hazırken birisi kapıya ürkekçe vurdu.

"Eady?" dedi birisi.

"Osten?" Aralıktan başını uzattı, Kaden de tam arkasındaydı, onlara koştum. "Siz ikiniz, iyi misiniz?"

"İyiyiz," diye rahatlattı beni Kaden. "Bir şeyden filan da korkmadık."

"Hem de hiç," diye ekledi Osten.

"Ama annemden hiç haber alamadık ve belki sen bir

şeyler biliyorsundur diye düşündük."

Başımı tokatladım. "Özür dilerim. Sizi haberdar etmeliydim." Erkek kardeşlerimle ilgilenmek yerine nasıl banyoda yirmi dakika harcadım diye kendime kızdım.

"İyileşiyor." Kelimelerimi dikkatli seçiyordum. "İyileşebilmesi için uyutuluyor. Annemi bilirsiniz, eğer uyanık olursa yapmamız gereken her şeyi yaptığımızdan emin olmak için peşimizde koşturmak ister. Bu şekilde yeterince dinlenebilecek ve böylece uyandığında sağlığına kavuşmuş olacak."

"Ah." Osten omuzlarını çekti. Olanların onlara benden daha ağır geldiğini görebiliyordum.

"Peki ya, Ahren?" Kaden, şeytantırnağını kopardı, daha önce böyle bir şey yaptığını görmemiştim.

"Henüz bir haber yok ama eminim yerleşmeye çalışıyordur. Ne de olsa artık evli bir adam."

Kaden'in yüzünden bu cevapla yetinmediği belli oluyordu. "Sence geri dönecek mi?"

Derin bir nefes aldım. "Bununla ilgili bu akşam endişelenmeyelim olur mu? Eminim yakında geri dönecek ve bize her şeyi anlatacak. Şimdilik bilmeniz gereken, ağabeyiniz mutlu, anneniz iyi olacak ve ben her şeyin yolunda gitmesini sağlıyorum. Tamam mı?"

Gülümsediler. "Tamam."

Osten'in ifadesi birden değişti, perişan görünüyordu. Dudağı titreyerek sordu: "Benim hatam öyle değil mi?"

"Neymiş senin hatan?" önünde diz çöktüm.

"Annem. Benim hatam. Bana hep biraz daha sakin olmamı söylüyordu ve tükenmiş gibi elini saçlarına doluyordu. Benim hatam. Onu çok yordum."

"En azından okul yüzünden onu üzmedin," dedi Kaden sessizce. "Kitaplar yüzünden ve daha iyi öğretmenler diye hep sorun çıkarıyordum ve ilgilenmesi gereken başka şeyler varken hep ona sorular sorup onu meşgul ediyordum."

Demek ki hepimiz kendimizi suçluyorduk. Mükemmel.

"Osten böyle düşünme. Sakın," diye ısrar ettim ve onu kendime çekip kucakladım. "Annem bir kraliçe. Sizler onun hayatının en az stresli tarafıydınız. Evet, anne olmak zor bir şey ama hatırlasanıza, ne zaman gülmek istese bize koşardı. Hem dördümüzün en komiği kimmiş bakalım?"

"Ben." Osten'in sesi zayıf çıkıyordu ama burnunu silince gülümsedi.

"Kesinlikle. Peki, bakalım Kaden, sence annem senin ona bir düzine soru sormanı mı yoksa hayatta yanlış cevaplarla ilerlemeni mi isterdi?"

Parmaklarıyla oynayıp biraz düşündü. "Ona sormamı isterdi."

"Gördün işte. Dürüst olalım ki biz biraz yoğun biraz yorucu bir ekibiz ha?" Osten güldü ve Kaden'in yüzü aydınlandı. "Ama ona ne yaşatırsak yaşatalım o, bunu karşılamaya hazırdı. Hiç kızı olmamasındansa bana zorla el yazısı öğretmeyi seçti. Bizimle bağ kurmamaktansa senin ayaklı ansiklopedin oldu. Üç çocuk sahibi olmamaktansa sana sürekli yerine oturmanı söylemeyi tercih etti. Bunların hiçbiri bizim yüzümüzden değil," dedim ikna edici bir tavırla.

Arkalarını dönüp minik zırhlarını şıngırdatarak koşmalarını bekledim. Ama kıpırdamadılar bile. İç çektim, çok ihtiyacım olsa da belli ki onlar için biraz uykusuz kalmaya razı olmamı umuyorlardı.

"Bu gece burada kalmak ister misiniz?"

Osten hemen koşup yatağıma atladı. "Evet!"

Başımı iki yana salladım. Bu oğlanlarla ne yapacaktım ben? Yatağıma kıvrıldım. Kaden arkamdan sarılırken Osten yanımdaki yastığa başını koymuştu. Banyonun ışığının açık kaldığını fark ettim ama boş verdim. Şu an biraz aydınlığa ihtiyacımız vardı.

"Ahren olmayınca aynı olmuyor," dedi Kaden sessizce.

Osten kollarını kavuşturup kendini sardı. "Evet, bir yanlışlık var gibi."

"Biliyorum. Ama merak etmeyin, yeni bir düzen bulacağız. Göreceksiniz." Onlar için bunu bir şekilde yapacaktım.

5. Bölüm

"Günaydın, Majesteleri."

"Günaydın," diye hizmetçiye karşılık verdim. "Sert bir kahve lütfen ve şef, Elitler için ne hazırladıysa ondan alayım."

"Tabii ki."

Yabanmersinli krep, parmak sosis ve ikiye kesilmiş katı yumurta getirdi. Bir şeyler atıştırırken gazetelere göz gezdirdim. Bir tarafta havanın kötüleşeceği, diğer tarafta kiminle evleneceğim konusunda spekülasyonlar vardı ama genel olarak ülkede annemle ilgili endişe etmekten başka bir şey yapmaya karşı bir istek yoktu. Buna şükrediyordum. Ahren'in mektubundan sonra, hükümdar ilan edildiğimde ülkede isyan çıkacağından emindim. Bir yanım hâlâ, en ufak bir beceriksizlik belirtisi görürlerse nefretlerini acımasızca üzerime kusacaklarından endişe ediyordu.

"Ne güzel bir gün!" diye girdi birisi. Herhangi birisi değildi. Henri'nin karşılamasını mezarda da duysam tanırdım.

Başımı kaldırıp gülümseyerek ona ve Erik'e el salla-

dım. Henri'nin saraydaki üzüntüden etkilenmemesi bir anlamda hoşuma gidiyordu. Erik, onun ayaklarını yere bastıran kişi gibi görünüyordu; etrafında ne olursa olsun sakin ve nazikti.

Osten ve Kaden, Kile'la birlikte geldiler; yan yana yürüyorlardı. Kile, onları gülümsetmeye çalışıyordu -davranışlarından bunu görebiliyordum- ve onlar da rollerini oynayıp, dudakları sımsıkı kapalı, zoraki gülümsüyorlardı. Hale ve Fox'la beraber Ean geldi ve en sonunda birbirleriyle iletişime geçtiklerini görünce hem şaşırdım hem sevindim. Gunner, unutulmuş gibi arkalarından geldi. Onu Elitler içinde tutmuştum çünkü yazdığı şiirin beni ne kadar güldürdüğünü unutamıyordum. Ama bunun dışında onu neredeyse hiç tanımıyordum. Onu ve hepsini daha iyi tanımak için çaba sarf edecektim.

Kardeşlerim birlikte her zamanki yerlerine oturdular. Her zamankinden daha usluydular. Aile masamızı bu kadar boş görünce tüm vücudum üzüntüyle sarsıldı. Bu tip, sessiz, terk edilmişlik hissi veren üzüntü insanı öyle çabuk ele geçiriyordu ki neredeyse yokluğunu hissettirecekti. Şimdi de kardeşlerimin buna kapılmaya başladığını görebiliyordum. Onlar fark etmese de başlarını hafif sarkık tutuşlarından belli oluyordu.

"Osten?" Bana şöyle bir baktı. Elitlerin gözlerini üzerimizde hissedebiliyordum. "Annem bir keresinde bize krep yapmıştı, hatırladın mı?"

Kaden gülmeye başladı ve diğerlerine dönüp hikâyeyi anlatmaya koyuldu. "Annem, büyürken çok yemek pişirirmiş ve zaman zaman sırf eğlencesine bize yemek pişirirdi. En son dört sene önce filan denedi sanırım."

Yüzümü ekşittim. "Körelmiş olabileceğini biliyordu ama bize yabanmersinli krep yapmak istedi. Yabanmersinlerini kreplerin içine yıldız, çiçek ve surat şeklinde dizmeye çalışmış. Ama yemişleri içine koyana kadar hamur o kadar uzun süre tavada kalmış ki krepleri çevirdiğinde bir de bakmış, hepsi yanmış."

Osten güldü. "Hatırladım! Kıtırık krepleri hatırlıyorum!"

Elitler de kıkırdadı.

"Ama çok kötüydün, bir tane bile denememiştin!" diye çıkıştı Kaden.

Mahcup bir tavırla başımı salladım. "Kendimi düşünmüşüm."

"Gayet iyilerdi, aslında. Kıtır ama güzel." Osten, önündeki krepten bir ısırık aldı. "Bunlar, onun yanında zayıf kalıyor."

Yüksek bir gülüş duydum; Fox başını iki yana sallıyordu. "Babam da korkunç bir aşçıdır," dedi sesini yükseltip. "Sık sık mangal yaparız babam hep der ki 'alazlanmış.'" Bunu söylerken eliyle tırnak işareti yaptı.

"Esas demek istediği yanmış, değil mi?" diye sordu Gunner.

"Aynen."

"Benim babam," dedi Erik ürkek bir tavırla. Sohbete katılmak istemesine şaşırdım ve kendimi elimi çeneme dayamış dikkatle onu dinlerken buldum. "Annemle birbirlerine pişirdikleri bir yemek var ve bu yemek için kızartma yapmak gerekiyor. En son bu yemeği pişirirken odada duramamış ve öyle duman olmuş ki evi havalandırmak için iki gün bana taşınmak zorunda kaldılar."

"Ayrı bir odan var mı?" diye sordu Kile.

Erik başını salladı. "Hayır. Şöyle, salon benim yatak odam oldu ve annemin sabahın altısında kalkıp temizlik yapmak istemesi şahaneydi."

Gunner onunla beraber güldü. "Aileler neden hep böyle? Üstelik tam da uyuyacağın günü bulurlar."

Gözlerimi kısıp sordum, "Yapmamalarını söyleyemez misiniz?"

Fox kahkahayı bastı. "Siz söyleyebilirsiniz belki, Majesteleri."

Benimle dalga geçtiklerinin farkındaydım ama yalnızca eğlenmek için olduğunu biliyordum.

Hale araya girdi. "Hazır yeri gelmişken, böyle yaşamaya alıştıktan sonra kaybedip eve aşırı şımarmış şekilde dönmekten endişe eden başka kimse yok mu?" Elleriyle masayı ve salonu işaret etti.

"Ben değil," dedi Kile dürüstçe ve herkes kahkahaya boğuldu.

Salon, hikâyeler ve sohbetle doldu taştı. Her birinin cümlesi bir diğerinin bir anısını aklına getiriyordu. Sohbet öyle yüksek sesli, gülüşmeler öyle gürültülü hale gelmişti ki onlara yaklaşan hizmetçiyi kimse fark etmedi. Hizmetçi selam verip bana doğru eğildi.

"Anneniz uyandı."

Bir anda birçok farklı duygu bedenimi kapladı. Birbirinden ayırt edilemeyecek kadar çoktu; biri dışında, inanılmaz bir sevinç.

"Teşekkürler!" Aceleyle salondan çıktım, Kaden ve Osten'i bekleyemeyecek kadar telaşlıydım.

Koridorda uçarcasına ilerleyip hastane kanadına da-

lar gibi girdim. Odasının kapısına vardığımda şöyle bir duraksayıp kendimi hazırladım. Kapıyı açtığımda monitör hâlâ oradaydı, her kalp atışını kaydediyordu ve gözlerimiz buluştuğunda kalp atışlarının nasıl hızlandığını gördüm.

"Anne?" diye fısıldadım.

Babam omzunun üzerinden bakıp kızarmış gözleri yaşlı bir şekilde gülümsedi.

"Eadlyn," diye fısıldadı annem elini uzatarak.

Ona yaklaşırken gözlerim öyle dolmuştu ki neredeyse onu göremez haldeydim.

"Anneciğim, nasılsın?" Parmaklarımızı birbirine geçirdim; fazla sıkmamaya çalışıyordum.

"Biraz canım yanıyor." Demek ki canı çok yanıyordu.

"İyileşmek için istediğin kadar vaktin var, tamam mı? Acele etme."

"Sen nasılsın?"

İyi olduğuma ikna etmek istercesine omuzlarımı dikleştirdim. "Her şey kontrol altında ve Kaden ile Osten çok iyiler. Bana destek olduklarından eminim. Ve bu akşam biriyle randevum var."

"Aferin sana, Eady." Babam gülümseyip anneme geri döndü. "Gördün mü hayatım? Artık bana ihtiyaç yok bile. Burada seninle kalabilirim."

"Ahren?" diye sordu annem ve ardından derin bir nefes aldı.

Süngüm düştü. Tam, ondan henüz haber almadığımızı söyleyecektim ki babam araya girdi. "Bu sabah aradı."

Şaşkınlıktan kalakaldım. "Öyle mi?"

"Yakında gelebilmeyi umuyor ama bazı pürüzler var-

mış. Ne olduğunu anlatamayacak kadar kızgındı. Sana, seni sevdiğini iletmemi istedi." Bunu bana söylediğini umuyordum ama gördüm ki babam direkt anneme bakarak konuşuyordu.

"Oğlumu istiyorum," dedi annem sesi çatlayarak.

"Biliyorum, hayatım. Az kaldı." Babam, annemin elini okşadı.

"Anne?" Osten odaya girdi. Heyecanı yüzünden okunuyordu. Kaden, burnunu çekiyordu ama ağlamak bana yakışmaz edasıyla dimdik duruyordu.

"Merhaba." Annem onlar için kocaman gülümsedi ve Osten eğilip ona sarıldığında yüzü acıyla irkildi ama sesini çıkarmadı.

"Çok iyiyiz," dedi ikna etmek istercesine.

Annem gülümsedi. "O zaman hemen bundan vazgeçin."

Güldük.

"Merhaba, anne." Kaden onu yanağından öptü, henüz ona dokunmaya cesaret edemiyor gibiydi.

Annem elini kaldırıp yüzünü okşadı. Bizi gördüğünden beri her saniye kuvvetleniyor gibiydi. Ahren burada olsa neler olurdu kim bilir diye düşündüm. Yataktan çıkar mıydı acaba?

"İyi olduğumu bilin istedim." Göğsü hızla inip kalkıyordu ama gülümsemesi yitmedi. "Sanırım yarın yukarıya çıkabilirim."

Babam başını hızla salladı. "Evet, bugünü olaysız atlatırsak anneniz odasında iyileşmeye devam edebilecek."

"Bu çok güzel." Kaden bu habere sevinmişti. "Demek ki yolun yarısını geçtin."

Onun ya da Osten'in gözlerindeki umudu söndürmek

istemedim. Kaden normalde her yalanın arkasında ne olduğunu görürdü, akıllıydı ama bu sefer bunun doğru olmasını ne kadar içten istediği ortadaydı.

"Kesinlikle," dedi annem.

"Pekâlâ, çocuklar," dedi babam. "Annenizi gördüğünüze göre herkes işinin başına. Yönetilmesi gereken bir ülkemiz var."

"Eadlyn bugün bize izin verdi," diye karşı çıktı Osten.

Mahcup bir şekilde gülümsedim. Bu sabah yataktan kalktığımızda onlara tek verdiğim görev buydu. Oyun oynamalarını istedim. Annem güldü, yüksek sesle olmasa da sıcak bir şekilde. "Pek de cömert bir kraliçe."

"Henüz kraliçe değil," diye karşı çıktım. Gerçek kraliçenin hâlâ hayatta olmasına ve gülüp konuşmasına şükrediyordum.

"Ne olursa olsun," dedi babam, "annenizin dinlenmesi gerek. Yatmadan önce bir kez daha görebilmeniz için elimden geleni yaparım."

Böylece oğlanlar biraz yatıştı ve anneme el sallayıp çıktılar.

Onu alnından öptüm. "Seni seviyorum."

"Kızım benim." Zayıf parmaklarıyla saçlarıma dokundu. "Seni seviyorum."

Bu sözler günümün ilk karşılıklı söylenmiş sözleriydi ve bir sonrakinin Kile Woodwork ile olacağını bilerek günün geri kalanını iyi geçirebilirdim.

Hastane kanadından çıktığımda başka bir Woodwork ile karşılaştım.

"Bayan Marlee?" diye sordum.

Oturduğu banktan kafasını kaldırıp bana baktı, elin-

de bir mendil, yüzü ağlamaktan şişmişti.

"İyi misiniz?"

Gülümsedi. "Hem de çok. Toparlanamayacak diye çok korktum ve... onsuz ne yapardım bilmiyorum. Annenle burada yaşamak benim bütün hayatım oldu."

Annemin en yakın arkadaşının yanına oturup ona sarıldım ve o da kendi kızıymışım gibi bana dayandı. Böyle konuşmasının tek sebebinin bu olaya üzülmesi olmadığını bildiğimden bir yandan onun için üzülüyordum. Yara bere dolu avuç içlerine bakınca saygıdeğer bir rakipten, acımasız bir haine ve sadık bir kadına dönüşümünün uzun hikâyesi kendini belli ediyordu. Geçmişten konuşurlarken bazı detayları atlarlardı ve ben de bana düşmez diye anlatmaları için asla zorlamazdım. Fakat bazen hâlâ Bayan Marlee'nin, ailemin onları bağışlamasının, o ve kocasının sadakatleriyle ödediği bedele bağlı olduğunu düşündüğü konusunda endişe ediyordum.

"Sen ve kardeşlerinin yanında olduğunu söylediler. Ben de onu görmek istiyorum ama sizin zamanınızı çalmak istemedim."

"Oğlanları çıkarken görmedin mi? Bizim işimiz bitti. Tekrar uykuya dalmadan acele etmelisin. Bence o da seni görmek ister."

Yanaklarından akan gözyaşlarını sildi. "Nasıl görünüyorum?"

Güldüm. "İyi anlamda perişan." Onu sımsıkı kavradım. "Haydi, git içeri. Benim için arada sırada onlara göz kulak olur musun? Ben buraya istediğim kadar sık gelemeyeceğim."

"Sen merak etme. Olabildiğince sık sana haber yollarım."

"Teşekkürler, Bayan Marlee."

Son bir kucaklaşmanın ardından hastane kanadına ilerledi. Bu anlık sakinliğin tadını çıkarabilmeye çalışarak iç çektim. En azından şimdilik, her şey iyiye gidiyordu.

6. Bölüm

Kile ile bahçeyi turluyorduk; eli, belimin biraz üzerindeydi. Yeryüzüne yakın dolunay, gece olmasına karşın etrafa gölgeler düşürüyordu.

"Bu sabah muhteşemdin," dedi başını iki yana sallayarak. "Hepimiz annen için çok endişeleniyorduk ve Ahren'in burada olmaması çok garip. Ya Kaden? Onu daha önce hiç böyle görmemiştim... şaşkın gibi."

"Durum korkunç. Yine de dayanıklı."

"Fazla endişelenme. Şu an biraz sarsılmış olması çok normal."

Kile'a hafiften biraz daha yaklaştım. "Biliyorum. Sadece, her konuda dayanıklı olduğunu bildiğin birini böyle görmek zor."

"İşte bu yüzden o kahvaltı çok iyiydi. Hep beraber acı dolu bir masada, ne olduğunu konuşmadan hatta belki de hiç konuşmadan oturacağız sanmıştım. Ve sen birden canlandın. İnanılmazdı. Demek böyle bir becerin varmış, bunu unutma." Bana dönüp parmağını salladı.

"Ne becerisi? Dikkat dağıtma mı?" diye güldüm.

"Hayır." Sözler ağzına dolanıyor gibiydi. "Yatıştırmak anlamında. Yani, bunu daha önce de yaptın. Partilerde ya da *Rapor*'da. Gidişatı değiştirebiliyorsun. Bunu herkes yapamaz."

Bahçenin, ormanın başladığı yerle arasındaki geniş boşluğun olduğu kenara kadar geldik.

"Sağ ol. Bu benim için önemli. Çok endişeliydim."

"Bu çok normal."

"Konu yalnızca annem değil." Durdum, ellerimi belime koydum; ona ne kadarını anlatmalıyım emin değildim. "Ahren bana bir mektup bıraktı. İnsanların krallıktan hoşnut olmadığını biliyor muydun? Özellikle de benden. Üstelik şimdi tüm sorumluluk bende ve benim tarafımı tutarlar mı emin değilim. Bir keresinde üzerime yiyecek fırlatılmıştı zaten. Benimle ilgili yazılmış korkunç haberler okudum... Ya peşime düşerlerse?"

"Ya düşerlerse?" dedi şakacı bir şekilde. "Başka seçenekler de düşünülebilir. Diktatörlüğe dönüşürüz, böylece insanlar hizaya gelir. Federal cumhuriyet var, anayasal monarşi... ah, ya da bakarsın teokrasi oluruz! Her şeyi kiliseye havale ederiz."

"Kile, ben ciddiyim! Ya beni tahttan indirirlerse?"

Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Eadlyn, böyle bir şey olmayacak."

"Ama daha önce oldu! Ve büyükannem ile büyükbabam böyle öldüler. İnsanlar evlerine gelip onları öldürdü. Üstelik insanlar büyükanneme taparken!" Gözlerimin dolduğunu hissediyordum. Ah, son günlerde ne sulugöz olmuştum böyle! Gözlerimi silerken parmaklarına değdim.

"Beni dinle. Onlar bir avuç asiydi. Gittiler ve insanlar

dışarıda, sizinkiyle uğraşamayacak kadar kendi hayatlarını yaşamakla meşgul."

"Buna bel bağlamak olmaz," diye fısıldadım. "Son birkaç hafta içinde emin olduğum ne varsa hepsi paramparça oldu."

"Şu an..." deyip gözlerimi yakaladı. "...bunları düşünmemek ister miydin?"

Önerisini anlamaya çalışarak yutkundum. Gecenin karanlığında, burada yalnızca ikimiz vardık, tıpkı ilk öpüştüğümüz geceki gibi. Tek farkı, şu an bizi izleyen ve gazeteye haber edecek kimse olamazdı. Ailelerimiz görünürde yoklardı ve muhafızlar izimizi sürmüyorlardı. Bu benim için, bir an olsun hiçbir şeyin istediğimi elde etmekten beni alıkoyamayacağı anlamında geliyordu.

"Benden ne istersen yaparım, Eadlyn," diye fısıldadı.

Başımı iki yana salladım. "Ama bunu isteyemem."

Yüzünü çarpıttı. "Neden? Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Hayır, şapşal," dedim ondan uzaklaşarak. "Belli ki..." diye pufladım. "Belli ki doğru bir şey yapmışsın. Hiçbir şey olmamış gibi seni öpemem çünkü sen bir şeyler ifade ediyormuşsun meğer."

Gözlerimi yere diktim, giderek huzursuzlaşıyordum.

"Hepsi senin suçun, bu arada!" diye onu suçladım. Bir aşağı bir yukarı dolanıyordum. "Senden hoşlanmazken gayet iyiydim. Kimseden hoşlanmazken iyiydim." Ellerimi yüzüme kapadım. "Ve şimdi o kadar ortada kalmış durumdayım ki net düşünemiyorum bile. Ama senin önemli olduğunu biliyorum ve bununla ilgili ne yapacağımı bilmiyorum." Cesaretimi toplayıp yeniden yüzüne baktığımda sırıtıyordu. "Tanrım, bu kadar kendini beğenmiş olamazsın."

"Pardon," dedi gülümseyerek.

"Bütün bunları söylemek benim için ne kadar korkutucu, biliyor musun?"

Aramızdaki mesafeyi kapattı. "Büyük ihtimalle benim duymam ne kadar korkutucuysa o kadar."

"Ben ciddiyim Kile."

"Ben de! Öncelikle, bütün bunların ne anlama geldiğini düşünmek çok garip. Çünkü senin bir görevin, tahtın ve senin için planlanmış bir hayatın var. Bunu kavramaya çalışmak bile çılgınlık. İkincisi, herkesten çok daha iyi biliyorum ki içine kapanık birisin. Böyle bir itiraf senin için acı verici olmalı."

Başımı salladım. "Senden hoşlandığım için kızgın değilim... Onun dışında biraz kızgınım sanırım."

Güldü. "Biraz sinir bozucu."

"Daha ileri gitmeden bilmem gerek, sen benimle ilgili böyle bir şey hissediyor musun? Yani en ufak bir parıltı var mı? Çünkü eğer yoksa başka bir plan yapmalıyım."

"Varsa?"

Kollarımı kaldırıp vücudumun iki yanına düşürdüm. "O zaman yine plan yapmalıyım ama bu sefer biraz daha farklı."

Derin bir iç çekti. "Belli ki benim için önemlisin. Üstelik son zamanlarda tasarımlarım dışında bir şey düşünmememe rağmen."

"Ah... ne romantik."

Güldü. "Hayır, gerçekten bu biraz böyle. Genelde gökdelenler ya da evsizlere barınak tasarlamaktan keyif alırım. Birilerinin hatırlayacağı ya da insanların işine yarayacak şeyler. Ama geçen gün kendimi sana bir yazlık,

minyatür bir saray ve sanırım üzüm bağı olan bir şeyler tasarlarken buldum. Bu sabah da aklımda deniz kenarında bir ev vardı."

Nutkum tutuldu. "Hep deniz kenarında bir evim olsun istemişimdir!"

"Sen dünyayı yönetirken falan pek gitmeye vaktimiz olmaz tabii."

"Yine de çok tatlı bir düşünce."

Omuz silkti. "Görünüşe bakılırsa son zamanlarda yapmak istediğim her şey senin için."

"Bu çok anlamlı. İşinin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

"Sadece iş değil. Önemsediğim bir şey olması önemli."

"Pekâlâ. O zaman şimdilik bu bir kenarda dursun, olur mu? İkimiz için de önemli bir şey olduğunu bilelim ve olacakları görelim."

"Tamamdır. Cesaretini kırmak istemem ama henüz buna aşk demek için çok erken."

"Kesinlikle!" diye ona katıldım. "Henüz çok erken ve fazla ağır."

"Fazla meşgul edici."

"Fazla ürkütücü."

Güldü. "Tahttan indirilmekle karşılaştırınca mı?"

"En az onun kadar!"

"Vay, pekâlâ." Gülümsemeye devam etti, büyük ihtimalle birbirimize âşık olmamızın olanaksızlığını düşünüyordu. "Şimdi ne yapıyoruz?"

"Ben Seçim'e devam ediyorum sanırım. Seni kırmak istemem ama devam etmek zorundayım. Emin olmalıyım."

Başını salladı. "Olmazsan seni istemem."

"Teşekkürler, bayım."

Orada öylece durduk. Etraftaki tek ses rüzgârın kırpıştırdığı çimlerdi.

Konuşmadan önce öksürdü. "Sanırım yemek yemeliyiz."

"Ben pişirmeyeceksem olur tabii."

Saraya geri dönerken kolunu omzuma attı. Pek erkek arkadaş benzeri bir davranıştı. "Ama son sefer çok iyiydik."

"Yalnızca tereyağını öğrendim."

"O zaman her şeyi biliyorsun demektir."

Sabah doğruca hastane kanadına gittim, annemin yüzünü görmeye can atıyordum. Uyuyorsa bile hayatta olduğunu ve iyileştiğini hatırlamak iyi gelecekti. Fakat bu sefer kapıdan içeri daldığımda gördüm ki uyanmış, yatağında oturuyor... babamsa uyuyordu. Gülümsedi ve parmağını dudaklarına götürdü. Diğer eliyle babamın, sandalyesinden yatağa dökülen saç tellerini okşuyordu. Babamın bir kolu başının altında, diğeri annemin kucağındaydı.

Yatağın diğer yanına geçip yanağından öptüm.

"Geceleri uyanıp duruyorum," diye fısıldadı beni hafifçe sıkıştırarak. "Bu tüpler ve diğerleri beni rahatsız ediyor. Ve ne zaman baksam baban uyanık, bana bakıyor. Onun uyuduğunu görmek bana iyi geliyor."

"Bana da. Biraz perişan görünmeye başlamıştı."

Gülümsedi. "Eh. Daha kötüsünü görmüştüm. Bunu da atlatacaktır."

"Doktorlar kontrole geldi mi?"

Başını salladı. "Baban biraz dinlendikten sonra gelmelerini söyledim. Yakında kendi odama geçebileceğim."

Tabii ki. Tabii ya, her yeni kalp krizi geçirmiş kadın sırf

kocası biraz uyusun diye kendi rahatından ödün verir. Ben birini bulduğumda acaba biz de onlar gibi olur muyuz?

"Sen nasılsın? Sana destek oluyorlar mı?" Babamın saçlarını okşamaya devam etti.

"Coddly'i kovdum. Dün söylememiştim sanırım."

Duraksadı, gözlerini dikmiş bana bakıyordu. "Ne? Neden?"

"Ah, önemli bir şey değil. Savaş ilan etmek istedi."

Olası bir saldırıyla ilgili rahatlıkla konuştuğumu görünce gülmemek için ağzını kapadı. Bir an sonraysa gülümsemesi yok oldu ve iki elini göğsüne koydu.

"Anne?" dedim yüksek sesle. Babam hemen başını kaldırdı.

"Hayatım? Ne oldu?"

Annem başını iki yana salladı. "Dikişlerden yalnızca. İyiyim."

Babam yerine oturdu ama başını yaslamadı, şimdilik uyku vakti sona ermişti. Annem, dikkati kendi üzerinden savuşturmak için sohbeti sürdürmeye çalıştı.

"Seçim'den ne haber? Orada işler nasıl gidiyor?"

Duraksadım. "Hımm, iyi sanırım. Oğlanlarla geçirecek pek vaktim olmadı ama bir çaresine bakacağım. Üstelik önümüzde bir *Rapor* olduğuna göre."

"Tatlım, eğer iptal etmek istersen seni kimse ayıplayamaz biliyorsun. Bu hafta o kadar çok şey oldu ki bir de üstüne hükümdarlık ediyorsun. Hepsini bir arada tutman mümkün olmayabilir."

"Hepsi iyi çocuklar," dedi babam, "ama dikkatini çok dağıtıyorsa..."

İç çektim. "Bence, ailenin en sevilen üyesi olmadığım

konusunda daha fazla lafı dolandırmayalım. En azından kamuoyunun gözünde, öyle değilim. Seni kimse ayıplamaz diyorsun ama ben böyle olacağından eminim." Annem ve babam, aksini ispat etmek istercesine birbirine baktılar ama diğer yandan da yalan söylemek istemiyorlardı. "Eğer bir gün kraliçe olacaksam insanları ikna edip kendi tarafıma çekmeliyim."

"Bir koca bulmanın bunu sağlayacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu annem şüpheyle.

"Evet. Durum tamamen beni nasıl algıladıklarıyla ilgili. Çok soğuk biri olduğumu düşünüyorlar. Bunun aksini ispat etmenin tek yolu evlenmek. Beni çok erkeksi buluyorlar. Bunun aksini ispat etmenin tek yolu gelin olmak."

"Bilemiyorum. Devam etmen konusunda endişeliyim."

"Bu Seçim'in senin fikrin olduğunu hatırlatmama gerek yok sanırım?"

İç çekti.

"Kızını dinle," dedi babam. "Akıllı kız, bana çekmiş."

"Sen biraz daha uyusan mı acaba?" dedi annem ciddiyetle.

"Hayır, kendimi canlanmış hissediyorum," dedi. Konuşmayı devam ettirmek istediği için mi yoksa dikkatini anneme vermek istediği için mi emin olamadım. Hangisi olursa olsun, yalan söylüyordu.

"Baba, ölümün yumruğunu yemiş gibisin."

"Bu yönün de bana çekti herhalde."

"Baba!"

Annemle beraber güldüler. Annemin bir eli göğsündeydi.

"Bak! Kötü şakaların hayatımı tehdit etmeye başladı. Buna bir son vermelisin."

Annemle birbirlerine gülümsediler. "Git ve yapman gerekeni yap, Eadlyn. Ne olursa olsun sana destek olacağız."

"Teşekkürler. İkiniz de lütfen biraz dinlenin."

"Ah, pek de buyurgan," diye hayıflandı annem.

Babam başını salladı. "Evet. Kendini ne sanıyor acaba?"

Onlara son kez dönüp baktım. Babam göz kırptı. Bugün bana kim karşı olursa olsun, en azından onlar yanımdaydı.

Yanlarından ayrılıp üst kata, ofise çıktım. Masamda bir buket çiçek görünce şok oldum.

"Birileri iyi iş çıkardığını düşünüyor, ha?" dedi Neena.

"Ya da birileri stresten herkesi yumruklayacak vaziyette olduğumu düşünüyor," dedim şakayla karışık. Mutluluktan ne kadar şaşırdığımı belli etmemeye çalışıyordum.

"Rahatla. Gayet iyi gidiyorsun." Ama Neena bana bakmıyordu bile, tüm dikkati karttaydı.

Mızmızlanmalarına karşın kartı göğsüme yaklaştırıp sakladım ve sadece kendim okuyabileceğim seviyede tuttum.

Dün ayrılırken biraz yüzün düşmüştü. Bugüne daha mutlu başlamanı istedim.

Senin için hep buradayım. Marid.

Gülümseyip Neena'ya verdim. Çiçeklere bakmadan önce derin bir iç çekti.

"Kimden gelmiş?" diye sordu General Leger kapıdan.

"Marid Illéa," diye cevapladım.

"Uğradığını duydum. Sadece hediye mi getirmiş yoksa bir şeye mi ihtiyacı varmış?" diye sordu general, kuşkusu sesine yansıyordu.

"Şaşırtıcı bir şekilde, benim bir şeye ihtiyacım var mı diye emin olmak istemiş. Kamuoyuyla ilgili bana yar-

dımcı olmak istedi. Kastların ortadan kaldırılmasının ardından hayatlarını yaşamaya çalışan insanlarla ilgili benden çok daha fazla şey biliyor."

General Leger masanın başına geldi ve ihtişamlı buketa baktı. "Bilemiyorum. Onun ve senin ailen arasında işler pek de yolunda gitmedi."

"Hatırlıyorum. Hem de çok net. Ama zamanım gelene kadar şimdiden bir şeyler öğrenmek iyi olabilir."

Generalin yüzü yumuşadı ve gülümsedi. "Zamanınız geldi bile, Majesteleri. Kime güvendiğinize dikkat edin, olur mu?"

"Tabii, efendim."

Neena hâlâ ayılıp bayılıyordu. "Birisi Mark'a harekete geçmesini söylemeli. Daha yeni terfi ettim. Hani benim çiçeklerim?"

"Belki de gelip kendisi vermek istiyordur. Çok daha romantik olur," dedim.

"Hah! O kadar işinin arasında mı?" dedi alaycı bir tavırla. "Saraydaki herkes ölse ve ben kraliçe olsam bile izin almak istese reddedilir. Sürekli çok meşgul."

Alaycı bir tavırla konuşuyor olsa da içindeki üzüntüyü hissedebiliyordum. "Ama severek çalışıyor, değil mi?"

"Tabii araştırma yapmayı seviyor. Tek zorluğu, sürekli yoğun ve uzakta olması."

Bu konuda başka ne söyleyebilirim bilmediğimden konuyu yine hediyeme getirdim. "Biraz fazla değil mi bu, ne dersin?"

"Bence mükemmel."

Başımı iki yana salladım. "Öyle ya da böyle bunları başka yere koymak lazım."

"Onlara bakmak istemez miydin?" diye sordu Neena, halbuki vazoyu çoktan kapmıştı.

"Hayır, masada yer kaplamasın."

Omuz silkip vazoyu odaya taşıdı. Masama oturup dikkatimi toplamaya çalıştım. Halkı ikna edip kendi tarafıma çekmek istiyorsam odaklanmalıydım. Ve onları kazanmalıydım, Ahren'in dediği gibi.

"Bekle!" Sesim düşündüğümden yüksek çıkınca Neena donakaldı. "İlk oldukları yerde kalsınlar."

Neena yüzünü ekşitti ama çiçekleri geri getirdi. "Neden fikrin değişti?"

Çiçek buketine bakıp alt taraftaki birkaç çiçeğin yapraklarını sevdim. "Hem yönetici olup hem de çiçekleri sevebilirim."

7. Bölüm

Akşam yemeği saati geldiğinde kafamı tabağa koyup uyuyacak vaziyetteydim. Yemeğe katılmasam kimse fark etmeyebilirdi. Ben aksi için uğraşmadıkça yemekler genelde sessiz geçerdi. Ama merdivenlerden inip Büyükanne Singer'ın bir hizmetçiye çantasını salladığını gördüğümde bu akşamın hiç de sıkıcı olmayacağı belli oldu.

"Bana bu saatte gelemezsin deme sakın!" Buruşuk yumruğunu sallıyordu. Gülmemek için dudaklarımı ısırdım.

"Demedim, hanımefendi," dedi muhafız, ürkmüştü. "Ben sadece günün bittiğini söyledim."

"Kraliçe beni görmek isteyecektir!"

Büyükanne Singer ürkütücü bir karakterdi. Eğer benim hükümdarlığımda bir savaş çıkarsa onu ön saflara göndermeyi düşünüyordum. Bir hafta içinde düşmanı kulağından tutar defederdi.

Girişe ilerledim."Büyükanne."

Muhafızı bırakıp hemen bana döndü. Yüzünde bir anda dünyanın en tatlı ifadesi belirdi. "İşte benim biricik kızım. Televizyon hakkını vermiyor; çok güzelsin!"

Biraz eğildim, iki yanağımdan da öptü. "Teşekkürler. Sanırım öyle."

"Annen nerede? Gelip görmek istiyordum ama May sen karışma deyip durdu."

"Çok daha iyi. İsterseniz sizi götürürüm ama önce bir şeyler yiyip biraz sakinleşmek istemez misiniz?" Başımla yemek salonunu işaret ettim.

Ben küçükken Büyükanne sarayda yaşardı ama annem ona yıllarca baktıktan sonra tası tarağı toplayıp gitti. "Uzun yolculuğu" şehirden bir saat uzaklıkta son buldu ama Illéa'nın öteki ucu ya da o nasıl isterse öyle de olabilirdi.

"İşte bu mükemmel olur," dedi yanıma gelip. "Büyüklere böyle davranılır işte. Biraz saygı." Elinde büyükannenin çantası, afallamış şekilde öylece duran muhafıza bakış attı.

"Teşekkürler Muhafız Farrow. Lütfen onu üçüncü kattaki bahçe gören misafir odasına götürün."

Muhafız eğilip selam verdi ve salona girdik. Oğlanlardan birkaçı çoktan oturmuş bekliyorlardı. Ana kraliçeyi görünce kaşları kalktı. Fox hemen, kendini tanıtmak için ayağa kalktı.

"Bayan Singer, sizinle tanışmak bir zevk," dedi elini uzatarak.

"Ne tatlıymış bu Eady, hoş bir yüzü var." Büyükanne onu çenesinden yakalayınca Fox güldü.

"Evet, büyükanne, biliyorum. Biraz da o yüzden hâlâ burada." Ağzımı oynatarak özür diledim ama Fox başını iki yana salladı. Büyükannenin onu beğenmesinin tadını çıkarıyordu.

Gunner, Hale ve Henri de gelip onunla tanışırken ben de Erik'le konuşma fırsatı buldum.

"Yarın işin var mı?"

Gözlerini kısıp baktı. "Sanmam. Neden?"

"Henri'yle ilgili ufak bir planım var."

"Ah," dedi, anladım tabii dercesine başını salladı. "İkimiz de müsaitiz."

"Tamam. Ona bir şey söyleme," dedim.

"Tabii ki."

"Neymiş?" diye bağırdı büyükanne. "Bir daha söyle bakayım."

Erik hemen araya girip selam verdi.

"Affedersiniz hanımefendi. Henri beyefendi Swendway'de doğmuş, bu yüzden sadece Fince konuşabiliyor. Ben onun tercümanıyım. Sizi tanıdığına çok memnun olmuş."

"Ah tabii ya tabii." Büyükanne, Henri'nin elini tuttu. "SİZİNLE TANIŞTIĞIMA BEN DE MEMNUN OLDUM!"

Onu masaya ilerlettim. "O sağır değil büyükanne."

"İyi," dedi, yeterli bir açıklamaymış gibi.

"Gerard Amca'yla konuştun mu?"

"Gerard buraya gelmek istiyor ama zamanlaması çok önemli bir proje üzerinde çalışıyormuş. Konuştuğundan tek kelime anlamıyorum." Büyükanne, sanki amcamın söylediklerini uzaklaştırmak istercesine elini havada salladı. "Kota'dan da haber aldım. Uğrayıp uğramamak konusunda emin değil. Annen ve o yıllarca denediler ama bir türlü birbirlerine nazik davranamıyorlar. Kota biraz daha iyi neyse ki. Karısı sayesinde sanırım."

Masadaki yerleri gösterdim ve benim yerime oturdu. Kalıcı bir durum olmasa bile onun yanındaki babamın

yerine oturmak biraz garip geldi. Birçok şey bana havale edilmişti ama yine de ondan bir şey çalmışım gibi hissediyordum.

"Leah Teyze gerçekten daha sakin birine benziyor," diye ona katıldım. "Böyle şeyler önemli sanırım, yani birbirini dengelemek."

Hizmetçiler büyükannenin önüne hemen çorba getirdiler; ne kadar sabırsız olduğunu biliyorlardı. Hemen çorbayı kaşıklamaya başlayınca gülümsedim.

"Büyükbaban ve benim için işe yaradı. Anne ve baban için de."

Önümdeki kâseye dokunmadan çenemi elime dayadım. "Büyükbabam nasıl biriydi?"

"İyi. Çok iyi. Her zaman doğru olanı yapmak isterdi. Benden daha zor kızardı ve hemen umutsuzluğa kapılmazdı. Onu tanımanı isterdim."

"Ben de."

Onu yemeğiyle baş başa bırakıp etrafı süzmeye başladım. Kile, benim kibrime karşılık, alçakgönüllüydü. Henri, benim her durumda mücadeleye odaklanmama karşılık her şeyi bir neşe kaynağı olarak görüyordu. Ean, Fox, Gunner... hepsinde bir rengime denk gelen bir taraf vardı.

"Ahren için o Fransız kız da öyle mi?" diye sordu büyükannem aşağılayıcı tavrını gizlemeksizin.

Bunu düşündüm. "Aslında hayır. Onlar iki farklı bedende aynı kalbin iki yarısı gibiler." Gözlerim doldu. Çok yorulmuştum ve onu çok özlemiştim. "Onu ne kadar sevdiğini anlatamam."

Homurdandı. "Çekip gidecek kadar."

Yavaşça iç çektim. "Kesinlikle büyükanne. Ondan uzak kalmak o kadar canını yakıyordu ki sırf onunla olabilmek için, ardından ne söyleneceğini umursamadan ailesini, evini, ülkesini terk etmeyi göze aldı."

Sesimdeki üzüntüyü fark edip elini elimin üzerine koydu.

"İyi misin tatlım?"

Kendimi topladım. "Tabii ki. Sadece biraz yorgunum. Biraz dinlenmeliyim." Tam o sırada Kaden ve Osten koşarak geldiler. Böylece bana kaçmak için bahane oldu. "Çocuklar seni anneme götürür."

Zevkten ciyakladı. "Oğullarım!"

Dikkati hâlâ onlardayken geri çekilip Henri'nin yanında, odanın diğer köşesine sessizce ilerledim.

Omzuna dokundum, yemeğinden başını kaldırıp bana baktı; yüzünde daimi gülümsemesiyle. "Merhaba bakalım!"

Kıkırdadım. "Yarın benimle öğle yemeği yemek ister misin?"

Erik'in araya girmesini bekledim ama Henri elini kaldırdı ve dikkatle, "yarın, öğle yemeği?" diye sordu.

"Evet."

"Güzel, güzel! Evet!"

Gülümsedim. "Görüşürüz o zaman."

Odadan çıkarken geriye dönüp baktığımda Henri, Erik'i omzundan yakalamıştı. Davetten pek memnun görünüyordu. Ayrıca, tercüme edilmesine gerek kalmadan iletişim kurmak da hoşuna gitmişti. Erik, Henri'ye bakıp başını salladı, arkadaşı için sevinmişti. Ama yine de onu daha içten gülümserken görmüştüm.

* * *

Saate baktım. Gece yarısını on geçiyordu. Şimdi uykuya dalsam beş saat uyumuş olurdum.

On dakika sonra bunu beceremeyeceğim belli oldu. Normalde günü bitirip aklını boşaltabilen biriydim ama artık yarıda kalmış her şey halledilene kadar benimle geliyordu sanki üstelik dinlenmeme izin vermeksizin.

Sabahlığımı giyip saçlarımı ellerimle düzelttim ve çıplak ayak koridora çıktım. Belki ofise gidip biraz çalışır aklımı sakinleştirirsem yatağıma geri dönebilirdim. Ama bunun için kahveye ihtiyacım vardı.

Hizmetçilerin ayakta olması için saat çok geç olduğundan mutfağa ilerledim. Buralar hiç boş olmuyor gibiydi o yüzden mutlaka bana yardımcı olacak birileri olur diye düşündüm. İkinci kata gelmiş köşeyi dönerken bana yaklaşanı görünce birden geri sıçradım.

"Ah!" dedi Erik birden önüne çıktığımı görünce.

Sabahlığımın önünü kapatmak için kuşağını sıktım ve saçlarımı geriye attım. Şaşkınlığımı belli etmemeye çalışıyordum.

Geri çekildi, bir an için ellerini nereye koyacağını bilemedi ve birden eğilip selam verdi. Öyle yarım yamalak, alelacele yapılmış bir hareketti ki kendimi tutamayıp güldüm.

Kendi de gülümsedi ve durumun saçmalığı karşısında başını iki yana salladı. Onun da üzerinde pijamaları -mavi çizgili alt ve düz bir penye tişört- vardı ve sarayda çıplak ayak dolanıyordu.

"Bu saatte uyanık ne işin var?" diye sordum.

"Elit ekibini duyurduğunuzdan beri Henri, İngilizcesi için her zamankinden çok çalışıyor. Hele yarına bir ran-

devunuz varken biraz daha hazır olmak istedi. Daha birkaç dakika önce işimiz bitti. Ballı çay almaya mutfağa geldim. Bal uyumaya yardımcı olur." Tüm bunları alelacele ve sessiz bir şekilde söyledi, sanki canımı sıkacağını düşünüyordu.

"Öyle mi? Yarın ben de deneyeyim. Ben de mutfaktan kahve almaya gidiyordum."

"Majesteleri, çok zeki bir hanımefendi olduğundan bunu söylemek beni üzüyor ama kahve uyumanıza yardımcı olmaz. Hem de hiç."

Kıkırdadım. "Hayır, biliyorum. Biraz çalışayım diyorum. Bir türlü uyuyamadım, bari yararlı bir şeyler yapayım."

"Her zaman yararlı olduğunuzdan eminim. Uykunuzda bile."

Başımı eğdim, korkulukların etrafından dönüp merdivenlerden aşağı indik. İlk gün ne kadar sönük, renksiz birine benzediğini düşünüyordum. Ne kadar zeki, düşünceli ve komik olduğunu sadeliğinin ardına gizlediğini biliyordum. Bunu neden yaptığını anlamasam da insanların görmesine izin verdiğinden çok fazlasını gizlediğini biliyordum.

"Henri nasıl? İngilizce dersleri nasıl gidiyor?"

Omuz silkip ellerini arkasında kavuşturdu. "İyi ama mükemmel değil. Size daha önce söylediğim şey hâlâ geçerli; tek başınıza onunla iletişim kurmanız vakit alacaktır. Ama durumu çok önemsediği için her zamankinden çok çabalıyor." Kafasında kendi kendini onaylar gibi başını salladı. "Affedersiniz, sormam gerekirdi. Anneniz ve babanız nasıl? Annenizin uyandığını ve iyileşmeye başladığını duydum."

"Öyle, teşekkür ederim. Bugün odasına çıkacaktı ama oksijen seviyesiyle ilgili bir gariplik olduğundan bir geceliğine daha risk almamak için hastane kanadında kalıyor. Babam da hâlâ yatağının yanında bir çekyatta uyuyor."

Erik sırıttı. "Gözünün önünde yaşanınca 'hastalıkta ve sağlıkta' durumu daha da gerçek oluyor."

Başımı salladım. "Açıkçası onları böyle görmek bazen göz korkutucu oluyor. Onlarınki gibi bir şey yaşamak neredeyse imkânsız."

Yüzünü ekşitti. "Birinin ilişkisi hakkında her şeyi bilmek mümkün değil; anne ve baban bile olsa. Hatta bazen özellikle anne ve baban oldukları için," diye ekledi. Sanki kendi ailesiyle ilgili aklına bir şey gelmişti. "Eminim en azından bir kez annenizin babanıza korkunç bir Noel hediyesi verdiği olmuştur ama sesini çıkarmamıştır."

"Hiç olası değil."

Erik istifini bozmadı. "İnsan en mükemmel şeydeki kusurları bile kucaklayabilmeli. Erkek kardeşiniz bir kızı rüzgâr gibi alıp kaçtı ama şu an kızın öyle horladığını fark ediyor olabilir ki uyuyamıyordur."

Ağzımı kapasam da kahkahamı engelleyemedim. Kafasını yastıklara gömmüş zavallı bir Ahren düşününce kendimi tutamadım.

"Olabilir," diye ekledi. Beni güldürmek hoşuna gitmiş gibiydi.

"Camille'le ilgili düşüncelerimi yerle bir ettin! Onu bir sonraki görüşümde ciddiyetimi nasıl koruyacağım şimdi?"

"Korumayın," dedi basitçe. "Gülün gitsin. Herkes hakkındaki izlenimleriniz büyük ihtimalle bir şekilde hatalı."

Başımı iki yana sallayıp iç çektim. "Haklı olduğuna

eminim. Böyle olunca her şey daha da zorlaşıyor."

"Seçim gibi mi?"

"Bazen bir oda dolusu politikacıyla uğraşmak altı oğlanla uğraşmaktan daha kolay geliyor. Şimdiye kadar öğrendiklerim arasında bir düzine atladığım şey vardır."

"Ağırlıkla içgüdülerinize güveniyorsunuz o zaman?"

"Hem de çok."

"Henri'yle ilgili sizi yanıltmadılar o zaman. Göründüğü kadar iyi biri. Onu sona kalan grupta bıraktığınıza göre bunu zaten biliyordunuz demek ki." Bunu söylerken sesinde canını sıkan bir şey sezdim; bunu kabullenmek onu hayal kırıklığına uğratıyormuş gibiydi.

Ellerimi birbirine kenetledim, mutfağı geçtiğimizi fark ettim. İstersem dönüp kahvemi alabilirim diye düşündüm.

"Bu, yönetmesi zor bir süreç oldu. Benim için bir Seçim olmayacaktı. Geçmişte prensesler uluslararası ilişkiler için gelin verilirdi ama annem ve babam bunu asla yapmayacaklarına bana söz verdi. Böylece, kendimi oğlanlarla dolu bir odada bulup hayatımı geçireceğim kişiyi bulmaya çalışmak... korkutucu. Tek dayanağım izlenimlerim ve kimsenin beni kandırmadığını ummak."

Göz ucuyla ona baktım; ifadesi hüzünlüydü, söylediklerime dikkat kesilmişti. "Kulağa çok korkutucu geliyor," dedi hafifçe. "Geçmişte ne kadar iyi işlediğine şaşıyorum. Kabalık etmek istemem ama bu bence haksızlık."

Başımı salladım. "Fikri ilk duyduğumda ben de aynen bunu söyledim. Ama denememem için ısrar ettiler ve işte..."

"Yani... bu sizin fikriniz değil miydi?"

Donup kaldım.

"Hiç mi istemediniz?"

Yalan söylerken yakalanınca insanın sırtı ürperiyor. Üstelik bu durumu birçok kişi aynı şekilde tahmin edip basına da yansımış olduğundan korkutucuydu.

"Erik, bu aramızda kalmalı," dedim hafifçe. Sözler ağzımdan bir emir gibi değil bir rica gibi döküldü. "İlk başta Seçim'le ilgili hiçbir şey istemediğimi kabul ediyorum. Ama şimdi..."

"Şimdi âşık mısınız?" diye sordu hem meraklı hem üzgün bir tavırla.

Güldüm. "Birçok şey hissediyorum. Kapılmış gibiyim, korkmuş, çaresiz, umutlu. Listeye 'âşık' da ekleyebilsem fena olmazdı." Kile'ı ve bahçedeki konuşmamızı düşündüm. Aşk o durum için hâlâ fazla kalıyordu ve Kile'a söylediğim hiçbir şey şu an Erik'le paylaşılabilir gibi gelmiyordu. "Bazen çok yaklaştığımı hissediyorum ama şu an Seçim, bitirmem gereken bir şey. Birçok sebepten ve birçok insandan ötürü."

"Kendiniz de onlardan birisinizdir umarım."

"Öyleyim," dedim kesin bir tavırla. "İnsanların düşündüğü şekilde olmasa da."

Cevap vermedi. Söylediklerimi dinleyip öylece yürümeye devam etti.

"Bunları asla kimseye söylememelisin. Bunları sana söylediğime inanamıyorum. Eğer bu Seçim bir şekilde sahte ya da numara gibi görünürse..."

Elini kaldırdı. "Benimle ilgili endişelenmenize gerek yok. Güveninizi asla zedelemem. Onu kazanması kolay değil belli ki ve bunu harcamak istemem."

Gülümsedim. "Güvenimi kazanmaktan fazlasını yap-

tın. Benim için çoktan sır sakladın, kavganın ortasından çekip aldın ve zorunda olmadığın halde bana çiçek verdin."

"Yalnızca bir karahindiba."

"Bakış açısı," diye hatırlattım ve kendi sözlerini duyunca gülümsedi. "Demeye çalıştığım şu ki hiçbir zorunluluğun olmadığı halde benim için çok şey yaptın. Güvenimi kazandın."

"Güzel," dedi basitçe. "Çünkü ne zaman ihtiyacınız olursa olsun sizin için hep buradayım."

Sesinden, içtenliği öyle can alıcı biçimde belli oluyordu ki öylece kalakaldım. Erik'in gözleri, koyu renk saçlarının tam tersine parlak ve maviydi. Belki de bu yüzden şu an bu kadar belirgin görünüyorlardı.

"Gerçekten mi?" dedim sözlerinden şüphelenmemi gerektirecek bir şey olmamasına rağmen.

"Tabii ki," dedi. "Benim hükümdarım olacaksınız. Size hizmet etmek bir ayrıcalık."

Hafifçe öksürdüm. "Evet. Haklısın. Teşekkür ederim. Kendi tarafına çekmek için kendimi parçalamamı gerektirmeyen bir avuç insanın olması rahatlatıcı."

Kibarca gülümsedi ve onun gibi birinin yanımda olmasının bir zafer olduğunu düşündüm.

"İzin verirsen," dedim geri çekilip. "Gerçekten uyumam gerek."

Eğilip selam verdi. "Tabii. Henri'nin hizmetinde olduğumu biliyorum ama yardım edebileceğim bir şey olursa lütfen söyleyin."

Cevap vermeden gülümsedim ve sırtım dimdik bir şekilde odama ilerledim.

8. Bölüm

"Bu akşamki *Rapor*'da dikkatler üzerinizde olacak." Leydi Brice masamın önünde bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Her detayı düşünürken attığı gösterişli adımları görmek rahatlatıcıydı. Babam da bazen böyle yapardı. Bir karmaşayı çözmeye çalışırken beni yanına alır bahçede yürüyüşe çıkardı.

"Bunu tek başıma yapacak kadar deneyimli olmadığımın farkındayım ama Gavril de yardım etmek için orada olacak. Ve Seçim'le ilgili gelişmelerden nasıl bahsedeceğimle ilgili bir planım var."

"Güzel. Artık masaya bir şey koymanın vakti gelmişti," diye takıldı bana. "Seçim demişken, bir şey daha var. Bahsetmem gerekir mi karar veremiyorum."

Yüzümü ekşittim. "Neler oluyor?"

"Şöyle," diye söze başladı. "Marid Illéa dün bir radyo programına katılmış. Dinlemek isterseniz kayda alındı ama özetle, sarayı ziyaret ettiği ve size çiçek gönderdiği ortaya çıkmış."

"Yani?"

"Bunun ne demek olduğu soruldu."

Durup ona baktım. "Ama ben Seçim'in ortasındayım. Nasıl..."

"O da aynı şeyi söyledi ama aynı zamanda büyüyünce ne kadar güzel ve zeki bir kız olduğunuzu ve sizinle görüşmemenin pişmanlık olacağını söyledi."

"Bunu mu söyledi?"

Başını salladı.

"Bunu neden gündeme getirelim?" Nefesimi sakinleştirmeye çalışıyordum.

"Basında ikinizle ilgili haberler çıktığının farkına varmalısın. Bu, şu ikisinden birine yol açabilir; Seçim'i umursamadığınızın altını çizebilir ya da..."

"Nasıl bunun altını çizebilir?"

"Eğer onun için taliplerinizden vazgeçiyormuşsunuz gibi görünürse..."

"Anladım. İkincisi nedir?

"Yeni bir talip ortaya çıkar eğer buna karşı değilseniz."

Güldüm. "Seçim'in kurallarının epey bağlayıcı olduğundan eminim. Başka birisi için Seçim'den vazgeçemem, öyle değil mi?"

Omuz silkti. "Epey popüler biri."

"Onu değerlendirmemi mi tavsiye ediyorsunuz?"

"Hayır. Durum, halka açık hale geldiğinden onunla iletişiminizde uyanık olmalısınız. Ve Elitlerle."

"Bunu yapabilirim. Onunla pek az karşılaştığıma göre. Sürece zarar verebilecek bir şey yapmak istemiyorum. Birkaç kez kazara yaptım bile ve insanların bunun benim için önemli olduğunu bilmelerini istiyorum. Marid'i ümitlendirecek hiçbir şey yapmadım ve *Rapor*'da yer verilecek bir şey değil bence."

"Katılıyorum."

"Güzel." Nazik bir davranış ancak konu ben olunca skandala dönüşebiliyordu.

"Pekâlâ, yanlış anlamayın ama akşama ne giyeceksiniz?"

Üzerimdekilere baktım. "Hiçbir fikrim yok. Zar zor giyindim."

Kıyafetlerimi inceledi. "Hakaret gibi olacak ama öyle değil, bana güvenin. Bu işe biraz önem vermelisiniz. Geçmişte seçtiğiniz ya da tasarlanan kıyafetler çok güzelken artık modayı bir oyun alanı gibi kullanmaktansa sözlerinizi destekleyici bir rolde kullanmaya başlamamız lazım."

Tarzımı başka insanların istediğine dönüştürmek fikri bıçak gibi saplandı. "Anlıyorum. Fikriniz nedir?"

Kollarını kavuşturup düşündü. "Annenizin elbiselerinden birini alabilirsiniz?"

Saate baktım. "Hemen gidersem birini seçebilirim. Ama onu üzerime oturtabilecek tek kişi Neena ve şu an haftalık programımı düzenlemekle meşgul. Bir de öğle yemeği randevum var."

Ellerini birbirine kenetledi. "Ooo."

"Ciddi misiniz? Büyükannemin Fox'a ne tatlı olduğunu söylemesi yetmezmiş gibi."

Leydi Brice kollarını kavuşturup güldü. "Gerçekten söyledi mi?"

"Onu durdurmanın yolu yok."

"Demek ailede var. Çabuk. Gidip bir elbise seçin."

"Tamam. Hale'i gönderin. Neena kadar becerikli olduğundan eminim ve böylece ne kadar hızlı olduğunu da öğrenebileceğiz. Bir de bu akşam için konuları listeleyin.

Bir anda her şeyi unutuveriyorum."

"Hallediyorum."

Koridora fırladım. Umarım annem hâlâ hastane kanadındadır diye düşündüm çünkü odasında elbiselere bakarken onu rahatsız etmek istemiyordum. Kapıdan çıkalı iki adım olmuştu ki beni bekleyen Gunner'la karşılaştım. Hemen banktan kalkıp eğilerek selam verdi.

"Selam. Her şey yolunda mı?" diye sordum yaklaşıp.

"Evet." dedi. "İnanılmaz aptalca bir şey yapmak üzere olduğum için kalbimin fırlayacak gibi atması dışında tabii."

"Ah, lütfen yapma. Hayatım boyunca yetecek kadar aptallık gördüm."

Kıkırdadı. "Bu öyle bir şey değil. Ben sadece... Sana bir şey sormak istiyorum."

Kaşlarımı kaldırdım, dikkat kesildim. "Pekâlâ. İki dakikan var."

Yüksek sesle yutkundu. "Tamam, vay be. Beni ilk altı içinde tutman çok hoşuma gitti. Doğru bir şey yaptım demek ki diye düşündüm ama bu neydi hâlâ hiçbir fikrim yok."

Omuz silktim. "Şiirin beni güldürdü. Gülmek önemlidir."

Gülümsedi. "Katılıyorum ama bu, düşündüğümün doğru olduğunu kanıtlıyor." Ellerini kıpırdattı. "Senin bu kadar meşgul olman ve henüz baş başa vakit geçiremediğimizi düşününce ne kadar şansım var diye merak ediyorum."

"Bu haklı bir soru. Ama buna şu an cevap veremem. Netleştirmem gereken çok şey var."

"Kesinlikle," dedi heyecanla. "O zaman biraz garip bir şey soracağım. Seni öpebilir miyim?"

Geri çekildim. "Pardon?"

"Eğer istemezsen yapmak zorunda değiliz. Ama bence bir öpücük birçok şeyi belirleyebilir. Bence bir öpücük benim senin peşinde koşmama ya da senin benim peşimde koşmana değer mi diye anlamamıza yeter."

Bunu rica etmesi bir yandan tatlıydı. Ben ve Kile'ın öpüştüğü bir fotoğrafın ülkenin dört bir yanına yayılmasına karşın gidip herhangi birini öylesine öpebileceğimi düşünmüyordu. Jack'in kovulmasından çıkardığı dersle dikkatli davranıyordu. Sırf bu bile beni ona istediğini vermeye yöneltiyordu. Ama bu, daha onu yeterince tanıyamadan finale kalmış bir talibi kaybetmek demek değil miydi? Aptalca göründü.

"Prens olabilirdin. Nereye harcayacağını bilemeyeceğin kadar çok paran olabilir, insanların seni televizyonda görmeye ihtiyacı olmadan tanıyacakları kadar ünlü olabilirdin. Bütün bunları bir öpücük uğruna riske eder misin?"

"Senin mutluluğun ve benim mutluluğum üzerine, evet."

İç çektim. "Pekâlâ."

"Evet mi?"

"Evet."

Şaşkınlığı geçince Gunner elini belime koydu. Yüzünü benimkine yaklaştırdı ve bir an için gülerek durdu.

"Bu gerçeküstü bir şey."

"Bekliyorum, beyefendi."

Dudaklarımız birbirine değmeden önce yalnızca gülümsedi. Öpüşünde birçok iyi taraf vardı. Ağzı katı değildi ve dilini boğazıma sokmaya çalışmadı. Üstelik gü-

zel kokuyordu, tarçın ya da çiçek gibi belirgin bir kokusu yoktu. Genel olarak fena değildi.

Ama sonra, öpüşme esnasında bu değerlendirmeyi yapabildiğime göre...

Gunner geri çekildi ve dudaklarını birbirine bastırıp düşündü.

"Hayır, değil mi?"

Başını salladı. "Sanmıyorum. Kötü olduğu için değil!"

"Sadece o kadar iyi değildi."

"Kesinlikle." Duruşu rahatladı. "Bu deneyim için çok teşekkür ederim ama sanırım benim için eve gitme vakti geldi."

Gülümsedim. "Emin misin? *Rapor* için kalabilirsin, sabah gidersin.

"Yok." Mahcup biçimde gülümsedi. "Kalırsam kendimi devam etmeye ikna ederim. Senden daha güzeliyle asla tanışamayacağım ama... Benim için doğru kız değilsin. Bir süredir öyle olmadığını düşünürken öyleymişsin gibi davranmak için sebep bulmak canımı sıkacaktır."

Elimi uzattım. "Buna saygı duyarım. İyi şanslar dilerim, beyefendi."

Gunner elimi sıktı. "Size de Majesteleri."

Gunner merdivenlere ilerlerken bir muhafızın Hale'i annemin odasına götürdüğünü gördüm. Ona el salladım ama o gözleriyle elenmiş talibimi izliyordu.

"Gunner'ın burada ne işi vardı?"

"Bir seçim yapmaya gelmiş. Benimle gel. Ellerin bana lazım."

9. Bölüm

Annemin dolabından seçtiğimiz kıyafetle göğsümü gizlemeye çalışarak çıktım. "Bunun için çok teşekkür ederim," dedim Hale'ye; bu sırada o da kıyafetin dikiş yerlerini iğneliyordu.

"Şaka mı yapıyorsun? Şu an müstakbel kraliçemin giyinmesine yardımcı oluyorum. Ayaklarım yerden kesilmiş durumda." Aynadan kontrol edip biraz daha çekiştirdi. "Üzerine sıfırdan bir elbise dikmek gibi değil tabii ama bu özgeçmişim için etkileyici bir ekleme olacak."

Kıkırdadım. "Bütün akşamüzerini buna harcamana üzülüyorum sadece."

"Erkekler Odası, bir yerden sonra sıkıcı oluyor. Eminim Kile'a sorsam gelir ben çalışırken burada otururdu. Ya da belki Ean."

"Ean," dedim şaşkınlıkla. "Onun kendi isteğiyle biriyle bir yere gittiğini hayal etmek zor."

Hale gülümsedi. "Öyle. Bence sonunda bize alışmaya başladı. Bazen benimle ya da Erik'le iki laf ediyor. Onu rakip görmediği için herhalde."

"Mantıklı. Ean biraz 'buraya arkadaş edinmeye gelmedim' tarzında birine benziyor ama kimsenin bu işi biriyle yakınlaşmadan sürdürebileceğini sanmıyorum. Çok zor. Benim için ne kadar zorsa sizler için de o kadar zor olduğunu biliyorum."

"Yine de sonundaki ödülü biz kapıyoruz," dedi aynadaki yansımama göz kırparak.

Başımı yana eğdim. "Pek emin değilim. Düşündükçe biri dışında hepinizi göndermek zorunda kalmak beni üzüyor. Burada olmanızı özleyeceğim."

"Harem kurmayı düşünmüş müydünüz?" dedi ciddi ciddi.

Kahkahadan öne eğilince belime iğneyi yedim. "Ah!"

"Affedersin! Etrafta iğneler varken şaka yapmamalıyım." Önüme geçti ve ben kıpırdamadan durup bakışlarını izledim. Çözüm arayan bakışlar yabancı gelmedi; ben de tasarımlara, önerilere ve hatta bazen insanlara karşı bunu yapıyordum. "Bence bunu biraz modernleştirmemiz gerek. Kraliçenin buna karşı çıkmayacağından emin misin? Çünkü kimi değişiklikleri eski haline getiremeyeceğim."

"Merak etme. Gerekli dediğin her yeri makaslamana izin veriyorum."

"Bu kendimi çok önemi hissettiriyor.

"Öylesin. Bu akşam bir lider gibi görünmem için bana yardım ediyorsun. Bu rolün işe yaraması için gerekli binlerce küçük detay var ve ben bir tanesini sana borçluyum. Ya da iki tanesini. En az iki."

"İyi misin?"

Başımı kaldırıp baktığımda birden ne kadar hüzün dolduğunu gördüm. "Evet. Sadece bazen her şey fazla ge-

liyor. Ancak dağılmamaya çalışıyorum."

Hale, hizmetçinin bize bıraktığı kümeden bir toplu iğne çekip aldı ve bana uzattı. "Bir dahakine bir şeyler dağılıyor gibi hissedersen bunu kullan. Söz veriyorum işe yarayacak."

Toplu iğneyi dikkatlice elinden aldım, işaretparmağım ile başparmağım arasında döndürürken bir an için bunun doğru olabileceğine inandım.

Henri tam vaktinde, sanki son on beş dakikadır koşuyormuşçasına hızla odaya daldı. Tüm merasimi boş verip koştu, ellerimi tuttu ve yanağıma öpücük kondurup beni güldürdü.

"Merhaba bakalım!"

Gülümsedim. "Merhaba Henri."

Henri'nin omzu üzerinden selam veren Erik'e bakıp başımı salladım.

Henri'yi elinden tutup iki servis birbirine yakın, üçüncüsü ise biraz uzağa yerleştirilmiş masaya götürdüm.

"Buyur," dedi Henri oturmam için sandalyemi çekerken.

Ben oturduktan sonra coşkuyla masanın diğer tarafına geçip karşıma oturdu... ve sohbet birden kendini garip bir sessizliğe bıraktı. Tabağımın üzerindeki örtüyü kaldırdım ki onlar da aynısını yapabileceklerini anlasınlar. Birkaç sessiz lokmanın ardından arayı doldurmaya çalıştım.

"Ailen nasıl?" diye sordum. "Ve kız kardeşin?"

"Mitten on Annika?" dedi Erik'e dönüp. Erik başını salladı ve Henri, kendinden memnun şekilde bana döndü. "İyi. Gayet iyi. Özledik."

Ona üzgün bir ifadeyle bakıp başımı salladım. "Çok iyi anlıyorum. Ahren'in burada olmasını ne kadar isterdim tahmin edemezsin."

Sakin bir ifadeyle Erik'e eğildi. Erik, mümkün olduğunca hızlı cevabını tercüme etti.

"Annen? İyi?" dedi Henri, gerçekten çabalıyordu.

"Evet, Tanrı'ya şükür. Odasına geçti, iyileşiyor."

Bir kez daha Erik yardıma koştu. Birkaç dakika daha bu şekilde soru cevabın ardından, İngilizce öğrenmeye ne kadar çabalasa da Henri de ben de dikkatimizi kaybetmiştik. Bundan nefret ediyordum. Kişisel bir yanı kalmıyordu. Bir lideri ziyaret ederken yanında tercüman olması başka bir şey ama her gün evimde böyle biri olması biraz fazlaydı. Henri'nin sarayda geçireceği zaman kısa ömürlü olacaksa bile en azından bazen onunla, sadece onunla konuşabilmeyi isterdim.

"Erik, Henri'nin diğer Elitlerle arası nasıl? Hepsi senin üzerinden mi iletişim kuruyor?"

Konuyu ele almak istercesine dikleşti. "Çoğunlukla. Hale ve Kile birkaç kelime öğrendi."

"Diğerleri?"

Diğerlerinin itibarını zedelemekten kaçınırcasına suçlulukla ağzını büzdü. "Gunner çok az ilgileniyor, Fox da öyle ama hiçbiri taşın altına elini koymak istemiyor. Çok emek isteyen bir iş. Ean ise benimle konuşuyor ama Henri'yle pek konuşmaya çalışmıyor."

Derin bir iç çektim, aklıma birçok düşünce üşüştü. "Bize yarın sabah ufak bir Fince dersi vermek ister misin?"

Erik kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"Kesinlikle. Bütün işin Henri'ye kalması haksızlık gibi görünüyor." Adını duyunca Henri'nin bakışları bana çevrildi. Konuşmalarımızı kendince takip ediyordu ama nereye varacağını görmesini istiyordum.

Erik hızlıca Fince konuştu ve Henri'nin gözleri parladı.

"Ben de konuşur? Ben konuşmak?" diye sordu. Bu sefer dersten çok bir parti olacakmış gibi görünüyordu.

"Tabii ki," dedi ve Henri orada daha çok kendiyle baş başa oturdu; aklındaki devreler çalışmaya başlamıştı.

"Onu çok sevindirdin," dedi Erik.

"Keşke daha önceden aklıma gelseydi. Böylece herkes için işler kolaylaşacak."

"Umarım. Ama yine de İngilizce derslerine ağırlık vereceğim. *Rapor*'da daha fazla yer almaktan kurtulmayı umuyorum.

Yüzümü ekşittim. "O kadar kötü değildi."

"Korkunçtu!" Başını iki yana sallayıp çatalını bana doğrulttu. "Annem bir türlü susmuyor. 'Çok iyi görünüyordun! Biraz daha gülümsesen keşke.' Yemin ederim delireceğim."

"Beni mi suçluyorsun?" diye sordum kızmış gibi yaparak.

"Her zaman. Sonsuza dek seni suçlayacağım! Kamera karşısında olmayı sevmiyorum." İrkildi. Gerçekten kızgın olmamasına sevinmiştim ama ne kadar ciddi olduğunu görebiliyordum.

Güldüm, o da mahcup şekilde önündeki tabağa baktı. O zaman fark ettim ki Henri'yle randevum olmasına karşın tercümanıyla sohbet ediyordum ve o öylece duruyordu.

"Henri, bakarsın yoğun bir İsveççe pratiği yaparız ve sen de şu bahsettiğin çorbayı yapmayı öğretirsin."

Erik tercüme etti ve Henri yine hemen çocuklaştı. *"Kalakeitto,"* dedi heyecanla.

Henri'yle ilgili merak ettiğim şeyler vardı. Ailesi ve özellikle kız kardeşiyle ilgili daha çok şey öğrenmek istiyordum. Ayrıca, burada yaşamak ve benimle beraber çalışmak konusunda içi rahat mıydı ya da mesela yeniden bir geçit töreni ve hayatı boyunca beni kızgın kalabalıktan korumak zorunda olmak onu endişelendiriyor mu bilmek istiyordum. Mutfaktaki o öpüşmemizi sormak istiyordum; bununla ilgili sonradan düşünmüş müydü yoksa birimiz ya da her ikimiz için de yanlış bir değerlendirmenin sebebi deyip üzerini örtmüş müydü?

Fakat bunları Erik'e sormak zorunda kalmadan soramadığım sürece yapabilmem mümkün değildi.

10. Bölüm

Elbise kırmızıydı. Annem yıllardır giymediği için onu seçmiştim. Hale, uzun dantel kollarını dirseklerime kadar kesmiş ve eteğin altındaki birkaç katı fala dolgun görünmemesi için azaltmıştı. Bu değişikliklerinin bazılarının eski haline gelemeyeceği konusunda haklıydı ama sonuç o kadar güzeldi ki annem değişiklikleri görünce elbisesini geri isteyebilirdi.

Eloise saçımı yapmama yardım etti ve sonuç çok iyi oldu; örgülerle sarılmış sade bir topuz. Üzeri yakutlu bir taç seçtim ve böylece alev alev görünüyordum.

Gerçekten çok güzeldi. Bunun farkındaydım ve ülkeyle ilgili alınması gereken kararlarla ilgili güvenilir biri gibi görünmemde parmağı olan herkese minnettardım. Olgun hissediyordum, yaşça olduğumdan büyük ama belki de davranışlarını sergilemem gereken yaşa daha yakındım. İç çektim ve elbiseyi kabullendim. Şimdilik böyle biri olmalıydım.

Stüdyoda, elbiseyi çekiştirirken Josie yanıma geldi. "Elbisen mükemmel," diye iltifat etti. Ellerini saten katlardan alamıyordu.

Ellerimle düzeltmeyi sürdürdüm. "Annemin."

"Bu arada, olanlar için çok üzgünüm," dedi sessizce. "Henüz söyleme fırsatı bulamamıştım."

Yutkundum. "Teşekkürler Josie. Eksik olma."

"Son zamanlarda her şey fazla ciddi ilerledi belki bir davet vermek iyi olabilir."

Burnumdan soluyarak güler gibi oldum. "Bunun için fazla meşgulüm. Belki işler biraz sakinleşince olabilir."

"Her şeyi planlayabilirim! Birkaç hizmetçiyle konuşursam önümüzdeki haftaya bir şeyler ayarlayabiliriz."

Aynadan başımı çevirip ona döndüm. "Dediğim gibi, belki bir gün olur ama şimdi değil." Dikkatimi toplamak üzere yanından ayrıldım.

Israrla odanın diğer tarafına kadar beni izledi. "Ama neden? Kutlama yapman gerekmez mi? Yani sonuçta kraliçe sayılırsın, bu yüzden..."

Birden hışımla ona döndüm. "Ama kraliçe değilim. Bu sıfat anneme ait ve o neredeyse ölüyordu. Bunu öyle kolay başından savıyorsun ki daha demin söylediklerini anlamsız kılıyor. Neden anlamıyorsun Josie? Bu işin sadece elbiseler ve davetlerden ibaret olduğunu mu sanıyorsun?"

Orada öylece kalakaldı. Gözleriyle odayı taradığını, aramızda geçenleri gören var mı diye baktığını gördüm. Onu küçümsemek istemiyordum. Bir bakıma onu anlıyordum. Benim için de davetli listesi hazırlamaktan çok zevk aldığım, bu işin elbiseler ve galalardan ibaret olduğunu sandığım zamanlar olmuştu...

İç çektim. "Seni aşağılamak istemiyorum. Ama annem hâlâ iyileşmeye çalışırken bir davet vermek uygunsuz olur. Lütfen, geçmişimizi düşününce fazla gelebilir ama

senden bu akşam yalnızca anlayış bekliyorum. Yine de benim akıl sağlığım için benim yerimde olmak nasıl olurdu düşünmeye çalış."

Yüzü asıldı. "Tek istediğim buydu zaten. Tabii bu senin için rahat."

Kafasını koparmak istiyordum. Hayatımın neresi rahattı benim şimdi? Ama şu an yayını düşünmeliydim.

"Affedersiniz?" dedim yanımızdan geçen bir hizmetçiye. "Lütfen Bayan Josie'ye odasına kadar eşlik edin. Bu akşamki tavrı beni huzursuz ediyor. Kafamı toplamam lazım."

"Tabii, Majesteleri." Hizmetçi gülümseyerek Josie'ye döndü. Kişisel meselelerimiz onu ilgilendirmiyordu; yalnızca işini yapmaya hazırdı.

Josie pufladı. "Senden nefret ediyorum."

Kapıyı gösterdim. "Tamam, buna burası yerine odanda devam edebilirsin."

Gidip gitmediğine bakmaksızın koltuğuma ilerledim. Sahnenin hiç böyle kurulduğunu görmemiştim; Elitler bir tarafta ve tek bir koltuk diğer tarafta.

Yalnız, üzgün koltuğa bakarken Kile yanıma geldi.

"Josie'yle ne oldu öyle?"

Gülümseyip gözlerimi kırpıştırdım. "Bir şey değil, hayatım. Üvey kardeşim olmasını ne kadar istediğimle ilgili aklımda şüphe uyandırıyor yalnızca."

"Hâlâ çok erken."

Güldüm "Hayır biz... biraz tartıştık. Onu anlıyorum ve biraz kötü hissediyorum. Keşke o da beni anlayabilse."

"Bu Josie için kolay olmayabilir. Yalnızca kendiyle ilgileniyor. Gunner'ı gördün mü?"

Yüzümü ekşittim. "Bu akşamüzeri gitti. Vedalaşmadı mı?"

Kile başını salladı.

Diğerlerine yaklaştım. Yaklaştığımı görünce hepsi olduğu yerde dikleşti. "Gunner hiçbirinizle vedalaştı mı?"

Fox hafifçe öksürdü ama diğerleri yalnızca başını salladı. "Bana uğradı. Gunner biraz duygusal biri olduğu için uzun vedalaşmalara gelemedi. Buranın ona göre olmadığını ve gitmek için senden onay aldığını söyledi."

"Aldı. İyi ayrıldık."

Fox başını salladı. "Daha fazla kalırsa kararından döneceğini düşünüyordu sanırım. Herkese sizleri özleyeceğini söylememi istedi." Gülümsedi. "Gerçekten iyi biri."

"Öyleydi. Ama sözlerini yabana atmayın," diye rica ettim hepsinin yüzüne tek tek bakarak. "Bu sizin geleceğiniz için de geçerli. Üstesinden gelemeyeceğiniz bir şey için burada kalmayın."

Kile başını salladı, endişeli görünüyordu. Bana bakıp içtenlikle gülümsedi. Ean her zamanki gibi ifadesizdi ve Henri, Erik'ten tercümeyi dinlerken şaşkın görünüyordu.

Her ifadeyi en ince detayına kadar incelemek isterdim ama artık şov başlamalıydı.

"Hale," diye fısıldadım elbiseyi işaret ederek. "Teşekkürler."

"Çok güzel," diye ağzını oynattı. Bunu gerçekten söylediğini bildiğimden duruşumu dikleştirdim. Bu akşam bu elbisenin hakkını vermek istiyordum.

Kameralar kayda başladı ve halkı, olabildiğince içten selamladım.

"En çok duymak istediğiniz haberle başlayalım. Annem iyi durumda. Şu an odasında, babam yanı başında, iyileşmeye çalışıyor." Nasıl durduğumu ya da ellerimi nereye koyacağımı düşünmemeye çalışıyordum. Onun yerine şu an bunu pijamalarıyla, doktorların onay verdiği atıştırmalıklarla beraber seyreden anne babamı düşündüm. Bunu düşününce de gülümsedim. "Hepimiz biliyoruz ki onların aşk hikâyesi şimdiye kadar duyduklarımızın en gerçeği. Yine de babamın görevini üstlenmek kolay olmadı.

Erkek kardeşim, Fransız hükümdarının eşi Ahren de en derin aşkın gücünün göstergesi. Anladığım kadarıyla yeni yerine iyice uyum sağlıyor ve şimdiden bir eş olmanın mutluluğunu yaşıyor." Yüzüme yeniden gülümseme oturdu. "Bunların hiçbiri beni şaşırtmıyor. Prenses Camille'e olan bağlılığı zaman ve mesafeye karşın sabit ve güçlü oldu ve artık her an onun yanında olmasının ne mutluluk verici olduğunu tahmin edebiliyorum.

Genel olarak ülkenin durumuna bakarsak" -hiç hoşuma gitmese de önümdeki notlara göz attım- "son birkaç haftadır yaşadığımız huzursuzluklar azaldı." Bir yandan bu doğruydu ama huzursuzluk benimle ilgili olduğundan konuşurken burnum uzuyordu. "Babamın ülke dışında barış sağlanması için verdiği çaba düşünüldüğünde, ülkemizde daha da iyi bir barış ortamına sahip olabilmek beni çok mutlu ediyor."

Ele almam gereken her şeyi ele aldım -bütçe önerisi, önümüzdeki sondaj projesinin başlangıcı ve danışma kurulundaki değişiklik ki bu salondaki birkaç kişinin kıpırdanmasına sebep oldu- ve hepsi bittiğinde kalabalık içinde birkaç önemli yüz aradım. Leydi Brice ve General

Leger başıyla onayladı. Büyükannem uzun duyurulara katlanamadığı için yerinde kıpırdanıyordu ve aslına bakılırsa oğlanların konuşmalarını duymak için bekliyordu. Ve tam sahnenin bitiminden Erik, memnuniyetle gülümsedi.

"Majesteleri." Gavril eğilip selam verdi. "Bu göreve giriştiğiniz durumu göz önüne aldığımızda şunu söylemeliyim ki mükemmel bir iş çıkarıyorsunuz."

Teşekkürler, beyefendi." Söylediği ne kadar gerçekti bilmiyorum ama belki onun bunu söylemesi insanların böyle düşünmesini sağlayabilirdi."

"Böyle yoğun bir iş yükünü görünce insan merak ediyor acaba burada beylere hiç vakit ayırabildiniz mi?" diye sordu başıyla Elitleri işaret ederek.

"Biraz."

"Gerçekten mi? Bizimle paylaşabileceğiniz bir şey var mı?" Kaşlarını oynattı ve kamera önündeki haliyle kamera önünde olmayan halinin birbirinden nasıl farklı olduğunu hatırladım. Eğlendirmek onun işiydi ve bu işi mükemmel yapıyordu.

"Evet, ama öylesine. İsim vermeyeceğim."

"İsim vermemek mi?"

"Mesela, bir Elit üyesi bugün aramızdan ayrıldı," dedim ama ağzımdan kaçırdığım şeyin birkaç dakika içinde anlaşılacağını biliyordum. "Aramızdan ayrılan talip keyfi yerinde ve arkadaş kalarak ayrıldı."

"Ah, anladım," dedi Gavril. "Bunu sevdim! Biraz daha isteriz."

Bugün taliplerimden biri bana çok değerli bir metalden yapılmış bir hediye verdi."

"Aman Tanrım!" Gavril ellerimi taradı, herkes gibi o da bir yüzük arıyordu.

Tüm dünyanın görmesi için ellerimi kaldırdım. "Hayır, altın değil. Çelikti. Bana bir dikiş iğnesi verdi. Ama gerçekten çok özeldi."

Salondakiler ve Elitlerden kıkırdamalar yükseldi ve yaptığım şeyin aklımdaki kadar kamera önünde de büyüleyici olduğunu umuyordum.

"Bir şey daha var de lütfen," dedi Gavril.

"Bir şey daha," dedim. "Bu hafta başında Elitlerden biri bana kesinlikle âşık olmadığını söyledi ve ben de ona aynı şeyi söyledim."

Gavril'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bizden ayrılan bu adam mıydı?"

"Hayır. Ve asıl çılgınca olan tarafı bu. Henüz âşık değiliz ama ayrılmayı da istemiyorum, al işte." Yalandan omuz silktim ve salondan yükselen iç çekme ve gülüşleri dinlerken gülümsedim.

"Ülkenin büyük bir bölümü onun kim olduğunu düşünerek uykusuz kalacaktır tabii ama biraz daha somut bir şeyler olsa iyi olurdu."

"Bunu oğlanlarla konuşman gerekecek."

"O zaman haydi öyle yapalım bakalım. Gidip bu yakışıklıları sorguya çekebilir miyim?"

"Hem de nasıl," dedim gülümseyerek, sonunda spotların altından çekildiğime sevindim.

"Pekâlâ, buradan başlayalım bakalım. Bay Fox, nasılsınız?"

"Çok iyiyim, efendim teşekkürler." Yerinde dikleşip gülümsedi.

"İnsanlar prensesin çok gergin olduğunu ve çok meşgul olduğunu bu yüzden baş başa görüşmeye vakti olmadığını biliyor," dedi Gavril içtenlikle.

"Evet, önceleri de ne kadar çok çalıştığını görmek etkileyiciydi ve daha da fazlasını üstlenmesi... hayranlık verici."

İçim ısındı ve başımı yana eğdim. Hayranlık verici mi? Ne kibar bir düşünce böyle.

Gavril onu onaylayarak başını salladı. "Tüm bunları düşününce prensesle geçirdiğiniz vakitle ilgili sizi diğerlerinden ayıran neydi biraz bahsedebilir misin?

Fox'un yüzüne hemen bir gülümseme yayıldı. "İlişkimizin en önemli anı sanırım kavgadan sonrası, Burke'nin eve dönüşü. O zaman benimle konuştu ve beklentileriyle ilgili çok dürüsttü. Söylediklerimi dinledi. Bence bu yönünü görme ayrıcalığını ancak birkaç kişi elde edebiliyor. Kapıdan kapıya koşup zamanının bir kısmını herkese veremez tabii ama sizinleyken tamamen kendini veriyor. Sizi gerçekten dinliyor."

Fox'la geçirdiğim o geceyi içtenlikle hatırlıyordum ama onun için bu kadar önemli olduğunu fark etmemiştim. O an onun için çok değerliymiş.

Kile elini kaldırdı. "Buna katılıyorum. Herkes Eadah prenses yani, prenses ve benim arkadaşlığımızın yeni başladığını biliyor. Ayrıca bu zaman içinde birçok endişe ve arzuma kulak verdiğini düşünüyorum."

"Ne gibi?" diye üzerine gitti Gavril.

Omuz silkti. "Çok heyecan verici olmayabilir ama mimari benim tutkum ve prenses oturup çizimlerime bakmaya vakit ayırdı." Birden aklına bir şey gelmiş gibi par-

mağını kaldırdı. "Biraz şarap içtiğimizi kabul ediyorum ve eminim çok sıkılmıştır ama yine de. "

Herkes kıkırdadı ve Kile'a bakıp gülümsedim. Kamera önünde olmak çok kolaymış gibi görünüyor, mutlaka söyleyecek güzel bir şey buluyordu. Ona nasıl hissettiğimi söylemekle doğru bir şey yaptığımı anladım.

Gavril, tempoyu düşürmemek için Henri'yi atlayıp direkt Ean'a yöneldi. Henri'nin dışlanmasından hoşlanmıyordum ama Gavril'in bir planı var gibiydi.

"Bay Ean, ekibin en sessizi sizsiniz. Ekleyeceğiniz bir şey var mı?"

İfadesi her zamanki gibi soğuktu. "Az konuşan biriyim," dedi, "ama prensesin çok düşünceli olduğunu söyleyebilirim. Yalnızca beşimiz kalmamıza rağmen elemelerin hiçbirinde saygısızlık olmadı. Sırf bu diğer beyefendilere bakınca bile prensesin kendisi ve halkı için en iyi seçimi yapmak için ne kadar çaba sarf ettiğini görebiliyorum.

Erkekler Odası'nda son elemeyi yaparken oluşan havayı kameralar yakalayamadı. En ufak bir husumet olmadı. O kadar cömert davrandı ki kızmak imkânsızdı. Tüm diğer talipler oradan memnun ayrıldı."

Gavril başını salladı. "Sence şansın ne kadar? Son beşe kalmayı becerdin!"

Ean her zamanki gibi sakindi. "Majestelerinin emrindeyim. Herhangi birimizin elde edebileceği en iyi kadın ve böyle olduğu için inanılmaz standartları var. Konu ihtimalleri değerlendirmekle ilgili değil, onun seçimiyle ilgili. Bu yüzden, hepimiz bekleyip göreceğiz."

Ean'ı daha önce tek seferde bu kadar çok konuşurken

görmemiştim ama kendimi birden ona müteşekkir hissettim. İlişkimizde anlayışlı olsak da ve kuşkusuz hiç romantik değilse de iyi yanlarımı epey görmüştü. Ya da çok mükemmel bir oyuncuydu.

"Çok ilginç. Ya siz, Bay Hale? Hatırladığıma göre prensesle ilk randevu sizindi. Şimdi nasıl hissediyorsunuz?"

"Şanslı hissediyorum," dedi içtenlikle "Onu geçit törenlerinde, televizyonda seyrederek, dergilerde görerek büyüdüm." Odanın diğer ucundaki beni işaret etti. "Güzelliği tehditkâr ve öyle bir bakışı var ki sanki isterse sizi gözleriyle kül edebilir."

Kimisi canımı acıtmıştı ama söylediklerinin bazıları o kadar doğruydu ki gülümseyemedim.

"Ama bir keresinde onunla akşam yemeği yeme şansı buldum ve onu öyle güldürdüm ki içeceğini püskürttü."

"Hale!"

Omuz silkti. "Birinin bir gün haberi olacaktı. Sen de paylaşabilirsin!"

Ellerimle yüzümü kapadım. Kim bilir annem ve babam ne düşünecekti.

"Demek istediğim, onunla ilgili söylediğimiz her şey doğru. Güçlü, lider ve evet eğer gözlerinden ateş fırlatmak isterse bunu yapabilir." Herkes kıkırdadı. "Ama aynı zamanda çok iyi bir dinleyici, bağlı ve gülmeyi biliyor. Ama gerçekten gülmekten bahsediyorum. Bunu herkes görebilir mi bilmiyorum, bu yüzden kendimi çok şanslı hissediyorum."

Bölüm boyunca iyi yönlerime öyle övgüler yağdırıldı ki neredeyse oğlanların yönlendirildiğini düşünecektim. Eğer öyleyse, bunu düşünen birilerine epey bir şey borçluydum.

Kameralar kapanınca Gavril'in yanına gittim. "Teşekkür ederim. Bu akşam inanılmazdın."

"Her zaman yanındaydım, her zaman yanında olacağım." Göz kırpıp gitti.

Salonun boşalmasını izledim ve kendimden gurur duyarak öylece durdum. Atlatmıştım, üstelik neredeyse tamamen tek başıma. Elitler mükemmeldi, tahmin ettiğimden ya da umduğumdan daha da naziklerdi. Annem ve babam çok sevinecekti.

"Aferin." Kile gelip beni sardı. "İlk solo *Rapor*'un kayıtlara geçmiştir!"

"Bu gecenin tam bir felaket olacağını düşünüyordum ama şuna bak!" dedim zıplayıp kollarımı açtım. "Hâlâ tek parçayım."

Hale gelip kıkırdadı. "İnsanların kapılardan akın edip seni parça pinçik edeceğini mi düşündün?"

"Kim bilir!"

Fox güldü ve Ean geride durmuş hâlâ gülümsüyordu. Öyle minnettardım ki. Nasıl söylenir bilsem, utanmadan bu gece ne kadar mükemmel olduklarını ballandırarak anlatırdım.

"Yemek?" diye sordu Fox ve hepsi başını salladı.

Henri'nin bir sözcüğü heyecanla üst üste tekrarladığını duydum. Yemek için sabırsızlandığı anlamına gelen bir şeydi sanırım. Ufak gruplar halinde hep beraber yemek salonuna ilerledik.

11. Bölüm

Merdivenlerden çıkıp koridorlardan geçerken etrafımı saran samimiyet ve huzurun bu topluluğun içinde kendimi çok rahat hissetmemle alakalı olduğunu düşündüm.

Bu his, yemek salonunun kapılarından geçtiğimiz ana kadar sürdü.

Annem ve babam hâlâ üst kattaydı ve büyükannem odasına çekilmişti. Osten bu akşam kendini iyi hissetmediğinden Kaden ona eşlik ediyordu ve ikizim hâlâ bir okyanus ve daha fazlası kadar ötedeydi.

Baş taraftaki masaya bakış atmamla kaçıp saklanmak istemem bir oldu.

"Majesteleri?" diye sordu Erik ve başımı çevirdiğimde kendimi onun endişeli gözleriyle baş başa buldum. Gözlerinde beni sakinleştiren bir şeyler vardı. Mutfaktaki o geceden hatırladığım bir şey. O zaman da gözlerine baktığımda sanki ruhunu görüyormuşum gibiydi. Şimdi de bunca insanın arasında, onun duru mavi gözlerinin benimkilere baktığını görmek hüznümü silip süpürdü. "İyi misiniz?" dedi. Sesinden, daha önce de sorduğunu ama duymadığımı fark ettim.

"Evet. Lütfen gidip şu sandalyeleri alıp baş masanın diğer tarafına koyar mısınız? Sen de Ean." Ricamı yerine getirmek için ilerlediler. "Hale, Fox? Servis takımlarını çıkartır mısınız?"

Ben de gümüş yemek takımı ve bardakları alıp masaya ilerledim. Kimse yerini seçmeden önce babamın yerine ben oturdum. Bir yanıma Kile, diğer yanıma Hale oturdu. Fox, Henri, Erik ve Ean karşımıza oturmuştu ve birden o uzun, gösterişli masa samimi bir akşam yemeğine dönüştü. Ben ve oğlanlarım.

Hizmetçiler servis yaparken biraz düzensizlerdi. Bu, önceden planlanmamış yemek için hazırlıksız yakalanmışlardı ama yine de herkesin iyi vakit geçirmesi için ellerinden geleni yaptılar. Randevumuzdan sonra akıllanmış olacak ki Henri söze başladı ve diğerleri onu izledi.

"Umarım hepiniz yarın için hazırsınızdır," dedim ortaya. "Erik ve Henri sabah bize Fince dersi verecek."

"Gerçekten mi?" diye sordu Kile heyecanla. Erik biraz mahcup, başını salladı.

"Dersin içeriği nedir?" diye sordu Fox.

Erik, karar vermeye çalışıyormuşçasına başını kaldırıp tavana baktı. "Henri'yle konuşuyorduk da sanırım alışılagelmiş ilk ders konularını atlayacağız; alfabe gibi. Bizim durumumuzda en yararlı olacak şey temel konuşma becerileri. Saati sormak ve diğer benzer istekler dersin konusu olacak."

"İyiymiş!" dedi Hale. "Biraz daha öğrenmek istiyordum. İyi fikir Erik."

Başını iki yana salladı. "Müstakbel Kraliçemizin fikriydi. Övgü ona ait."

"Hey," dedi Kile dikkatimi çekercesine. "Bir ara *Rapor*'da ne kadar mükemmel olduğunu da konuşabilir miyiz? Daha önce duyurular filan yaptığını biliyorum ama kendi başına koca bir şovu idare etmek azımsanacak şey değil."

"Dahası," diye ekledi Fox, "bu akşamki oturma düzeni de ne harika öyle değil mi? Birimiz hariç hepimiz için sarayın baş masasında oturabileceğimiz tek sefer bu. Unutulmaz."

"Katılıyorum," diye ekledi Ean.

Henri konuşmaya pek katılmasa da onun da memnun olduğunu görebiliyordum. Ama tabii onu kızgın görmek daha şaşırtıcı olurdu. Erik ona sohbeti aktarınca kadeh kaldırdı.

"Eadlyn'in şerefine," dedi.

Diğerleri de kadeh kaldırıp ona katıldı. Gözyaşlarımı zor tutuyordum, nutkum tutulmuştu. Teşekkürler bile diyemedim ama bakışlarından bunu çoktan anladıklarını gördüm.

Ülkeyle alakalı odaklanılacak birçok iyi şey vardı ama hafta başındaki toplu eleme ve Gunner'ın *Rapor*'dan önce gidişiyle yine insanları kendimden uzaklaştırıyormuşum gibi görünüyordu. En azından gazeteler böyle diyordu. Ean'ın, her kararım için nasıl sık eleyip dokuduğumu söylediğini duymamış gibilerdi. Tüm canlı yayın birkaç manşetin kurbanı olmuştu.

Şaşırtıcı şekilde, her haberin altına benimkinin yanına Marid'in yüzü konmuş, ben Seçim'e başladığım için nasıl da şansını kaybettiği yazılmıştı.

"Verin şunları bana," dedi Neena ısrarla, gazeteleri buruşturup çöpe tıkarken. "Bugünlerde haber yerine dedikodu yazıyorlar anlaşılan."

"Şüphesiz," diye ona hak verdi Leydi Brice. "İnsanların ne dediğine değil neler başarabileceğinize odaklanın."

Haklı olduğunu bildiğimden başımı salladım. Orada olsa babamdan duyacaklarımı söylediğinden emindim ve her zaman kolay olmasa da dinlemeye çalışıyordum.

"Kamuoyunu kontrol altına almadan neler yapabileceğime odaklanmak mümkün mü emin değilim. Ne önersem, annem ya da babamdan duyduklarında alkışlayacakları bir şey olsa bile benden duyduklarında karşı çıkacaklar. Bir eş seçmeliyim," dedi kararlılıkla. "Kamuoyu için yararlı olacaktır ve umarım böyle olsun çünkü benden hoşlanmıyorlar."

"Eadlyn, bu..."

"Bu doğru. Öyle olduğunu biliyorum Leydi Brice. Bunu yaşadım. Geçit törenini hatırlatmama gerek yok değil mi?"

Kollarını kavuşturdu. "Pekâlâ, tamam. Popüler olduğunuz söylenemez. Bir eş bulmanın buna nasıl yön verebileceğini görüyorum. Bugünkü konumuz bu mudur öyleyse?"

"En azından önümüzdeki beş dakika için. Aklıma kalbimden biraz daha fazla güveniyorum, bu yüzden bana yardımcı olun. Bunu konuşalım."

Neena omuz silkti. "Birinci sırada kim var? Kile mı? Tüm saray onu destekliyor. Sevimli, zeki ve... Tanrım, eğer onu istemiyorsanız bana gönderin."

"Senin erkek arkadaşın yok mu?"

İç çekti. "Haklı olmanızdan nefret ediyorum."

Güldüm. "Onunla aramda bir yakınlık yok dersem yalan söylemiş olurum. Ona da biraz bahsettim... Ama kendimi tutmaya devam ediyorum. Neden bilmiyorum ama birinci tercihim o demeye hazır hissetmiyorum."

"Tamam," dedi Leydi Brice. "Başka kim var?"

"Hale. Davranışları çok düzgün ve bana her gün kendini kanıtlamaya yemin etmiş gibi. Henüz başarısız olmadı. Yanındayken rahatım. Fox'u sevmemin sebeplerinden biri de bu."

"Fox, Hale'den daha çekici," dedi Neena. "Sığ bir düşünce gibi görünebilir ama bunlar kamuoyu için önemli."

"Anlıyorum ama güzellik görecelidir. Bazen birini çekici kılan seni nasıl güldürdüğü ve aklını okuyabiliyormuş gibi olmasıdır ya? Bunları da değerlendirmek isterim."

Neena gülümsedi. "O zaman Fox yerine Hale'i seçeceksin?"

Hayır, anlamında başımı salladım. "Tam olarak bunu demek istemedim. Demek istediğim dış görünüş her şey değildir. Diğer yanlarını da düşünmeliyiz."

"Ne gibi?" diye sordu Leydi Brice.

"Henri'nin sonsuz iyimserliği gibi. Ne olursa olsun bir sevinç abidesi. Üstelik bana düşkünlüğünden hiç şüphe etmiyorum."

Neena gözlerini devirdi. "İyi güzel de İngilizce konuşamıyor. Yüzeysel bir sohbetin ötesine geçmeniz mümkün değil."

"Bu... Yani bu doğru. Ama çok tatlı biri ve bana iyi gelecektir. Erik, Henri'nin İngilizce öğrenebileceğini ama biraz vakit alacağını söylüyor. Üstelik Elit olduğundan beri gece yarılarına kadar çalışıyormuş. Ben de şimdi bir

Fince dersine katılmak üzereyim. Bunu iki taraflı düşünmek gerek ve Erik, biz uyum sağlayana kadar burada kalabilir."

Leydi Brice başını iki yana salladı. "Bu Erik'e haksızlık olur. Bir ailesi, bir işi var. Önümüzdeki beş yıl sarayda kalmak hesapta yoktu. Ya o da kendine bir eş bulmak isterse ne olacak?"

Ona karşı çıkmak istedim... Ama çıkamadım. Erik, buraya gelmek için anlaştığında Seçim'in ne kadar süreceğini bilmiyordu ama memuriyetinin, akıcı bir İngilizcesi olana dek süreceğini düşünerek gelmemişti. Ondan bunu istemek uygun olmazdı.

"Kalacaktır. Bundan eminim," diyebildim.

Bunun üzerine bir sessizlik oldu. Leydi Brice yanlış düşündüğümü biliyor ve bunu benimle tartışmamak için zor duruyor gibiydi. Yine iç çekmekle yetindi.

"Kim kaldı? Ean mı?" diye sordu.

"Ean biraz daha ince iş ama güvenin bana, önemli biri."

Neena yüzünü ekşitti. "Öyleyse... Hepsi ilk sırada mı?"

İç çektim. "Sanırım öyle. Bu iyi seçim yapıyorum mu demek yoksa kötü mü bundan emin değilim."

Leydi Brice güldü. "İyi seçim yapıyorsunuz. Gerçekten. Ean'ın çekici yanı nedir ya da Henri'yle işler nasıl yoluna girer bilmiyorum ama hepsinin kendine göre bir marifeti var. Bence bu noktada yapmamız gereken idmanlarını hızlandırmak ve onları tahta çıkmaya hazır hale gelmeleri için tımarlamak. Bu süreç birkaçının seviyesini yükseltecektir, eminim."

"Tımarlamak mı? Kulağa korkunç geliyor."

"O anlamda söylemedim. Basitçe demek istediğim..."

Leydi Brice'ın sözlerinin gerisi hava kaldı çünkü büyükannem izinsiz, bir anda odaya daldı.

"Önce izin almalısınız," diye bir muhafız onu sessizce uyardı.

Bana yaklaşmayı sürdürdü. "Pekâlâ, kızım, benim gitme vaktim geldi."

"Bu kadar çabuk mu?" diye sordum ona sarılıp.

"Asla uzun süre kalamam. Annen kalp krizinden sonra iyileşmeye çalışıyor ve hâlâ bana emirler yağdırma cesaretini buluyor. Kraliçe o, biliyorum," diye ellerini teslim olurcasına havaya kaldırıp kabullendiğini gösterdi, "ama ben de onun annesiyim ve bu kraliçeye her zaman on basar."

Güldüm. "Gelecekte aklımda bulunsun."

"Bulunsun," dedi yanağımı okşarken. "Bir de elini çabuk tut ve kendine bir koca bul. Yıllar geçtikçe gençleşmeyeceğim ve ölmeden önce en azından bir torunumun çocuğunu görmek isterim." Karnıma bakıp parmağını salladı. "Beni hayal kırıklığına uğratma."

"Tamaaam büyükanne. Bizim şimdi işe dönmemiz lazım o yüzden sen şimdi yola koyul ve varınca beni haberdar et."

"Tamamdır, tatlım. Tamamdır."

Sessizce dikilip büyükannemin ta kendisi olan çılgınlığın tadını çıkardım.

Neena bana eğildi. "Peki, şimdi sizce, ilk beşten hangisi bebek yapmaya en meyilli olan? Bunu da listeye ekleyelim mi?"

En dik bakışım bile sersemliğinden bir şey kaybettirmedi. "Unutmayın. İstediğim an silahlı adamları çağırabilirim."

"Sen o silahlı adamları istediğin an çağır ama benim de

yanımda büyükannem varken endişelenecek bir şeyim yok."

Durumun sarsaklığını sindirmek için biraz gevşedim. "Yine de Neena, üzgünüm ama haklısın."

"Kendinizi bu kadar üzmeyin. Hepsini sizi sevdiği için söylüyor."

"Bunu unutmamaya çalışırım. Şimdilik tamam mıyız? Gidip biraz Fince öğrenmeliyim."

"Pardon, pardon, pardon!" dedim kütüphaneye dalıp. Girişimle beraber oğlanlar sevindi ve koşturarak Henri, Hale ve Ean'ın masasındaki boş bir sandalyeye geçtim. "İş güç bitmedi."

Erik kıkırdayarak önüme birkaç sayfa kâğıt koydu. "Affedildiniz. Endişelenmeyin. Henüz fazla ilerlemedik. İlk sayfanın üzerinden geçerken Henri size telaffuzlar konusunda yardımcı olsun. Ben de diğerleri ne durumda diye bakayım. Sonra devam ederiz."

"Tamam." Kâğıdı aldım -Erik'in el yazısıyla yazılmış notlar ve kenarında eliyle yaptığı çizimlerle doluydu- ve gülümsedim. Bugünün ilk görevi on ikiye kadar saymayı öğrenmekti ki saatin kaç olduğunu söyleyebilelim. Kâğıda bakmamla utanmam bir oldu. Kelimelerde yeterince sesli harf yok, olanlar da yanlış yere konmuş gibiydi. "Pekâlâ," dedim ilk kelimeye bakıp: *yksi.*

"Yuksey?"

Henri sırıtıp başını iki yana salladı. *"Yoo-ksi* denir."

"Yooksi?"

"Evet! Devam, devam," diye beni yüreklendirdi. Pek beceremesem de kendime ait amigom olması hoşuma gitti. *"Kahk-si* denir."

"Kahk-si... Kaksi."

"Güzel, güzel. Şimdi, *kolme."*

"Coolmay," diye denedim.

"Ehhh," dedi hâlâ iyimserdi. *"Kohl-may."*

Denedim ama yanlış yaptığımın farkındaydım. Üç rakamında takılmıştım. Centilmenliğinden ödün vermeden, yılmadan denemek için eğildi.

"Kohl-may denir."

"Ooh. Ooh," diye denedim.

Elini nazikçe kaldırıp ağzımın şeklini değiştirmeye çalışırcasına parmaklarını yanağıma dayadı. Gıdıklandım. Daha ilk hecedeki sesi bile taklit etmeye çalışırken gülmeye başladım. Ama yüzüme dokunmayı bırakmadı. Bir an sonra gözlerindeki mizahi ifade kayboldu. Bu bakışı tanıyordum. Mutfakta, gömleğini benim için önlüğe çevirdiğinde bu bakışı görmüştüm.

İnsanı öyle ele geçiren bir bakıştı ki odada başka insanlar olduğunu tamamen unuttum.

Ta ki Erik diğer masaya bir kitap düşürene dek. "Mükemmel," dedi ve demin olanları kimse görmemiştir diye umarak Henri'den olabildiğince çabuk uzaklaştım.

"Rakamlarda fena olmadığınıza göre cümle içinde kullanmaya başlayabiliriz. Tahtaya bakarsanız, bir örnek cümle yazdım ama tahmin edeceğiniz gibi telaffuzu biraz alengirli."

Oğlanlar güldü; belli ki onlar da rakamlarla en az benim kadar cebelleşmişti... Ve belli ki neredeyse öpüşmek üzere olduğumuz gerçeğine dalıp gitmişlerdi. Henri'nin bana ne kadar yakın oturduğundansa ifadelerin söyleniş biçimlerine odaklanabilmek için gözlerimi tahtaya diktim.

12. Bölüm

O günkü ilk boş vaktim öğle yemeğiydi ve bu vakti hasar tespiti yapmaya harcamam gerektiğinin farkındaydım. Fince dersinden sonra herkes yemek salonuna giderken ben ofisime dönüp masamın çekmecesinden Marid'in kartını çıkardım. Pahalı bir kâğıttan yapıldığı belli oluyordu. Ailesinin şimdi buna para yetiştirecek ne iş yaptığını merak ettim. Hayat onları nereye götürdüyse durumları iyiydi demek ki.

Bir yandan telefonu açmamasını umarak numarayı çevirdim.

"Alo?"

"Evet, şey, Marid?"

"Eadlyn, sen misin?"

"Evet." Beni göremese de üzerimi düzeltip olduğum yerde kıpırdandım. "Müsait misin?"

"Kesinlikle. Size nasıl yardımcı olabilirim Majesteleri?"

"Geçtiğimiz gün gazetelerde ilişkimizle ilgili yanlış haberler gördüğümü söylemek istedim."

"Ah, evet. Bunun için üzgünüm. Nasıl da aradan iste-

diklerini çekip yazarlar bilirsiniz."

"Bilirim," dedim, neredeyse sesimi yükselterek. "Ve gerçekten, senden özür dilemek isterim. Benim hayatıma değince insanın hayatında nasıl bir sarsıntı olur biliyorum ve buna katlanmak zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Boş ver konuşsunlar," dedi gülerek. "Gerçekten, özre gerek yok. Ama hazır sizi yakalamışken bir fikrimi görüşünüze sunmak isterim."

"Tabii."

"Sınıflar sonrası şiddet ortamıyla ilgili endişeleriniz olduğunu biliyorum ve bu yüzden bir meclis toplantısı gibi bir şey organize etmek iyi olabilir."

"Nasıl yani?"

"Farklı sosyal çevrelerden bir grup insanı saraya çağırıp sizinle masaya oturmasını sağlayabilirsiniz. Halkın görüşlerini duymanız için iyi bir fırsat olur ve basını da çağırırsanız sarayın halkı nasıl can kulağıyla dinlediğini göstermek için mükemmel bir fırsat olur.

Hayranlık içindeydim. "Aslında bu muhteşem bir fikir."

"Eğer isterseniz düzenlemelerin çoğuyla sizin için ilgilenebilirim. Zamanında Sekiz olan birkaç aileyle ve İki statülerini geride bırakmakta zorlanmış birileriyle bağlantılarım var. Belki de bir düzine filan insan çağırsak sizin için de çok boğucu olmaz."

"Marid, kulağa muhteşem geliyor. Nedimemin seni aramasını sağlayacağım. Adı, Neena Hallensway. O da en az senin kadar düzenlidir. Programım onda var, saat ve tarihi onunla ayarlamak en doğrusu olur."

"Mükemmel. Ondan haber bekliyorum."

Uzun süre sessizlik olunca nasıl araya gireceğimi bilemedim.

"Teşekkürler," dedim. "Halkımı ne kadar önemsediğimi şimdi her zamankinden çok göstermeye ihtiyacım var. Birkaç yıl içinde onları babam gibi yönetebileceğimi bilmelerini istiyorum."

"Bundan nasıl şüphe duyulabilir tahmin bile edemiyorum."

Kendi tarafıma bir yandaş daha edinmenin verdiği heyecanla gülümsedim. "Kısa kestiğim için üzgünüm ama gitmem gerek."

"Rica ederim. Yakında tekrar görüşürüz."

"Tabii. Hoşça kal."

"Hoşça kal."

Telefonu kapatınca derin bir iç çektim, rahatlamıştım. Korktuğum kadar garip olmamıştı. Marid'in sözleri kulaklarımda yankılandı. *Boş ver konuşsunlar.* Hep böyle olacağını biliyordum. Umarım yakında, söyleyecek olumlu bir şeyleri olacaktı.

13. Bölüm

"Dur, bunlar hangi yöne hareket edebiliyordu?" diye sordu Hale tabağına iki kuru pasta almadan önce.

"Filler çapraz ilerliyor. Yerinde olsam öyle yapmazdım ama senin sorunun tabii."

Güldü. "Pekâlâ. Şu küçük kaleler?"

"Düz bir çizgide ya yan yana ya da öne ve geriye."

Kalesini ilerletip piyonlarımdan birini aldı. "Açıkçası seni hiç satranç oynar bir kız gibi düşünmemiştim."

"Değilim aslında. Ahren eskiden çok takıntılıydı ve beni aylarca her gün onunla oynamaya zorladı. Ama sonra Camille'le işler ciddileşince satranca ayırdığı vakit mektup yazma vaktine dönüştü."

Filimle, atını aldım.

"Ah, görmedim bile," dedi dudağını ısırıp. "Seninle Ahren hakkında daha çok konuşmak istiyorum ama sen ister misin emin olamadım."

Bu davete ret cevabı verircesine omuz silktim ama sonra eğer mutlu olmak için bir şansım bile varsa birilerine karşı duvarlarımı yıkmam gerekecekti. İç çekip gerçeği söyledim.

"Onu özlüyorum. Kendiliğinden bir en yakın arkadaşla büyümüştüm ama şimdi o gitti. Yakın olduğum başkaları var; Neena mesela, nedimem. Ahren'in gidişine kadar onunla bu kadar yakınlaştığımı fark etmemiştim. Ama bu beni korkutuyor. Ya onunla da Ahren gibi, her şey için ona koşar noktaya gelirsem ve bir şey olur da o da giderse?"

Hale başını sallayarak dinliyordu. Bir yandan gülmemeye çalıştığını fark ettim.

"Hiç komik değil!" diye mızmızlandım, aldığım piyonlarından birini fırlatıp.

Bir yandan kenara kaçılıp kahkahalarla gülüyordu. "Hayır, o yüzden gülmüyorum. Sadece... En son bu şekilde konuştuğumuzda kaçıp gitmiştin. O elbisenin altına lastik ayakkabı filan giymiyorsun değil mi?"

"Hiç de değil. Bu elbiseyle uymaz," dedim şakayla karışık. "Hayır, haklısın. Sana o zaman da güvenebilirdim, şimdi de güveniyorum. Biraz zaman aldığı için üzgünüm. İnsanlara kendimi açmayı pek beceremiyorum."

"Aceleye gerek yok. Ben epey sabırlı biriyim."

Göz göze bakmaya daha fazla dayanamadığımdan, sıra üzerinde gezdirdiği ellerine bakıp gözlerimi tahtaya diktim.

"Neena için düşündüklerine gelince," diye devam etti Hale, "eğer gitmesi gerekse bile bu, nasıl Ahren'in erkek kardeşliğinden bir şey götürmüyorsa, onun arkadaşlığından da götürmez. Görüşebilmek için daha fazla çabalamanız gerekir ama eğer onları bu kadar seviyorsan buna değer."

"Haklısın," diye kabullendim. "Ama durumu kolaylaştırmıyor. Fazla dışarı çıkmadığım için arkadaş edinmem

zor. Bu yüzden olanları elimde tutmam gerekiyor diyebilirim."

Hale kıkırdayınca ne oynadığını kaçırdı. "Kayıtlara geçsin isterim ki beni seçmezsen bile arkadaşlığım hayatın boyunca devam edecek ve bana ne zaman ihtiyacın olursa ilk uçağa atlayıp Angeles'e geleceğim."

Gülümsedim. "Her gün yeni bir şey."

Başını salladı. "Her gün."

"Bunu duymaya gerçekten ihtiyacım vardı. Teşekkürler." Oturduğum yerde dikleşip bir sonraki hesaplamaya koyuldum. "Ya sen? Senin en iyi arkadaşın kim?"

"Aslında birkaç hafta önce Burke'ün gidişinden hemen sonra bununla ilgili sorguya çekildim. Benim en yakın arkadaşım bir kız ve herkes 'geride bıraktığım kız arkadaşıma' mektup yazdığımı sandı. Ondan bir muhafızla telefonda konuşup *asla* aramızda romantik bir şeyler geçmediğini anlatmasını istemek çok aşağılayıcıydı diyebilirim."

Hâlâ espri anlayışını kaybetmemesine şükrederek dudağımı ısırdım. "Çok üzgünüm."

"Sorun değil. Carrie'nin hoşuna bile gitti."

"Geçip gidebilmesine sevindim." Hafifçe öksürdüm. "Ama bunu sormam gerek; gerçekten ondan hiç mi etkilenmedin?"

"Hayır!" Neredeyse tüyleri ürperdi. "Carrie benim kardeşim gibidir. Onunla öpüşmek fikri bile iğrenç."

Ne kadar rahatsız olduğunu görünce ellerimi kaldırdım. "Tamam. Carrie'yi kafama takmama gerek yok. Anladım."

"Pardon." Yüzündeki iğrenmiş ifade yavaşça utangaç bir gülümseye dönüştü. "Bu soruyu daha önce milyonlarca

kez duydum. Diğer arkadaşlarım, anne ve babalarımız... Sanki herkes sürekli bizim birlikte olmamızı istiyormuş gibi ama ben ona karşı böyle bir şey hissetmiyorum."

"Anladım. Bazen herkes, beraber büyüdüğümüz için, Kile'ı seçmem gerektiğini düşünüyor. Bu, âşık olacağımızın garantisiymiş gibi."

"Aradaki tek fark, aslında Kile'a ilgin olması. Her gören bunu söyleyebilir." Elinde oyun dışına alınmış bir piyonu çeviriyordu.

Başımı eğdim. "Bu konuyu açmamalıydım. Üzgünüm."

"Hayır, sorun değil. Bu süreçte aklı başında kalmanın tek yolu bu işi senin yönettiğini ve bizim nerede duracağımıza senin karar vereceğini unutmamak. Bizim yapabileceğimiz tek şey kendimiz olmak."

"Sen kendini tam olarak nerede görüyorsun?"

Hafifçe gülümsedi. "Bilmiyorum. Ortada bir yer olabilir mi?"

Başımı iki yana salladım. "Bundan daha iyi bir yerdesin."

"Öyle mi?"

"Öyle."

Gülümsemesi biraz soldu. "Bu hem mükemmel hem korkutucu. Bunu kazanmak, beraberinde birçok sorumluluk getiriyor."

Başımı salladım. "Tonlarca."

"Bunu hiç aklımdan çıkardığımı sanmıyordum. Ama son günlerde senin sorumlu olmanla beraber iş biraz... Büyüdü."

Bir şeyleri yanlış anladım herhalde diye düşünerek ona baktım. "Caymaya kalkışmıyorsun, değil mi?"

"Hayır," dedi elindeki piyonla oynayamaya devam ederken. "Yalnızca işin büyüklüğüyle yüzleşmeye başladım. Anne ve babanın da böyle anları olmuştur eminim."

Alışılmadık biçimde sertti ve bu sefer Carrie'yle ilgili rahatsızlığından daha ileri gittiğini görebiliyordum. Sesimi olduğu seviyede tutup sözlerime devam ederken gözlerime bakmaktan kaçınıyordu.

"Bir şey mi kaçırdım? Her zaman öyle hevesliydin ki aklından şüphe ettiğim oldu. Bir anda neyden gözün korktu?"

"Gözüm korktu demedim," diye karşı çıktı. "Bir endişemi dile getiriyordum yalnızca. Sen endişelerini hep dile getiriyorsun. Benimkinin ne farkı var?"

Söylediklerine haklı olduğu taraflar vardı ama belli ki damarına basmıştım. Beni zevk için deneyecek birine benzemese de sabrımı mı deniyor acaba diye merak ettim.

"Sanırım konuyu değiştirsek iyi olacak," diye önerdim.

"Katılıyorum."

Ama sonrasında yalnızca sessizlik oldu.

14. Bölüm

Oda, misafirlerimiz için hazırdı. Sandalyeler önlü arkalı iki sıra halinde dizilmişti; seçilenlerin *Rapor*'daki oturma düzenini hatırlattı. Odada yiyecek ve içecek, kapıda bir güvenlik girişi ve etrafta kameralar vardı.

Elitler, yapım ekibinin arkasında duvara dayalı oturuyorlardı ve hepsi işimle ilgili gözlemleyecek bir parça bulmak için can atıyorlardı. Kile ve Erik'in (her ne kadar onunki Henri için olsa da) elinde not defteri olması hoşuma gitti. Çalışmaya gelmişlerdi.

"Çok tatlı görünüyorsun," dedi Marid, yakamla uğraştığımı görünce.

"Çok resmi olmadan işe uygun bir şeyler olsun istedim."

"Başarmışsın. Sadece sakinleşmen gerek. Sana saldırmak için gelmediler; seninle konuşmak için buradalar. Tek yapman gereken dinlemek."

Başımı salladım. "Dinlemek. Bunu yapabilirim." Derin bir nefes aldım. Daha önce böyle bir şey yapmamıştım ama hem hevesli hem de ürkmüş durumdaydım. "Bu in-

sanları nasıl buldun? Arkadaşların mı?"

"Tam olarak değil. Birkaçı daha önceki radyo programlarıma telefonla katılmıştı, diğerleri ise tanıdıklarım tarafından önerilenler. Çok çeşitli sosyal ve ekonomik seviyeden kişi olması etraflı bir konuşma olması için iyi."

Bunu aklıma soktum. Bu yalnızca bir konuşmaydı. Gerçekten bu ülkede yaşayanların yüzlerine bakacak, seslerini duyacaktım. Büyük bir kalabalık değildi, bir avuç insanlardı.

"Bunu başarabiliriz, değil mi?" dedi ikna edici bir tavırla.

"Pekâlâ." Misafirlerimiz yavaş yavaş odaya süzülürken bunun iyi bir şey olduğunu kendime hatırlattım.

Saçına benden fazla vakit ayırmış gibi görünen bir kadın ve yakışıklı olmasına rağmen parfümde birilerini bayıltacak kadar aşırıya kaçmış kocasıyla el sıkışmak için yaklaştım.

"Majesteleri," diye beni karşıladı kadın reverans yaparak. "Adım Sharon Spinner ve bu da kocam Don." Adam da eğildi. "Burada olmaktan çok memnunuz. Sarayın, halkını dinlemeye vakit ayırması çok güzel."

Başımı salladım. "Zamanı gelmişti. Lütfen yiyecek içecek alın ve rahatınıza bakın. İnsanlar yerleştikçe yapımcılar gelip sizinle röportaj yapmak isteyebilir ama eğer istemezseniz konuşmak zorunda değilsiniz."

Sharon, makyajının yerine olduğunu kontrol etmek istercesine dudaklarının kenarlarına dokundu. "Hayır, hiç sorun değil. Haydi, hayatım."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Spinner ailesi kamera önünde olmaya fazla hevesli gibiydi.

Spinnerların arkasında Barnslar ve Palterlar vardı. Fuayede tanışmış ve çoktan arkadaş olmuş gibi görünen Bree Marksman adına yalnız bir kız ve John ile Blake diye iki genç adam vardı. Son olarak kendilerini Shell ailesi olarak tanıtan genç bir çift içeri girdi. Bu davet için olabildiğince en güzel kıyafetlerini giymeye çalışmış ama yettirememiş gibilerdi.

"Brenton ve Ally değil mi?" diye el salladım onları yanıma çağırarak.

"Evet Majesteleri. Bizi davet ettiğiniz için çok teşekkür ederiz." Brenton, aynı anda hem utangaç hem minnettar hem utangaç bir şekilde gülümsedi. "Bu artık taşınabileceğimiz anlamında mı geliyor?"

Durup onlara döndüm. Ally fazla umutlanmamaya çalışırcasına yutkundu.

"Taşınmak mı?"

"Evet. Zuni'de, birkaç zamandır mahallemizden taşınmak istiyorduk."

"Pek güvenli bir yer değil," diye ekledi Ally sessizce.

"Bir aile kurmak istiyoruz. Ama dairelerin fiyatlarını değiştirip duruyorlar. "

"Taşınan arkadaşlarımız oldu ve hiç problem yaşamadılar," diye ısrar etti Ally.

"Ama biz aynı bölgeye yerleşmek istediğimizde kira, Nic ve Ellen'ınkinin iki katı oldu."

"Sahipleri, arkadaşlarımızın bize yanlış verdiklerini söylediler ama... Kimseyi suçlamak istemem tabii ama Nic doğuştan bir Üç ve biz Beşlerdeniz.

"Tek istediğimiz daha güvenli bir yerde yaşamak," diye ekledi Brenton omuz silkerek. "Siz çare bulamasanız

da prensesle buluşmanın işe yarayabileceğini düşündük."

"Majesteleri," dedi yapımcı. "Böldüğüm için üzgünüm ama başlıyorum." Shell ailesine yerlerini gösterdi ve ben söze nasıl başlayacağımı bilmez halde herkesi karşıma alıp yerime oturdum.

Gerginliği aşmak için güldüm. "Bunu daha önce yapmadığımız için belli bir programımız yok. Sorusu olan var mı?"

Genç adamlardan biri -Blake olmalı diye hatırladım- elini kaldırınca kameralar yüzüne odaklanmak için açı değiştirdi.

"Evet Blake?"

"Kral ne zaman dönecek?"

Ve işte öylece önemsiz hale geldim. "Emin değilim. Annemin ne zaman tamamen iyileşeceğine bağlı."

"Ama geri dönecek, değil mi?"

Zorla gülümsedim. "Eğer bir sebepten dönemezse yönetim her zamanki gibi devam edecek. Sıradaki hükümdar her zaman için bendim ve babamın ideallerini paylaşıyorum. Kastların yok olmasını o kadar çok istemişti ki artık yoklar ve ben de arkalarında kalan izleri yok etmek için çalışacağım."

Göz ucuyla, bana başparmağıyla işaret çakan Marid'e baktım.

"Ama konu da bu zaten," diye söze girdi Andrew Barns. "Saray, bizim gibi annesi ve babası Beş, Altı ya da daha düşük sınıf olanlara yardım etmek için hiçbir şey yapmadı."

"Sanırım en etkili yöntemin ne olacağı konusunda şaşırdık. Burada olmanızın bir sebebi de bu. Sizleri dinlemek istiyoruz." Derli toplu göründüğümden emin olmak

istercesine ellerimi kucağımda kavuşturdum.

"Kraliyet, halkını gerçekten dinliyor mu?" diye sordu Bree. "Hükümeti halka bırakmayı hiç düşündünüz mü? Sizden daha iyi iş çıkarma şansımız var mı sizce?"

"Şey..."

Sharon sözümü kesip Bree'ye döndü. "Tatlım, sen daha adam gibi giyinememişsin bile. Devleti nasıl yönetebilirsin ki?"

"Bana oy verirsin!" diye üsteledi Bree. "Bu bile tek başına çok şey değiştirebilir."

Bay Palter -Jamal- öne eğildi. "Çok gençsiniz," dedi Bree'yi de karşısına alarak. "Değişimi görmek istiyorum. Kastlar zamanında yaşadım. Bir Üç'tüm ve ondan beri çok kaybım oldu. Siz çocuklar nerelerden geldiğimizi nereden bileceksiniz de lafa giriyorsunuz."

Diğer yalnız çocuk ayağa öfkeyle ayağa fırladı. "Sırf gencim diye bu, önemsemediğim ya da mücadele etmiş insanları anlamadığım anlamına gelmez. Bu ülkenin yalnızca kendim değil herkes için daha iyi bir yer olmasını istiyorum."

Başlayalı beş dakika olmuştu ama bütün konuşma bir sidik yarışına dönüşmüştü. Benim orada olmamın bile önemi kalmamıştı. Birçok kişi benden bahsediyordu, evet ama kimse benimle konuşmuyordu.

Çeşitli hayat tarzlarına göz atmanın anlaşmazlığı da beraberinde getireceğini tahmin ediyordum ama Marid'in bu insanları daha iyi araştırmasını isterdim. Belki de araştırmıştı da ama yine de orada olup olmadığımı önemsemeyen insanlarla baş başaydık. Benden nefret edeceklerini düşünerek o kadar vakit harcamıştım ki onları ilgi-

lendirmeyebileceğim olasılığı aklıma gelmemişti."

"El kaldırarak söz alsak," diye önerdim durumu kontrol altına almak istercesine. "Herkes aynı anda konuşunca sizleri duyamıyorum."

"Oy vermeyi talep ediyorum!" diye bağırdı Bree ve diğerleri sus pus oldu. Bana ters ters baktı. "Nasıl hayatlar yaşadığımızdan haberiniz yok. Şu odaya bir bakın." Ustaca düzenlenmiş boya ve duvar kâğıtlarına, porselen yemek takımlarına ve parıldayan bardaklara göz gezdirdi. "Siz halkınızdan bu kadar kopukken sizin kararlarınıza nasıl güvenebiliriz? Bizim gibi bir hayat yaşamanın ne demek olduğunu bilmeden bizim hayatlarımıza hükmediyorsunuz."

Orada öylece durup bu yabancılara baktım. Onlardan sorumluydum. Ama bu nasıl olabilirdi? Tek bir insan nasıl her birinin her fırsata ve ihtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin olabilirdi? Bu mümkün değildi. Ama yine de geri çekilmek bir çözüm gibi görünmüyordu.

"Üzgünüm ama buna bir son vermemiz gerek," dedi Marid meydana çıkarak. "Prenses, sizlere kim olduğunu hatırlatmayacak kadar kibar ama onun sevgili arkadaşı olarak ben onunla bu şekilde konuşmanıza izin veremem."

Bana, başıma dikilip neden olduğunu bilmediğim bir şekilde utanmama sebep olan kimi öğretmenlerimi hatırlattı.

"Prenses Eadlyn bugün hükümdarınız olmayabilir ama tahta çıkmak kaderinde var. Bunu, köklü bir gelenek ve fedakârlıklar sonucu kazandı. Mesleğinizi, yerinizi ve geleceğinizi seçme şansınız olduğunu unutuyorsunuz. Onunki ise doğuştan hanesine yazılmış durumda. Ve o

bu yükü sizler uğruna isteyerek kabul etmiştir.

"Ona genç yaşı yüzünden bağırmak adil değil ve hepimiz biliyoruz ki babası tahta çıktığından ondan yalnızca biraz daha deneyimliydi. Prenses Eadlyn yıllarca yılmadan babasının yanında çalıştı ve onun ideallerini gerçekleştirmek istediğini çoktan belli etti. Ona bunları nasıl yapacağını söyleyin."

Bree başını yana yatırarak, "Söyledim zaten."

"Bir anda demokrasiye geçmemizi söylüyorsan bu, düşündüğünden daha fazla karmaşaya yol açacaktır," diye üsteledi Marid.

"Ama eğer oy vermek istiyorsanız," diye söze girdim, "belki de bunu bölgesel olarak nasıl yaparız diye konuşabiliriz. Size en yakın, bölgenizi her gün gören yöneticiler ihtiyaçlarınızı daha iyi karşılayabilir."

Bree gülümsemese de gergin omuzlarının rahatladığı belliydi. "Bu bir başlangıç olabilir."

"Tamam, o zaman." Neena'nın hızla not aldığını gördüm. "Breton, girdiğinizde taşınmayla ilgili bir şeyler söylemiştiniz. Biraz daha anlatabilir misiniz?"

On beş dakika sonra grup içinde barınmanın, kişinin mesleği ya da daha önceki sınıfına bağlı olarak asla engellenemeyeceğine, bütün ücretlerin halka açık hale gelmesine ve böylece kimi insanları engellemek için ücretlerin yükseltilemez olmasına karar verildi.

"Burnu havada gibi görünmek istemem," dedi Sharon, "ama bazılarımızın yaşadığı yerlere kimi insanların... Gelmemesini isteyebiliriz."

"Olmadı," dedi oğlanlardan biri. "Burnu büyük bir laf bu."

İç çektim ve düşündüm. "Öncelikle, zengin bir muhit-

te oturduğunuzu varsayıyorum o zaman ilk başta buraya taşınmak için çok paraya ihtiyaç var. İkincisi düşük gelirli kişilerin korkunç komşular olacağını düşünüyorsunuz.

"Suzette, benimle ilgili söylediğin doğruydu." Adını duyunca irkildi ve doğru söylediği neymiş bilmeden gülümsedi. "Hiç bu sarayın dışında yaşamadım. Ama Seçim sağ olsun, birçok farklı yaşantıdan genç adamlar hayatıma girdi ve bana çok şey öğrettiler. Kimileri okul hayatı boyunca ailelerine destek çıkmak için çalışmış, kimisi daha çok fırsatı olsun diye İngilizceyi sökmeye çalışıyor. Hayatlarını, benim sahip olduğumdan az şeyle yaşamak zorunda kalmış olabilirler ama benim hayatımı anlatamayacağım kadar çok anlamda zenginleştirdiler. Sharon?" diye sordum. "Bunun bir değeri yok mu?"

Cevap vermedi.

"Sonuçta sizleri insanlara nasıl davranacağınız konusunda zorlayamam. Ama şunu bilmelisiniz ki siz vatandaşlar olarak birbirinize nazik davranmadıktan sonra benim yürürlüğe koyacağım hiçbir yasa pek fark etmeyecektir."

Marid'in gülümsediğini gördüm ve mükemmel olmasa da büyük bir adım attığımın farkındaydım. Bir zafer kazanmış gibi hissediyordum.

Meclis toplantısı bittiğinde gerginlikten neredeyse yere yığılacak durumdaydım. İki saatlik konuşma, bir haftalık çalışma gibiydi. Neyse ki Elitler ne kadar tükendiğimizin farkındaydı da birkaç nazik selamlamanın ardından çıktım. Konuyu onlarla konuşmak için vaktimiz olacaktı. Şimdi ise yalnızca bir koltuğa gömülmek istiyordum.

Marid'e sızlandım. "Bunu yeniden yapmamızı isteyeceklerini düşünüyorum ama bugünü atlatmadan yapamam. Bu da yıllar sürebilir."

Güldü. "Sen mükemmeldin. İşi zorlaştıran onlardı. Ama bu ilk sefer olduğundan kimse nasıl davranacağını bilmiyordu. Bunu yeniden yaptığında her iki taraf için de daha iyi olacak."

"Umarım." Ellerimi kavuşturdum. "Bree aklımdan çıkmıyor; ne kadar hırslıydı."

"Hırslı." Gözlerini devirdi. "Öyle de denebilir."

"Ben ciddiyim. Konu onun için çok önemliydi," dedim ağlamaklı bir sesle. Kimi zaman nasıl gözlerinin dolduğunu hatırladım. "Hayatım boyunca siyasal bilimler okudum. Cumhuriyetler, meşrutiyetleri ve demokrasileri biliyorum. Acaba haklı mıydı diye düşünüyorum. Belki de..."

"Orada sözünü keseyim. İstediğinin olmayacağını anlayınca ne kadar dengesiz davrandığını görmedin mi? Ülkede kararların onun gibi biri tarafından alınmasını ister misin?"

"O, milyonlarcasından biri."

"Kesinlikle. Ben de en az senin kadar uzun zaman siyaset okudum, üstelik çok daha geniş bir açıda. İnan bana kontrolü burada tutmak çok daha iyi." Ellerimi tutup öyle bir gülümsedi ki aklımdakileri savuşturdum. "Ve sen çok kabiliyetlisin. Düşüncelerini mantıklı bir şekilde nasıl dile getireceğini bilmeyen bir grup insanın özgüvenini sarsmasına izin verme."

Başımı salladım. "Biraz sarsıldım, hepsi bu."

"Tabii ki. Karşındaki zorlu bir gruptu. Ama hepsini

bir şişe şarapla geride bırakabilirsin. Mahzende mükemmel şaraplar olduğunu biliyorum."

"Öyle," dedim gülümseyerek.

"Haydi, o zaman kutlayalım. Daha demin halkın için inanılmaz bir şey yaptın. Bir kadehten fazlasını hak ediyorsun."

15. Bölüm

"Mükemmel değildi," dedim kabullenerek, "ama daha kötü olabilirdi."

"Kızınıza kendine daha fazla pay çıkarmasını söyleyin," diye üsteledi Marid.

Annem ve babam gülümsedi. Koridorda onlara rastladığımıza sevindim. Herkes bir yana, babamın sesi, demin yaptıklarımı sindirmeme yardımcı olacak şeydi.

"Seni temin ederim Marid, hep söylüyoruz." Babam şarabından bir yudum alıp yerine koydu ve annem gibi kendine bir fincan çay almak üzere şarabı kenara itti.

Doktorlar ara sıra bir kadehin sorun olmayacağını söylese de annem risk almak istemiyordu ve babamın da onu izlemesine şaşırmadım.

"Annen nasıl?" diye sordu annem. Dudaklarının şeklinden bu soruyu sormaya can attığını görebiliyordum.

Marid sırıttı. "Hiç hız kesmiyor. Daha büyük işler yapamayacağı için üzgün tabii ama Columbia'da yanımızdakilere bakmak için yılmadan çalışıyor. Azıcık bir iyilik hiç yoktan iyidir."

"Katılıyorum," dedi annem. "Hep aklımda, ona söyle."

Bakışlarını babama çevirdi ama o, ifadesiz görünüyordu. Marid ise durumdan memnundu. "Söylerim. Onun da aynı durumda olduğundan eminim."

Sohbet duraksadı ve bir an için herkes içeceğine odaklandı. Sonunda babam bizi bu sessizlikten kurtardı.

"Şu çiftlerden biri hayli saldırgandı demek. Karısı, neydi adı?"

"Sharon," diye Marid'le aynı anda söyledik.

"Aklında toplantı gündemini oluşturup gelmiş."

"Hepsi öyleydi," dedim. "Ama amaç da bu değil miydi? Herkesin kendi günlük hayatını nasıl geliştirebileceği hakkında belli düşünceleri var demek ki. Zor olan taraf bu düşünceler değil, onları ortaya koyuş biçimleriydi."

Annem başını salladı. "Bunu tartışmadan yapmanın bir yolu olmalı. Tartışmak yalnızca süreci yavaşlatıyor."

"Bir bakıma öyle ama bir bakıma farklı fikirler katıyor," dedi Marid. "Kiminle konuştuklarını hatırlatınca görüşme daha net hale geldi."

"Bugün olumsuzluktan çok olumlu şeyler vardı bence," diye ekledim.

Babam bakışlarını önündeki sehpaya dikmişti.

"Baba? Sence de öyle değil mi?"

Başını kaldırıp gülümseyerek bana baktı. "Evet hayatım. Öyle." Gerinip iç çekti. "Ve sana da teşekkür borçluyum Marid. Böyle bir hamle sadece saray için değil ülke için de bir ilerleme ve çok iyi bir fikirdi."

"Babama teşekkürlerinizi ileteceğim. Bunu yıllar önce aklıma sokan oydu."

Babam yüzünü ekşitti. "O zaman sana bir özür de

borçluyum." Düşüncelerini toparlamak istercesine parmaklarını sehpada tıkırdattı. "Lütfen ailene, uzaklaşmak zorunda olmadıklarını söyle. Yöntem konusunda anlaşamamamız..."

Marid elini kaldırdı. "Başka söze gerek yok Ekselansları. Babam daha önce birçok kez çizgiyi aştığını söylemişti. Sizi aramasını isteyeceğim. Yakında."

Babam gülümsedi. "Hoşuma gider."

"Benim de," diye ekledi annem.

"Sen de istediğin zaman gelip bizi ziyaret edebilirsin," diye ekledim. "Özellikle halka erişmek konusunda başka fikirlerin varsa."

Marid'in yüzünde zafer ifadesi vardı. "Ah, hem de çok var."

Ertesi sabah ofise neredeyse ilk giden bendim. Babamın masasının çekmecelerini zar zor eşeleyen General Leger dışında.

"General?" dedim, orada olduğumu ifade edercesine.

Kısa bir selamın ardından arayışına geri döndü. "Affedersiniz. Babanız gözlüğünü kırmış ve masasında bir yedeği olduğunu söyledi. Ama elde var sıfır."

Sesi aksi geliyordu ve baktığı çekmeceyi elinin tersiyle itip arkasındaki raflara bakmaya koyuldu.

"General Leger?"

"Burada olduklarını söylemişti. Gözümün önünde de ben mi görmüyorum?"

"Efendim?"

"Bir tek şey yapmam gerekiyor. Bir gözlüğü bile bulamıyorum."

"General?"

"Evet," dedi bana bakmadan.

"İyi misiniz?"

"Tabii ki." Durmadan aradı, taradı; ta ki elimi nazikçe omzuna koyana dek.

"Babama yalan söylemezsiniz. Lütfen bana da söylemeyin."

Başını kaldırıp hayranlıkla bana baktı. "Ne zaman bu kadar uzadın?" diye sordu. "Ve ne zaman bu kadar güzel konuşmaya başladın? İlk adımlarını attığında annenin heyecanla odaya dalması daha dün gibi." Hafifçe gülümsedi. "Bilmem haberin var mı ama Ahren neredeyse senden önce davranıyordu. O zaman bile kimsenin seni geçmesine izin vermeyeceğin ortadaydı."

"Hâlâ soruma cevap vermediniz. İyi misiniz?"

Başını salladı. "Olacağım. Yenilgiyi kabullenmek konusunda hiçbir zaman iyi olamadım; en iyisi bu olmasına rağmen. Lucy, çok olmasa da durumu benden daha iyi karşılıyor." Yüzünü ekşitti. "Neyden bahsettiğimi biliyorsun değil mi?"

İç çektim. "Biliyorum. Ama çok az. Yalnızca kendime odaklanıp sizin nasıl ne kadar zorlandığınızı fark etmediğim için kendimden utanıyorum. Keşke daha hassas davransaydım."

"Kendini suçlama. Sarayda yaşamıyoruz ve bir ailemiz olmaması pek severek konuştuğumuz bir konu değil. Bir yandan, kimsenin yapabileceği bir şey yok."

"Hiçbir şey mi?"

"Dediğim gibi, yenilgiyi kabulleniyoruz. Başta çok vaktimiz olduğunu sandık ve destek almaya çalıştık ama

o kadar çok kez yenildik ki. Lucy artık bunu kaldıramıyor." Duraksadı. Yutkundu ve gülümsedi. "Umarım sana iyilik etmişimdir. Bir görevli olarak, bir arkadaş olarak. Kızım gibisin ve bu benim için çok önemli."

Daha yakın zamanda onun için yedek ebeveyn diye düşündüğümü hatırladım ve gözlerim doldu. "Ettin. Tabii ki iyilik ettin. Üstelik yalnızca benim için değil, bu sarayda büyüyen her çocuğa iyiliğin dokundu."

Yüzünü ekşitti.

"Kile bisiklete binmeyi öğrenirken Bay Woodwork'ün bacağı kırıktı. Kile bisiklette dengesini kurmayı öğrenene kadar peşinden nasıl koşturduğunuzu hatırlıyorum."

General Leger başını salladı, yüzünde az da olsa bir gülümseme belirdi. "Doğru. Öyle olmuştu."

"Kaden ilk dişi sallanırken annem ve babam Yeni Asya'daydı, değil mi? Bayan Lucy ona yardımcı olmuştu. Josie'ye nasıl göz kalemi sürüleceğini de o öğretmişti. Haftalarca nasıl da hava atmıştı, hatırlamıyor musunuz?"

"Marlee'nin ona nasıl, gözündekileri sil, dediğini hatırlıyorum," dedi biraz keyfi yerine gelmişti.

"Ahren ve Kaden'e kılıç tutmayı siz öğrettiniz. Kaden geçen gün düello teklif ettiğinde beni sizin sayenizde nasıl kolayca yeneceğini düşündüm."

General Leger beni izliyordu. "Bunlar çok değerli anılar. Öyle. Sizi son nefesime kadar savunurum. Bunun için para almasam bile."

Kıkırdadım. "Biliyorum. Bu yüzden hayatımı emanet edebileceğim başkasını tanımıyorum." Eline uzandım. "Lütfen bugün dinlenin. Kimse bugün saldırıya geçmeye-

çok. Geçerse sizi ararım," dedim hemen, karşı çıkacağını anlayınca. "Bayan Lucy'le vakit geçirin. Birbirinize ve bize ne kadar iyi geldiğinizi hatırlatın ona. Yerini doldurmaz biliyorum ama hepsini yapın."

"Gözlüğü bulamadım henüz."

"Odasında bırakmıştır eminim. Ben ilgilenirim. Siz gidin."

Elimi son bir kez sıkıca kavrayıp bıraktı ve selam verdi. "Peki Majesteleri."

Masaya dayanıp gidişini izlerken generali ve Bayan Lucy'i, hayatlarını düşündüm. O kadar çok hüzün, hayal kırıklığı yaşamalarına rağmen o her gün hizmet etmek için hazır ve nazır burada olurdu. Bayan Lucy de öyle. Hayatları mükemmel görünen anne ve babamın yanında onları gözlemlemek ilginçti.

Etrafım aşkın, gerçek aşkın, içinde bulunduğun durumdan, ister hayatının en büyük hayal kırıklığı olsun, ister bir ülkenin yükünü omuzlarında taşıma, nasıl daha az rahatsız olmanı sağladığını gördüğüm örneklerle doluydu.

Ve birden ne kadar uğraşsam da bundan neden bu kadar korktuğumu hatırlayamadım.

Taliplerimi teker teker aklımdan geçirdim. Kile'ın sevimliliği, Fox'un coşkusu, Henri'nin mutluluğu... Hepsi beni içine çekiyordu. Ama bunların ötesinde iyi ve sonsuza dek sürecek bir şey var mıydı?

Hâlâ bilmiyordum. Ama keşfetmek artık o kadar korkutucu görünmüyordu.

O an için bu düşünceleri aklımdan savuşturup odaya girdim. Düşündüğüm gibi, babamın gözlükleri katlanma-

mış biçimde kitapların üzerinde ters duruyordu. Aklımda hâlâ gelecekle ilgili kaygılarla gözlüğü ona götürdüm. Uyuyorsa annemi uyandırmamak için babamın çalıma odasının kapısını çaldım.

"Evet?" diye bağırdı içeriden.

İçeri girdiğimde babam yüzünü çarpıtarak önündeki kâğıtlara bakıyordu.

"Bunları buldum," dedim elimde gözlükleri çevirerek.

"Ah! Hayatımı kurtardın. Aspen nerede?" diye sordu. Gözlüklerini sevinçle alıp taktı.

"Ona bugünlük izin verdim. Canı sıkkın görünüyordu."

Babam irkildi. "Öyle mi? Ben fark etmedim."

"Evet. O ve sanırım Bayan Lucy kötü bir gün geçiriyorlar."

Kadının adını duyunca anladı.

"Hiçbir şey söylemediğim için kendimi kötü hissettim şimdi." Sandalyesinde geriye yaslanıp şakaklarını ovuşturdu.

"Uykunu alabiliyor musun?" diye sordum kâğıt ağırlığıyla oynarken.

Gülümsedi. "Deniyorum tatlım, gerçekten. Ama annenin gıkı çıksa hemen uyanıyorum ve sakinleşip yeniden uyuyabilecek duruma gelene kadar bir saat filan onu izliyorum. Bu kalp krizi bizi ani yakaladı. Tam tersine bana bir şey olmasını beklerdim."

Başımı salladım. Yakın zamanda birçok sefer kendimi, iyi mi diye merak edip ona bakarken buluyordum. Ama annem? Hepimizi gafil avlamıştı.

"Annen, işlerin normale dönüğüne işaret etmek için yarınki *Rapor*'a gitmekten bahsediyor. Sanki o bunu ya-

pabilirse ben de işime dönebilirim diye. Ve biliyorum ki ben işe döndüğüm an o da dönecek. Oturup zaman öldürsün istemiyorum tabii ama yine her gün, bütün gün kraliçeliğe geri dönmesi... Nasıl olur bilemiyorum."

Gözlerini ovuşturdu ve keyifsiz biçimde gülümsedi. "Doğrusu şu ki bir ara vermek, nefes almak iyi geldi. Durmam gerekene kadar ne kadar çok koştuğumun farkında değilmişim meğer." Başını kaldırıp bana baktı. "Karımla en son ne zaman rahatsız edilmediğim bir on saat geçirdim hatırlamıyorum. Gülmekten göz kenarlarında tatlı kırışıklıkları oluştu."

Gülümsedim. "Tabii, kötü espri yaptığından baba."

Başını salladı. "Ne diyebilirim? Pek çok marifetim var. Ama ne var ki o kraliçeliğe dönünce ben de krallığa geri döneceğim. Ve bir daha ne zaman böyle, baş başa kaldığımız bir haftamız olur bilemiyorum."

"Peki ya geri dönmezse?"

Yüzünü ekşitti. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani..." Dünkü toplantıdan beri aklımda dolanıyordu. Tüm halka yardımcı olmam büyük ihtimalle asla mümkün olmayacaktı ama birazına erişebilirdim. Bu fikir beni düşündüğümden çok heyecanlandırıyordu. Ve en azından son zamanlarda devasa bir başarı olarak hissettiğim şekilde anne ve babama yardımcı olabilirdim. Yine de laflar ağzımdan çıktığında bile bunun çılgınlık olduğunun farkındaydım. "Artık kraliçe olmasa? Ben olsam?"

Babam kıpırdamadan kuşkuyla bana bakıyordu.

"Bunu küçümsemek için söylemiyorum," diye mırıldandım. "Tabii ki tamamen yönetebilir durumdasın... Ama haklısın. Annem geri dönünce yine tam anlamıyla

kraliçe olacak. Ben kraliçe olursam onun başka bir şey yapması gerekir.

Bu seçeneği hiç düşünmemişçesine gözleri büyüdü.

"O kraliçe, sen kral değilken ve bu onun kalp krizi sonrası iyileştiği bir zaman değilken belki öylece oturmaktan fazlasını yapabilirsiniz. Seyahat filan edersiniz belki?"

Bu olasılık karşısından afallamış durumda gözlerini kırpıştırdı.

"Bunu hemen bu hafta bile yapabiliriz. Taç giyme töreni için bir elbise yaptırırım. Leydi Brice ve Neena her şeyi ayarlar ve General Leger de güvenliği sağlar. Hiçbir şey için endişe etmene gerek kalmaz."

Başka yöne bakıp yutkundu. "Baba lütfen, küçümseme için söylemiyorum. Ben..."

Elini kaldırınca sustum. Bana dönüğünde gözlerinin dolduğunu görünce afalladım. "Üzerime alınmıyorum," dedi çatlak bir sesle, hafifçe öksürmeden önce. "Sadece, seninle çok gurur duydum."

Gülümsedim. "Öyleyse... Tahta çıkmama izin verecek misin?"

"Zor bir zaman olur," dedi ciddiyetle. "İnsanlar huzursuz."

"Biliyorum. Korkmuyorum. Yani, o kadar korkmuyorum."

İkimiz de güldük. "Mükemmel olacaksın."

Omuz silktim. "Ben, sen değilim. Ve anne de değilim. Ama bunu yapabilirim. Beni destekleyenler var ve hâlâ ikiniz de buradasınız. Ve hepimizin arasında uygun bir kraliçe gibi görünürüm herhalde."

Başını iki yana salladı. "Uygun olmaktan ötesin Eadlyn.

Pek söylememiş olabilirim ama sen olağanüstü bir genç kadınsın. Zeki, komik ve beceriklisin. Sana boyun eğmek bir ayrıcalık olacak." Öyle içten konuşuyordu ki gözyaşlarını zor tutuyordum.

Yaptıklarımla ilgili düşüncelerinin ne kadar önemli olduğunu o zamana kadar fark etmemiştim. Fark etmiş olmalıydım halbuki onun tavsiyeleriyle attığım adımları düşününce. Kendi attığım adımlardan memnun olması benim için dünyaya bedeldi.

Derin bir nefes aldı. "Pekâlâ, o zaman." Masanın etrafından dolanıp mühür yüzüğünü yüzükparmağından çıkarıp benim ortaparmağıma taktı. Gözlerini, günlerdir gördüğüm en parlak bakışlarla benimkilere dikti. "Sana daha çok yakıştı."

Başımı yana düşürdüm. "Neredeyse her şey gibi."

16. Bölüm

Cuma akşamı annem stüdyoya girdiğinde salon alkıştan yıkıldı. Babam ona destek çıkarken eliyle etrafı selamladı. Babamla o kadar yakın duruyorlardı ki aralarından ışık sızmıyordu. Doktorların damar aldığı bacağı biraz aksıyordu ama öyle zarifti ki ilk bakışta fark edilmiyordu. Yüksek yakalı bir elbise seçmişti ama sürekli eli oraya gittiğinden, yara izinden endişe duyduğunu görebiliyordum.

"Mükemmel görünüyorsun," dedim yanlarına yürüyüp dikkatini dağıtmak için.

"Teşekkürler. Sen de öyle."

"Nasıl hissediyorsun baba?" dedim annemin yanından başımı uzatıp. Nabız ölçmeye çalışıyordum.

Başını bir sağa bir sola düşürdü. "Kısmen rahatlamış, kısmen gergin. Seninle ilgisi yok. Sen iyi olacaksın. Yalnızca gelecek tepkilerle ilgili endişeliyim."

Biraz daha dinlenmiş görünüyordu ve annemin süslenmiş olması keyfini yerine getirmişti.

"Ben de. Ama bugünün eninde sonunda geleceğini bili-

yorduk. En faydalı olabileceğim zamanda bunu yapıp yardım etmek istiyorum."

Annem efkârlı bir iç çekti. "En sonunda spotların altından sahne arkasına geçiş," dedi. "Özlemişim."

"İnsanlar izlemeye devam edecek hayatım," dedi babam. "Bu akşam başını dik tut yeter. İhtiyacın olduğu an yanında olacağım."

"Öyleyse, her zamankinden mi?"

Gülümsedi. "Her zamankinden."

"Bak sizi kovmak gibi bir planım yok ama sürekli böyle duygusallık edeceksen seni muhafızlar bile bir şey yapamadan bir köşke tıktırırım."

Annem başıma bir öpücük kondurdu. "Bu akşam için iyi şanslar."

Ben oğlanların yanına ilerlerken onlar da koltuklara geçti.

"Majesteleri." Ean, her zamankinden büyük bir gülümsemeyle selam verdi.

"Merhaba beyefendi."

"Bu akşam nasılsınız?

"Sanırım iyim. Çok heyecanlı bir şov olacak."

Bana doğru eğildi. "Biraz heyecana her zaman varım," diye fısıldadı.

Onunla ilk tanıştığımız andan beri olduğu gibi tıraş sonrası losyonu ve tütün kokuyordu. Hipnotize edici bir havası vardı.

"Son zamanlarda epey meşguldüm ama acaba yakında buluşsak mı diye düşünüyordum."

Omuz silkti. "İsterseniz neden olmasın. Dediğim gibi, sizden bir şey talep etmeye niyetim yok."

"Öyleyse rahatın yerinde yani?"

"Öyle," dedi gülümseyerek. "Ve her zaman olduğu gibi, bana ne sıfatla ihtiyacınız olursa buradayım."

Selam verip geri çekildi ve Hale'in yanına oturdu. O yaklaşırken, Hale, Ean'a eğilip bir şey fısıldadı. Ean'ın başını iki yana sallayıp cevap verdiğini gördüm. Hale huzursuz görünüyordu ve felaketle sonuçlanan buluşmamızdan sonra hiç konuşmadığımızı fark ettim. Henüz o köprüyü geçmeye hazır mıyım emin değildim.

"Kraliçeyi yeniden görmek çok güzel," dedi Fox.

Keyfim yerine geldi. "Öyle. Durumu hakkında ufak bir güncelleme yapacak, her zamanki güncellemeler olacak ve sonra babam büyük bir duyuru yapacak. Bu akşamlık yırttınız."

"Şükürler olsun." Kile sırıtarak kendini geri attı.

Kıkırdadım. "Nasıl olduğunu bilirim. Burada yakışıklı yakışıklı oturun yeter."

"Oldu bil," diye espri yaptı Ean, bunu becerebildiğini bilmiyordum. Hale güldü ve Henri gülümsese de ifadesinden, neler olup bittiğini anlamadığını görebiliyordum.

Başımı iki yana sallayarak uzaklaşıyordum ki birden iki parmak el bileğimden hafifçe yakaladı.

"Affedersiniz Majesteleri," dedi Erik. "Bu akşam soru-cevap olmayacağı için ben de izleyenlerle oturabilir miyim?"

Mavi gözlerine stüdyonun ışıkları yansıyordu; pırıl pırıl, duru görünüyorlardı.

"Saklanmazsan seni sahnenin ortasına çekeceğimden mi korkuyorsun?"

Kıkırdadı. "Tahmin ettiğinizden daha çok."

"Endişelenme. Güvendesin. Ama Henri'nin babamın duyurusunu anlaması gerekecek o yüzden fazla uzaklaşma."

Başını salladı. "Tamam. İyi misiniz? Biraz gergin görünüyorsunuz."

"Öyleyim. Hem de çok," dedim.

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

Elimi omzuna koydum. "Şans dile. Farklı bir gece olacak."

Annemin yanındaki yerime geçip önümdeki küçük topluluğa göz gezdirdim. Josie'nin kıyafet seçimi bir kez daha beni benden aldı. Her yeri payetlerle kaplıydı, gören bu gece kamera karşısında geçecek sanırdı. Belki de planı buydu; bir gün olur diye her an hazırlıklı olmak.

General Leger genelde ayakta olurdu ama bu gece Bayan Lucy'nin yanına oturmuştu ve Bayan Lucy ona yaslanıyordu. General başını çevirip onu alnından, olabilecek en şefkatli biçimde öptü. İkisi de ne birbirine bakıyor ne konuşuyordu ama aralarında sözsüz bir iletişim olduğu aşikardı ve ikisi de anın tadını çıkarıyordu.

Saatlerce onları izleyebilirdim ama bir şey dikkatimi dağıttı. Kaden, çılgınlar gibi el sallıyor, iki elinin başparmağıyla işaret çakıyordu. Sırıtıp hafifçe el salladım.

"Gelecek haberle ilgili o bu kadar heyecanlıysa Ahren duyunca ne kadar heyecanlanacak bakalım." Annem yine kolyesini çekiştirdi, koruyucu kısımlarını düzenledi.

"Evet," dedim zayıf bir şekilde. Nasıl olduğunu söylemek için bile beni aramıyorsa belki heyecanlanmaz da diye düşündüm.

Kameralar kayda girdi ve şov başladı.

Annem *Rapor*'a iyileşme sürecinde olduğuna dair ikna

edici sözlerle başladı. "Doktorlarımızın harika çalışması ve ailemin bakımıyla çok iyi durumdayım," dedi. Büyük duyuruya kadar izleyicilerin tek ilgisini çekecek haberin bu olduğunu biliyordum. Finansman ve uluslararası ilişkilerle ilgili haberlere ben bile yeterince ilgi gösteremedim, ülkenin geri kalanı nasıl göstersin.

Sonunda babam sahnenin ortasındaki podyuma çıktı. Kameraya gözünü dikip yavaşça nefes aldı. "Halkım," diye başladı ama hemen dönüp bana ve anneme baktı. Fikrini değiştireceğinden endişe ettiğimden annemin eline sarıldım. Onun yerini almak ne kadar korkutucu olsa da şimdi geri çekilmek başarısızlık olurdu.

Bir an için gözlerini bize dikti, hafifçe gülümsedi ve yeniden kameraya döndü.

"Sevgili halkım, bu akşam buraya sizden merhamet dilemeye geldim. Kral olduğum yirmi sene boyunca uzun zamandır huzurumuzu tehdit eden savaş ve meseleleri yatıştırmak için elimden geleni yaptım. Yeni ittifaklar kurduk, tarih öncesine ait sosyal toplumsal yaklaşımlardan kurtulduk ve sizin için elimizden gelen en bireysel şey, kişisel mutluluğunuz, için elimizden geleni yaptık. Şimdi sizin de benim için aynısını yapacağınızı temenni ediyorum.

Eşimin son yaşadığı sağlık kriziyle kendimi, ülkemizin olduğu durumu korumak bir yana, ülkemizi ileri götürmeye odaklanamaz halde buluyorum. Böylece, yoğun bir düşünme ve tartışma sürecinin sonunda ailemiz, kızımız Prenses Eadlyn'in tahta çıkmasına karar vermiştir."

Sözlerinin sindirilmesi için duraksadı ve o an en beklemediğim sesi duydum; alkış.

Başımı kaldırıp gördüm ki alkışlayanlar oğlanlar. Benim için el çırpıyorlardı. Kile, haberin heyecanıyla ayağa fırlayınca stüdyodaki herkesin ona katıldığını gördüm. Yalnızca Bayan Marlee ve General Leger değil makyöz kızlar ve şovun sorunsuz ilerlemesinde görevli set ekibi de onlara katılmıştı.

Herkesin bu ani sevinci karşısında şaşkınlıktan dudaklarım titredi. Özgüvenim yükseldi. Belki de boşa endişe etmiştik.

Tepkinin verdiği cesaretle babam, herkes sakinleşince sözlerine devam etti. "Taç giyme töreni için hazırlıklar başladı, önümüzdeki haftanın sonunda gerçekleşecek. Prensesle hayatı boyunca yan yana çalıştığım için söyleyebilirim ki ülkemizi en iyi ellere emanet ediyoruz. Şunu belirtmeliyim ki bu rolü, olması gerekenden daha erken kabul etmeye kendisi gönüllü oldu ki annesi ve ben biraz geri çekilip karı-koca olmanın tadını çıkaracağımız hayata kavuşalım. Bu mükemmel haberi bizimle kutlamaya katılırsınız diye umuyorum. Tüm ailemiz, desteğinizin devamı için size, halkımıza, teşekkür ediyor."

Babamın konuşması sona erer ermez alkış ve ıslıklar yeniden başladı. Ben podyuma geçerken yan yana geçiştik ama bir beşlik için elini kaldırdığında karşılayamadım. Podyumun önüne geldiğimde midemde binlerce kelebek uçuşuyordu.

"Saltanat vekili olduğumdan beri sarayda bana yardım eden ve yol gösteren herkese teşekkür etmek ve tüm Illéa halkının tahta çıkmaktan ne kadar memnun olduğumu bilmesini isterim. Anne ve babam için bunu yapabilmenin ne kadar keyif verdiğini anlatamam." Bu son

söylediğim her şeyden daha doğruydu. Hiçbir şey şevkimi kıramazdı. "Ve benim kraliçenin yerine geçmemle buradaki beyefendilerden biri artık bir prens değil kraliçenin eşi olacak demektir."

Omzumuz üzerinden onlara baktım, Fox ve Kile gibi birkaçı mest olmuş durumdayken Hale somurtuyordu. Demek bir önceki gece tesadüf değildi, gerçekten endişeleri vardı. Ne olmuştu? Onu nasıl kaybetmiştim?

"Önümüzdeki taç giyme törenim sarayın gördüğü en büyük kutlamalardan biri olacak. Daha fazla bilgi almak için İl Hizmetleri Ofisi'ne gidebilirsiniz. Her ilden bir aile tüm masrafları karşılanarak kutlamalara katılmak üzere saraya davet edilecek." Bu benim fikrimdi ama Marid'in de hoşuna gideceğini düşünüyordum. "Ve tabii ki bu geçiş sürecinde ailemize vereceğiniz desteğe şimdiden minnettarız. Teşekkür ederiz Illéa. İyi geceler!"

Kayıt durur durmaz anne ve babama koştum. "Buna inanabiliyor musunuz?"

"Her şey çok iyiydi" dedi annem. "Oğlanların bir anda kendi kendine alkışlamaya başlaması... Her şey öyle doğaldı ki evlerindeki insanları da havaya soktuğundan eminim."

"Bu iyiye işaret," diye ona katıldı babam. "Ve seçeceğin eşin hemen hükümdarın eşi olması da Seçim'e kesinlikle bir şeyler katıyor."

"Yeterince çılgınca değilmiş gibi." İç çekip gülümsedim. Koca bir çılgınlık olduğuna üzülemeyecek kadar mutluydum.

Babam alnımdan öptü. "Mükemmeldin. Şimdi biraz dinlenmek ister misin?" diye sordu anneme dönüp.

"Ben iyiyim." Sahneden inerlerken gözlerini deviriyordu.

"Emin misin? Yemeği odaya isteyebiliriz."

"Öyle bir şey yaparsan kafana atarım."

Güldüm. Tüm Seçim sürecinde durmadan kavga ettiklerini iyice anlayabiliyordum artık. Şimdi benim de benimkini atlatmam gerekiyordu.

17. Bölüm

Ertesi gün elimde gazeteyle kahvaltıya koştum. Muhafızları ve Elitleri geçip paldır küldür içeri daldım ve gazeteyi annemle babamın önüne koydum.

"Bakın," dedim hemen manşeti işaret ederek.

Bizim bilmediğimiz neyi biliyorlar? Altında ise oğlanların *Rapor*'da ayakta alkışladığı kare vardı.

Babam gazeteyi alıp gözlüklerini taktı ve bütün salonun duyacağı kadar olmasa da yüksek sesle haberi okudu.

"Prenses Eadlyn Schreave düşününce akla ilk gelenler cana yakın, hevesli ve sevilen. Güzel ve klas olduğu kesin ve zekâsı tartışılmaz ama insan diğer bazı özelliklerinden şüphe ediyor; halkına bağlılığı gibi. Bu yüzden soruyoruz, bu genç adamların -Illéa'nın Oğulları'nın- bilip de bizim bilmediğimiz ne var?"

Annem başını kaldırıp gülümsedi.

"Seçim'den geriye kalan beş beyefendinin, prensesin tahta çıkış haberi karşısında bir anda ayağa fırlayıp alkışlamaya başlaması kabul etmeliyim ki bu muhabirin ilk tepkisi olmazdı. Ben ilk başta endişelendim. Genç biri.

Soğuk biri. Halkıyla yeterince yakınlık kuramıyor.

Ama biri hariç kendisine yabancı olan bütün beyler, anında bu kararı kutlamaya karar vermişlerse müstakbel kraliçemizin güzel yüzünden fazlası var demektir. Elitler, yakın zamanda onun ne kadar düşünceli ve ilgili olduğundan bahsetmişlerdi. Acaba prenses bu özelliklere hep sahipti ama ekrandan mı yansımıyordu? O, halkı için fedakârlık yapmaya hazır sahici bir lider mi?

Tahta çıkış şekline bakılırsa bunun cevabı evet. Kral ve kraliçe hâlâ gençler. Fiziksel ve akli olarak hâlâ hükümdarlıklara devam edebilecek durumdalar. Prensesin, onlar, hayatlarına evli bir çift olarak keyifle devam etsin diye işleri bu kadar erken devralması, yalnızca ailesine olan sevgisini değil, işine bağlılığını da gösteriyor."

Annemin gözleri doldu.

"Bu çıkarımlarımın doğru olup olmadığını yalnızca zaman gösterecek ama krallığa olan inancım -geçici de olsa- yenilendi."

"Ah hayatım," dedi annem heyecanla.

Babam gazeteyi geri verdi. "Eady bu inanılmaz."

"Uzun zamandır halk önünde gerçekleşen en cesaret verici şey bu," dedim keyifle. "Hemen çok ümitlenmemeye çalışıyorum ama bugün işe gitmek her zamankinden kolay olacak."

"Umarım bu sabah kendine fazla yüklenmezsin." Annem bana dik dik baktı. "Daha başlamadan tükenmeni istemem."

"Hafif bir sabah programım var dersem yalan olur," dedim. "Şu an bir Fince dersine gitmem gerek. Fince sayı saymak ne kadar zor, haberin var mı?"

Babam kahvesinden bir yudum aldı. "Yıllarca dinledim. Denemene sevindim."

"Henri çok tatlı biri," dedi annem. "Bu yöne gideceğini pek beklemiyorum ama yüzünü güldüreceğinden eminim."

"Pfft." Babam ona döndü. "Sen ne anlarsın koca seçmekten. En son denediğinde bana kaldın."

Annem gülüp kolunu dürtükledi.

"Çok kötüsün, her şeyi mahvediyorsun." Dönüp kapıya ilerledim.

"Güzel bir gün olsun tatlım," diye bağırdı annem arkamdan ve sorun yok anlamında el salladım. Tam o sırada Henri'ye rastladım.

"Şey. *Lahtea?*"

Yüz aydınlandı. "Evet! Güzel, güzel!" Peçetesini tabağının yanına koyup beni kolumdan kaptı.

"Bekleyin!" diye bağırdı Fox ve hemen yanında Kile. "Geçen sefer hiç fena değildim, bir sonraki dersi iple çekiyordum."

"Erik çok teşvik edici bir öğretmen. Öylesine bir takım heceleri de yan yana koysan 'iyi gidiyorsun' diyor," dedi Kile gülerek.

Başımı salladım. "Belki de İsveçlilere özgü bir şeydir? Zavallı Henri geçen sefer bana yardım etmekten başka bir şey yapamadı. Ağız şeklimi yanlış yapıyorum diye yüzümü tutmak zorunda bile kaldı." Yaptığı şeyi taklit edince Henri de anladı ve güldü. "Ama bunu sorun etti mi? Hayır."

Konuyu açınca hemen aklıma o an Henri'yle neredeyse öpüşeceğimiz geldi. Bunu kimsenin fark etmediğini görüp rahatlasam da sonra bir daha hiç o anı düşünmediğimi fark edince sarsıldım.

Kütüphaneye vardığımızda Erik çoktan gelmiş tahtaya bir şeyler yazıyordu.

"Günaydın profesör," diye selamladım ona yaklaşırken.

"Ekselansları. Yoksa artık Kraliçem mi demeliyiz?"

"Henüz değil!" dedim heyecanla. "Düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyor."

"Sizin için çok heyecanlıyım. Hepimiz öyleyiz. Yani, hepsi öyle," diye düzeltti başıyla Elitleri, arkadan gelen Hale ve Ean'ı da işaret ederek. Kendimi onlarla aynı gruba katmak değildi niyetim. Yalnızca herkesin tepkisini yakinen görebildiğim için böyle söyledim."

"Saçmalama. Sen de ekibin bir parçasısın." Etrafıma bakınıp güldüm. "Bazen her şey bir yarışmadan çok küçük, garip bir kulüpmüş gibi hissediliyor."

"Haklısınız. Ama bu, gerçeği değiştirmez."

Sesindeki hüznü duyunca gözlerimi yine ona çevirdim ama bakışlarımdan kaçınıyordu. Bana bakmak yerine bir tomar kâğıdı alıp bana verdi.

"Yeni kraliçeye Fince öğretme şansına eriştiğim için ne şanslıyım, değil mi?" Gözleri gururla parıldadı.

Yerlerini almaya başlayan diğerlerine baktım ve söyleyeceklerimin aramızda kalmasını istercesine ona yaklaştım.

"Seni de özleyeceğim, biliyorsun değil mi? Her şey bitince. Sen de onlar kadar önemlisin. Hatta kimilerinden daha fazla."

Başını iki yana salladı. "Böyle söylememelisiniz. Ben onlar gibi değilim."

"Tamamıyla onlar gibisin. Onlar kadar alıştığım ve keyif aldığım birisin, Eikko."

Kısa ismiyle hitap edilince duraksadı ve dudaklarını

kenarında küçücük bir gülümseme oluştu.

"Baksana Eady," diye çağırdı Kile. "Eş olalım mı?"

"Tabii," Ona yaklaştım, Erik de beni izledi.

"Geçen hafta öğrendiklerimizin kısaca bir üzerinden geçelim," diye başladı Erik. "Sonra basit diyaloglar ve soru cümlelerine geçeceğiz. Birkaçınızın başka şeyler de çalıştığını biliyorum, onlar konusunda da yardımcı olabilirim. Şimdilik sayılara geri dönelim."

"Pekâlâ bakalım. *Yksi, kaksi, kolme, neljä, viisi,*" dedi Kile ezbere, gururla.

"Nasıl becerdin? Çok kıskandım şimdi."

"Tekrar ederek. Ne, yoksa senin Fince sayı saymayı öğrenmeye adayacak bir saatin yok mu?"

Güldüm. "Bu aralar duşumu bile yıldırım hızıyla alıyorum. Kendime vakit ayırmayı özlüyorum ama anne ve babama biraz nefes aldıracaksa buna değer."

"Sana seninle gurur duyuyorum dediğimde garip oluyor ama öyle." Sırıtışını gizlemeye çalışsa da beceremedi. "Zeki olduğun kadar özverili ve kararlı birine dönüştüğün düşüncesinin hayal gücümün bir oyunu olmadığını bana gösteriyor."

"Geçen yıl bu zamanlardaki Eadlyn'le karşılaştırınca mı?" dedim utangaç biçimde.

"Beni yanlış anlama, o da çok eğlenceli biriydi. Nasıl eğleneceğini, ortamı nasıl şenlendireceğini biliyordu. Bu kız ise onun yanında yüz şey daha yapabiliyor. Ve ondan hoşlanıyorum. Sen bunu zaten biliyorsun."

"Ben de senden hoşlanıyorum," diye fısıldadım. Göz ucumla Erik'in bakışını yakalayınca önümdeki kâğıda geri döndüm. "Sekiz ve dokuzda biraz takılıyorum çünkü

ikisi de hem benzer hem de birbirinden çok farklı."

"Tamam. Onlara yeniden bakalım o zaman."

Erik uzaklaştı. Özellikle öğrenmek istediğim bir şeyin dersini boşa harcadığım için kendimi suçlu hissettim.

"Senden hoşlanmama gelince, pek vakit ayıramadığım için üzgünüm."

Kile omuz silkti. "Benim için endişelenme Eady. Ben buradayım." Önümdeki kâğıda işaret edip beni hecelere odaklanmaya zorladı. Kelimelerin şekillerini abartarak ağzının şekilden şekle girişini izlerken bu yabancı dil, bu vakit ve ufukta beni bekleyen her şey için şükrettim.

Ofisin kapısından girdiğimde Leydi Brice telefondaydı. Konuşurken bana el salladı.

"Evet... Evet... Bugünden bir hafta sonra. Teşekkürler!" Telefonu yerine koydu. "Pardon. Sizin masanız en büyük masa ve haftaya planladığımız taç giyme töreniyle ilgili çok fazla detay var. Çiçekler hazır, kilise rezerve edildi, elbise seçenekleri üzerine üç tasarımcı çalışıyor ve Neena'nın birinden birine göz atmasını istersen çok hoşuna gideceğinden eminim."

Üst üste koyduğu klasör yığınına baktım. "Hepsini bir günde mi yaptınız?"

"Az çok."

Yüzümü buruşturunca gerçeği itiraf ederken sırıttı.

"Bunun olacağını hissetmiştim ve birkaç detayı önceden halletmiştim."

Başımı iki yana salladım. "Beni benden iyi tanıyorsunuz."

"İşimin bir parçası. Ayrıca," dedi. "Bu sabah Marid aradı. Ailesinin taç giyme törenine davet edilmesi için

teşekkür etti ama pek içtenlikle karşılanacaklarından emin değilmiş."

"Babamla konuştum. Bunu biliyor değil mi?"

"Biliyordu."

İç çektim. "Ama Marid geliyor mu?"

"Evet. Bu süreç bitip kraliçe olarak yeriniz belli olunca onlarla isterseniz görüşebilirsiniz."

Başımı salladım. "Eğer onarılabilecek bir köprüyse bunu yapmak istiyorum."

"Bu çok akıllıca olur."

Övgüyü sindirircesine derin bir nefes aldım. Hayatta kalmak istiyorsam bana söylenen nazik sözleri bir kalkan gibi yanı başımda tutmalıydım.

"Çalışmaya hazırım. Gönderin bakalım."

"Aslında vaktinizi iyi kullanmak istiyorsanız en iyisi Elitlerle sohbet etmek, buluşmaya gitmek ya da bir şeyler yapmak olacaktır."

"Daha demin onlarlaydım," diye karşı çıktım. "Hepsi iyi."

"Biraz daha birebir görüşmek anlamında söylemiştim. Sizin ilgilenmenizi gerektirmeyen taç giyme töreni detayları dışında pazartesiyi bekleyemeyecek bir şey yok. Profesyonel hayatınız ilerliyor ve bunun özel hayatınızla kol kola olacağını söyleyen sizdiniz." Bana kaşlarını kaldırarak baktı.

"Tamam."

"Nedir bu asık surat? Yanlış hatırlamıyorsam beşi de ilk sırada yer alıyordu."

"Durum karmaşık. En çok konuşmaya ihtiyacım olan benimle konuşmayabilir." İç çektim. "Bana şans dileyin."

"İhtiyacınız yok."

18. Bölüm

Odamda oturup Hale'in gelmesini bekledim. Bu konuşmayı samimi ve rahat bir yerde yapmak istiyordum. Avuçlarım terliyordu ve bir an fark ettim ki gerçekten eve göndermek istemediğim oğlanlara sıra gelmeye başlamıştı. Sonunda yalnızca birinin kalacağını biliyordum ama neredeyse diğerlerinin de sarayı evleri bilmelerini ya da en azından tatillerde ziyarete gelmeye söz vermelerini istiyordum.

Kapı çalınınca başımı kaldırıp kendim açmaya gittim. Eloise'in o an ortalıkta olmasını istemedim.

Hale eğilip selam verdi. "Ekselansları."

"İçeri gir. Aç mısın? İçecek bir şey ister misin?"

"Hayır iyiyim." Ellerini ovuşturdu, en az benim kadar gergindi.

Masaya oturdum, o da bana katıldı.

Sessizliğe daha fazla tahammül edemeyince söz girdim. "Bana neler olduğunu anlatmanı istiyorum."

Yutkundu. "Ben de anlatmak istiyorum. Ama bu yüzden benden nefret edersen ne yapacağımı bilmiyorum."

Oda sıcak olmasına rağmen ürperdim. "Hale senden neden nefret edeyim? Ne yaptın?"

"Yaptığım bir şey değil. Yapamadığım bir şey var."

"Nedir?"

"Seninle evlenmek."

Bu kadarını bekliyordum, kalbim hiçbir zaman gerçekten ve tamamen onun olmamıştı ama bu yine de canımı yaktı.

"Ne..." Durup nefes aldım. En çok korktuğum şey başıma geliyordu. Ben sevilmeyendim. Biliyordum. Benim yanımda geçirdiği birkaç hafta bunu fark etmesine yetmişti. "Benimle evlenemeyeceğine nasıl birden kesin karar verdin?"

Canı yanıyormuş gibiydi, duraksadı ve aslında beni üzmek istemediği gerçeğiyle avundum. "Başka birine ilgi duyduğumu fark edince."

Bu en azından ilk endişemden daha kolay yutulur bir şeydi. "Carrie mi?"

Başını iki yana salladı. "Ean."

Dilim tutuldu, kalakaldım. Ean mı? Bildiğimiz Ean mı?

Hiç aklıma gelmemişti. Hale çok sevecen, çok romantikti. Ama birden Ean'la ilgili her şey açıklığa kavuştu.

Kastlar döneminde her aile kocanın kastına geçiş yapardı. Bu yüzden her evin başında yalnızca bir erkek olabiliyordu. Aynı şey kadınlar için de geçerliydi; evli bir çift yoksa yasal bir ev de yok demekti. Kimileri evlilik işine girişmeden, sevgililerini ev arkadaşı olarak gösterip birlikte yaşıyordu ama bu pek hoş karşılanmıyordu. Annem bana Carolina'da birlikte yaşayan bir eşcinsel çiftten

bahsetmişti, öyle dışlanmışlardı ki kasabadan kovulma noktasına gelmişlerdi.

Bu hikâye pek ilgimi çekmemişti. Onun zamanında insanların pek çok zorluk yaşadığını düşünmüştüm o kadar. Kim, birilerinin hayatını daha da zorlaştırmak isterdi ki?

Yine de eşcinsel çiftler gözlerden uzak, toplumdan dışlanmış yaşarlardı ve maalesef durum bugün de aynıydı. Bu, Ean'ın hayatında sevgiye yer olmayışını kabullenmesini anlaşılır kılıyordu.

Peki ya Hale?

"Sen... nasıl...?"

"Bir akşam Erkekler Odası'ndayken konuşmaya başladık. Ben uyuyamadığım için kitap okumaya gitmiştim. Onu günlüğüne yazarken gördüm." Hale kendi kendine gülümsedi. "Görünüşü öyle değil ama aslında pek şairane biri."

Her neyse, sadece sohbet ettik. Nasıl olduysa kendimizi yan yana oturur bulduk ve sonra o beni öptü ve... O zaman neden Carrie'ye hiç ilgi duymadığımı anladım. Sen tanıdığım en zeki, komik ve cesur kız olsan da artık seninle neden evlenemeyeceğimin sebebini anladım."

Gözlerimi yumup sözlerini sindirmeye çalıştım. Ve kendimi ölesiye korkmuş hissettim çünkü tek düşünebildiğim bunun beni ne kadar kötü etkileyebileceğiydi. Hale'in bu keşfini ailesine açıklamak zorunda kalmasını geçtim, Ean'ın itiraf etmeye zorlanacağını geçtim. Basın, eninde sonunda, iki talibimin benimle beraber olmak yerine birbirleriyle beraber olmayı seçtiğini öğrendiğinde ne olacaktı?

Bazen gerçekten felaket biri oluyordum.

"Bir Seçilmiş'in başka biriyle ilişkisi olması ihanet sayılır, biliyorum," dedi Hale nefes vererek. Bu detayı unutmuştum; gözlerimi kaldırdım. "Ama biliyorum ki kısa ve dürüst bir hayat, uzun ve sahte bir hayattan iyidir."

"Hale," diye araya girdim, masadan eline uzanırken. "Seni cezalandırabileceğimi nasıl düşünürsün?"

"Kuralları biliyorum."

İç çektim. "Hayatlarımızı buna bağlı yaşıyoruz, değil mi?"

Başını salladı.

"Belki sen ve ben bir anlaşma yapabiliriz?"

"Ne tür bir anlaşma?"

Ellerimi geri çekip ovuşturdum. "Taç giyme töreninden sonraya kadar kalırsanız ve seni ve Ean'ı birkaç hafta, hatta birkaç gün arayla elememe izin verirseniz saraydan herhangi bir tepki almadan ayrılmanıza izin veririm."

Yüzüme bakakaldı. "Gerçekten mi?"

"Bu durumun yansımalarından korktuğumu kabul ediyorum. Ama eğer elendikten sonra birbirinizle ilgilenmeye başlamışsınız gibi görünürse kimse sizi ihanetle suçlayamaz. Ve üzgünüm ama eğer basın bunu öğrenirse beni lime lime ederler."

"İşleri zorlaştırmak istemezdim gerçekten. Sana âşık değilim ama seni, sana doğruyu söyleyecek kadar seviyorum."

Ona yaklaştım ve aramızdaki mesafeyi kapadım. O da olduğu yerde durdu ve kollarımı ona sarıp başımı omzuna dayadım. "Biliyorum. Ben de seni seviyorum. Seni üzeceğini bile bile hayatını bana bağlamanı istemezdim."

"Senin için yapabileceğim bir şey var mı? Rızanla buradan ayrılmak beklediğimden fazlasıydı. Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

Geri çekildim. "Birkaç gün daha örnek bir Seçim adayı ol yeter. Bunun çok fazla olduğunu biliyorum ama taç giyme törenini atlatırsam dünyalar benim olur."

"Fazla değil Eadlyn. Neredeyse hiçbir şey istemiyorsun."

Yanağına elimi koydum. Her gün bir adım.

"Yani, doğru kişi o mu yoksa?"

Güldü, en sonunda rahatlamıştı. "Bilmiyorum. Yani, daha önce hiç böyle hissetmemiştim."

Başımı salladım "Onunla pek konuşmadığımız için elemenin nasıl işleyeceğini ona sen anlatmak ister misin? Halkın gözünde olasılığı düşük bir aday olduğu için büyük ihtimalle eve önce o dönecek."

Bunu yüksek sesle dile getirmek benim de yüreğimi sızlattı. Ean güvenli bölge gibiydi ve gerçeği bilmeme rağmen eve dönecek olması hoşuma gitmiyordu.

"Teşekkürler. Her şey için."

"Lafını etmeye değmez."

Hale hızla bana sarılıp koşar adım uzaklaştı. Hale'la ne kadar benzer durumlarda olduğumuzu düşünüp gülümsedim; sonsuza dek mutluluk garantisi olmaksızın geleceğe balıklama dalıyorduk. Yine de kendi seçimimizdi, değil mi?

Böyle düşünmek istiyordum.

Gün, mükemmelden karmaşığa hızla geçiş yaptı ve sonuna geldiğimde akşam yemeğini es geçip yatağa yığılmaya

hazırdım. Günün en güzel anlarına tutunmaya çalışarak kapımı açtım. Leydi Brice'ın bana akıllı demesi. Basının benden umutlu olması. Odadan çıkmadan önce Hale'in yüzündeki gülümseme.

"Biliyor musun," dedi derinden bir ses, "sanırım nedimenin favorisi olabilirim."

Kile, kollarını başının arkasında kavuşturmuş yatağıma uzanmıştı.

Güldüm. "Nedenmiş o?"

"Çünkü ayartması çok kolay oldu."

"En azından ayakkabılarını çıkartsaydın."

Yüzünü ekşitip ayakkabılarını sıyırdı ve yanındaki boş yere pat pat diye eliyle vurarak beni çağırdı.

Hiç kadınsı olmayan tavırlarla hemen çöktüm. Yanıma yuvarlanıp yüzüme yaklaştı ve göz ucuyla parmaklarını fark ettim. "Bugün neyle uğraştın böyle?"

"Akşamüzeri karakalem yaptım," dedi kararmış ellerini çevirip. "Merak etme. Çarşaflarına geçmez. Parmaklarım lekelenmiş sadece."

"Neler hayal ettin?

"Çizgiyi aşmış olabilirim ama belediye binasını düşünüyordum ve bu tip şeylerden daha sık yapmak faydalı olabilir mi diye merak ediyordum. Odalardan birini taht odasına çevirmek için yeniden tasarlıyordum; gelenleri kabul edebileceğin, bireysel ricaları dinleyebileceğin ve gelenlerle birebir görüşebileceğin bir yer. Resmi ama çok değil."

"Çok düşüncelisin."

Omuz silkti. "Söylemiştim, senin için bir şeyler yapmaya devam edeceğim."

Gözlerindeki parıltı öyle çocuksuydu ki neredeyse yetişkinliğin getirdiği durumların eşiğinde olduğumuzu unutacaktım.

"Bir radyo istasyonu kurmayı da düşünebilirsin."

"Iyy, neden? *Rapor*lar yeterince kötü."

"Fennley'de okurken arkadaşlarımla epey radyo dinlerdik. Mutfaktayken ya da çalışırken hep açık olurdu ve ne zaman ilginç bir şey duysak durup dinler ve kendi yorumumuzu katardık. İnsanlara ulaşman için faydalı olabilir. Üstelik suratına dayanan bir kameradan daha kötü olamaz."

"İlginç. Bunu düşüneceğim." Kirli parmak uçlarına dokundum. "Başka ne üzerinde çalıştın?"

Yüzünü buruşturdu. "Bahsettiğim küçük evleri hatırlıyor musun? Geniş aileler için üst katı da olabilir mi diye düşünüyordum. Ama kullanmak istediğim malzemelere bakınca pek mümkün gözükmüyor. Metal çok ince olacaktır. Bir tane inşa edip deneyebilsem iyi olurdu. Belki bir gün olur."

Gözlerimi ona diktim. "Kile, prensler pek ellerini kirletmezler biliyorsun."

"Biliyorum." Gülümsedi. "Hiç yoktan düşünecek daha güzel bir şey yalnızca." Küçük bir kıpırdanmayla konuyu da yerini de değiştirdi. "Bugünkü gazeteler iyiydi."

"Evet. Şimdi bu hızla devam etmeliyim. Bunu nasıl yineleyeceğimi bilmesem de."

"Gerek yok. Bazı şeyler kendiliğinden oluverir."

"Bunun üzerinde çalışmak zorunda kalmasam iyi olur." Esnedim. Hemen hemen iyi geçen bir gün bile yorucuydu.

"Gitmemi ister misin, sen de biraz dinlenirsin?"

"Yok," dedim biraz daha yaklaşıp sırt üstü yattım. "Biraz daha kalabilir misin?"

"Tabii."

Elimi tuttu ve tavandaki karmaşık resme daldık.

"Eadlyn?"

"Evet?"

"İyi misin?"

"Evet. Biraz yavaşlasam daha iyi olabilirim ama her şeyin şimdi, şimdi, şimdi olması gerekiyor."

"Taç giyme törenini öteleyebilirsin. Bir süre daha vekil olarak kalırsın. Aslında ikisi de aynı şey."

"Biliyorum ama aynı hissettirmiyor. Babama kalsa vekil olarak kalmamda sorun yoktu ama taç giyme töreninin gününü ayarladığımızdan sonraki bu kısacık süredir bile daha iyi görünüyor. Hepsinin ruhsal olduğunu biliyorum ama bunu yapmam uyumasına yardımcı oluyorsa ki bu annemle ilgili ona faydalı oluyor ve bu da onun iyileşmesine yarıyor ve..."

"Seni anlıyorum. Ama başka? Seçim'i aceleye getirmiyorsun değil mi?"

"Kasıtlı olarak değil. İnceldiği yerden kopacak gibi görünüyor."

"Nasıl yani?"

İç çektim. "Şu an bir şey söyleyemem. Her şey yoluna girdiğinde belki."

"Bana güvenebilirsin."

"Biliyorum." Başımı omzuna yasladım. "Kile?"

"Evet."

"İlk öpüşmemizi hatırlıyor musun?"

"Nasıl unutabilirim? Gazete manşetlerine çıkmıştı."

"Hayır, o değil. Bizim ilk ilk öpüşmemiz."

Anlık bir kafa karışıklığından sonra derin bir iç çekti. "Ah. Tanrım."

Yattığım yerde gülmeye başladım.

Ben dört, Kile altı yaşındayken birlikte çok oynardık. Onun saraydan nefret etmesi ya da bizim birbirimizden hoşlanmamamız ne zaman başladı hâlâ bilmiyordum ama o zamanlar Kile, diğer Ahren'di. Bir gün üçümüz saklambaç oynarken Kile beni buldu. Fakat ebelemek yerine eğilip bana koca bir öpücük kondurdu.

Ayağa kalkıp onu yere ittim ve böyle bir şeyi bir daha yaparsa onu astıracağıma yemin ettim.

"Dört yaşında biri birini tehdit etmekten ne anlar değil mi?" diye takıldı bana.

"Ancak öyle yetiştirilmiş biri bilebilir."

"Dur bakalım, yoksa beni astıracağını bana böyle mi söylüyorsun? Eğer öyleyse gerçekten acımasız."

"Hayır," diye güldüm. "Bir özrü hak ettin diye düşünüyordum."

"Sorun değil. Sonrası çok komikti. İnsanlar ilk öpüşmemi sorduklarında ondan hiç bahsetmiyorum. Suudi başbakanının kızı olduğunu söylüyorum. Sanırım o ikinciydi."

"Neden onlara benden bahsetmiyorsun?"

"Beni asmaya kararlısın diye düşünmüştüm," diye espri yapıp kıkırdadı. "Sanırım aklımdan uzaklaştırdım. İnanılmaz bir öpücüktü diyemeyeceğim."

Kıkırdamaya başladım. "Annem, babamın ilk kez onunla öpüştüğünü söylemişti. Üstelik olabildiğince kaçmasına rağmen."

"Gerçekten mi?!"

"Evet."

Kile güldü. "Ahren'inkini biliyor musun?"

"Hayır." Ama Kile öyle gıdıklanmıştı ki bir şey söylemesine fırsat kalmadan gülmekten gözüm yaşarmıştı.

"İtalyan kızlardan biriydi ama Ahren grip olmuştu ve..." Gülmekten konuşamıyordu. "Hay Allah, tam ortasındayken hapşırınca her yer sümük olmuştu."

"Ne?"

"Öpüşürlerken görmedim ama sonrasında oradaydım. Onu kaptığım gibi koşarak uzaklaştık."

Gülmekten karnıma ağrılar girdi. Bu hikâyeyi atlatmamız biraz uzun sürdü. En sonunda sakinleştiğimizde bir şey fark ettim. "İlk öpüşmesi iyi geçen kimseyi tanımıyorum."

Bir saniye sonra cevap verdi. "Ben de. Belki de özel olması gereken ilk öpücük değildir. Sonuncusudur."

19. Bölüm

Neena, taç giyme töreni elbisemin arkasını iğnelerken kıpırdamadan duruyordum. Kalp dekolte, uzun altın rengi etekleri olan inanılmaz çekici bir elbiseydi. Pelerini biraz ağırdı ama onu yalnızca kilisede giymem yeterliydi. Bu elbiseyi bana sunulan üç tasarım arasından seçmiştim ama kendim tasarlayacak zamanım olsaydı bunu giymezdim. Yine de kim görse hayranlıkla iç çekiyor ben de şükredip dilimi ısırıyordum.

"Çok yakıştı hayatım," dedi annem. Odama sırf bu iş için getirilmiş dev aynaların önündeki platforma çıktım.

"Teşekkürler anne. Seninkiyle karşılaştırınca nasıl?"

Kıkırdadı. "Taç giyme töreni elbisem aynı zamanda gelinliğimdi, o yüzden karşılaştırmak olmaz. Elbisen bu tören için gayet uygun."

Üst kısımdaki işlemelere dokununca Neena kıkırdadı. "Bu kesinlikle şimdiye kadar giydiğim en havalı elbise."

"Düşünsene, evlenirken bunun da ötesine geçmen gerekecek," diye güldü Neena.

Yüzüm düştü. "Doğru. Bayağı bir iş çıkacak, desene?"

"İyi misin?" diye sordu aynadan bana bakarak.

"Evet. Biraz yorgunum sadece."

"Bu haftaki programın umurumda değil, bugünden sonra dinleniyorsun," dedi annem ciddiyetle. "Cumartesi uzun bir gün olacak ve herkesin gözü önünde olacaksın."

"Peki efendim." Boynundaki kolyeyle oynuyordu. "Anne? Babamla evlenemesen ne yapardın? Yani mesela sonunda başka birini seçseydi?"

Başını iki yana salladı. "Neredeyse öyle oluyordu. Katliamdan haberin var." Bir an için duraksayıp yutkundu. Bunca zaman sonra bile bunu hatırlamak ama ona zor anlar yaşatıyordu. "O gün kendine tamamen farklı bir yön seçebilirdi, ben de tabii."

"Yine de iyi olurdun değil mi?"

"Eninde sonunda," dedi hafifçe. "İkimizin de illa kötü bir hayatı olmazdı. Ama olabileceğinin en iyisi de olmazdı."

"Ama hayatının sonuna kadar üzgün kalmazdın?"

Aynadan yüzüme dikkatle baktı. "Eğer taliplerini hayal kırıklığına uğratmaktan çekiniyorsan bunu düşünmemelisin."

Neena iğnelemeye devam ederken elimi karnıma bastırıp elbiseyi sıkı tuttum. "Biliyorum. Yalnızca şu an düşündüğümden daha zormuş."

"Her şey netleşecek. İnan bana. Ben ve baban neyi seçersen seç sana destek olacağız."

"Teşekkürler."

"Sonunda oldu sanırım," dedi Neena geri çekilip yaptığı işe memnuniyetle baktı. "Eğer içine sindiyse çıkartabilirsin. Kuryeyle Allmond'a geri göndereceğim."

Annem elindeki elmayı kemiriyordu. "Neden senin dikmene izin vermiyor anlamıyorum. İğneleyip oturtmana izin veriyor."

Omuz silkti. "Ben sadece emirlere uyuyorum."

Kapı hafifçe çalınınca dikkatimiz dağıldı. "Girin," dedi Neena eski görevine geri dönerek. Keşke benim için bütün hayatımı idare edebilseydi. O varken her şey kolaylaşıyordu.

Bir hizmetçi girip eğilerek selam verdi. "Affedersiniz, Majesteleri. Beyefendilerden birinin takım elbisesiyle ilgili bir karışıklık var."

"Hangisi?"

"Erik, efendim."

"Tercüman mı?" diye sordu annem.

"Evet, Majesteleri."

"Geliyorum," deyip kapıdan onunla beraber çıktım.

"Elbiseni çıkarmak istemez misin?" diye sordu Neena.

"Üzerimdeyken yürümeyi prova etmiş olurum."

Ettim de. İnanılmaz ağırdı ve merdivenlerden inerken toparlaması güç oluyordu. Daha sağlam topuklulara ihtiyacım vardı.

Erik'in odasına yaklaştığımda Erik, birine durumu yeniden düşünmesini rica ediyordu. "Ben Elit değilim. Uygun olmaz."

Aralık duran kapıyı açtım; üzerinde, kenarları sabun taşıyla işaretlenmiş ve iğnelenmiş bir takım elbise vardı.

"Majesteleri," dedi terzi hemen eğilip selam durarak.

Fakat Erik olduğu yerde donup kaldı; gözlerini elbisemden alamıyordu.

"Takım elbiseyle ilgili anlaşmakta sorun yaşıyoruz,

efendim." Terzi, sabun taşıyla işaretlenmiş takımdan bahsediyordu.

Erik kendine geldi. "Elitlerin giydiğiyle uyumlu bir takım elbise giyip kimsenin aklını karıştırmak istemiyorum."

"Ama geçit töreninde sen de yer alıyorsun ve çok sayıda fotoğraf çekilecek," diye üsteledi terzi. "Uyumlu olmak en iyisi."

Erik bana yalvaran gözlerle bakıyordu.

Parmaklarımı dudaklarıma götürüp düşündüm. "Bize bir dakika izin verir misiniz?"

Terzi yine eğilip selam verdi ve odadan çıkınca Erik'in karşısına geçtim.

"Pek güzel olmuş halbuki," dedim sırıtarak.

"Öyle," dedi. "Yalnızca uygun olur mu emin değilim."

"Ne? İyi görünmek mi?"

"Ben Elitlerden değilim. Bu... onlarla beraber durmam, onlar gibi görünmem... yapamam..."

Göğsüne elimi koydum. "Terzi haklı. Aykırı görünmemen en iyisi. Farklı bir renk takım elbise işleri kolaylaştırmayacak."

İç çekti. "Ama ben..."

"Peki, kravatın farklı bir renk olsa mesela?" diye hemen bir öneri getirdim.

"Tek seçeneğim bu mu?

"Evet. Üstelik annen buna ne kadar bayılacak, bunu düşün."

Gözlerini devirdi. "Bu hiç adil değil. Sen kazandın."

Ellerimi çırptım. "Gördün mü? Çok zor olmadı."

"Senin için kolay tabii. Emir veren sendin."

"Emir vermek istememiştim, gerçekten."

Yüzünü ekşitti. "Tabii ki istedin. Bunun için yaratılmışsın."

Bu bir eleştiri miydi iltifat mı bilemedim. "Ne diyorsun?" diye sordum kollarımı iki yana açıp. "Yani iğneler olmayacak öyle düşün."

Duraksadı. "Nefes kesici görünüyorsun Eadlyn. İçeri girdiğinde neyle boğuştuğum bile aklımdan çıktı."

Yüzümün kızarmasını engellemeye çalıştım. "Biraz fazla mı oldu diye düşünüyordum."

"Mükemmel. Normal stilinden biraz farklı olduğunu görüyorum ama zaten günlük halin taç giyme töreni tarzında değil."

Dönüp aynada kendime baktım. Bu tek cümle her şeyi yoluna koymuştu.

"Teşekkür ederim. Üzerine fazla düşündüm herhalde."

Yanımda durdu. Hayatımızda giyeceğimiz en şık, iğnelenmiş ve sabun taşıyla işaretlenmiş kıyafetlerle gülünç görünüyorduk. Bez bebekler gibiydik. "Bunu iyi beceriyorsun."

Yüzümü buruşturdum ama başımı salladım. Haklıydı.

"Sana ne yapacağını söyleyebilecek bir konumda olmadığımı görüyorum," dedi, "ama bir konuda daha az düşündüğünde daha onukolay hallediyorsun gibi görünüyor. Aklına takılıp kalma. Sezgilerine güven. Kalbine güven."

Kulağıma eğilip fısıldadı, "korkacak bir şey yok." Boğazını temizleyip yüzünü yine yansımalarımıza döndürdü. "Belki ihtiyacın olan şey biraz şanstır. Bu yüzüğü görüyor musun?" diye sordu serçe parmağını gösterip.

Görmüştüm. Onlarca kez dikkatimi çekmişti. Kendi-

ni silikleştirmeye çalışan biri neden böyle bir takı takar diye düşünmüştüm.

"Bu benim büyük-büyükannemin evlilik yüzüğüymüş. Örme biçimi geleneksel İskandinav türü. İskandinav her şeyde bunu görebilirsin." Yüzüğü çıkarıp iki parmağının arasında tuttu. "Kıtlıkta ve hatta ailemin Illéa'ya göçünde bile her şeyi atlatmış. Bunu evleneceğim kıza vermem gerekiyor. Annemin emirleri."

Gülümsedim, heyecanı beni etkilemişti. Acaba geldiği yerde bunu bir gün takmayı bekleyen biri var mı diye düşündüm.

"Ama iyi şans getiriyor belli ki," diye devam etti. "Birazını sen kullanabilirsin sanırım."

Yüzüğü bana uzattı ama başımı iki yana salladım. "Onu alamam! Bu bir yadigâr."

"Evet, ama çok uğurlu bir yadigâr. Birçok insanı ruh eşlerine götürmüş. Hem geçici bir süre için yalnızca. Seçim'in sonuna kadar ya da Henri ve ben gidene kadar. Hangisi önce gerçekleşirse."

Tereddüt ederek yüzüğü parmağıma geçirdim. Ne kadar pürüzsüzdü.

"Teşekkürler Erik."

Mavi gözlerine baktım. Çok az güvendiğim kalbimi duymam bir saniyemi aldı. O delici bakışlara ve teninin sıcaklığına teslim oluyordu ve çığlık çığlığaydı.

Sonuçlarını ya da yaratacağı sorunları düşünmeksizin, benim hissettiklerime benzer bir şey hissediyor mu diye düşünmeden ona doğru eğildim. Geri çekilmediğini görünce çok heyecanlandım. Öyle yakındık ki nefesini dudaklarımda hissedebiliyordum.

"Karar verdik mi?" diye sordu terzi bir anda içeri dalıp.

Hemen Erik'ten geri çekildim. "Evet. Bu takım elbisenin dikimi bitsin lütfen."

Ardıma bakmadan koridora fırladım. Boş bir misafir odasına dalıp kapıyı arkadan kapadım. Kalbim yerinden fırlayacak gibi çarpıyordu.

Birkaç zamandır altta saklanan bu duyguların büyüdüğü hissetmiştim. Hiç görünmeye niyeti olmayan bu adamı görmüştüm ve benim kabahatli, şapşal, işe yaramaz kalbim o andan beri onun adını fısıldıyordu. Kalbimin güm güm atışını duyarken göğsüme kollarımı doladım. "Seni hain şey. Ne yaptığını sanıyorsun?"

Rastgele bir grup erkeğin arasından sihirli bir şekilde ruh eşini bulmak nasıl mümkün diye çok düşünmüştüm.

İşte artık bunu sorgulamıyordum.

20. Bölüm

Sonraki birkaç gün taç giyme töreni için yapılan hazırlıklarla rüzgâr gibi geçti. Ofisimde kalmak, yemeklerimi odamda yemek için özel bir çaba sarf etsem de Erik'ten tamamen kaçınamadım.

Kiliseye gidip geçit töreni için prova yapmamız gerekti ve arkamda yürüyenlerin sayısını denklemek için o da provaya katılmak zorunda kaldı. Elitleri Büyük Salon'a götürüp resmi bir davette nasıl dolaşılacağın anlatırken de Henri'nin yanında olması gerekti. Ayrıca takım elbiselerinin son halini onaylamam gerekti ve bunu göz göze gelmeden yapmaya çalışmak düşündüğümden çok daha zor oldu.

Taç giyme töreni hayatımın en önemli anlarından biri olacaktı ve bense hâlâ onunla öpüşmek nasıl olurdu diye düşünüyordum.

Gecikiyordum. Asla gecikmezdim.

Ama saçlarım istediğim gibi kıvrılmıyordu, elbisenin kol altından bir dikiş atmıştı ve hafta başında rahat bir

topuklu ayakkabı seçmeme rağmen elbiseyle denediğimde onlardan nefret eder durumdaydım.

Eloise saçımı düzeltirken derin bir iç çekti. Elindeki taklit taçla, gerçeği konduğunda istediğimiz kadar güzel olsun diye önceden prova yapıyordu. Neena, herkesin giyinip hazır olduğunu kontrol etmekte olduğundan, son dakikada elbiseyle ilgili her şeyin yolunda olduğunu görmek için elinde iğne ve iplikle Hale çıkageldi.

"Teşekkürler," diye iç çektim.

Son dikişi toparladı. "Ne zaman istersen." Saatine baktı. "Yine de keşke önceden haber verseydin diye düşünüyorum."

"Giymeden önce atmadı ki!"

Gülümsedi. "Her şeyi gözden geçirdim ama bu, tek zayıf noktaymış belli ki. Günün ortasında fark etmektense şimdi fark ettiğimiz iyi oldu."

Başımı salladım. "Bugün her şeyin mükemmel olması gerekiyor. Yalnızca bir kez olsun özel olarak hazırlanmış ama etrafımdaki herkes ve her şeyden nefret ettiğim için çok da hazırlanmamış gibi görünmek istiyorum."

Hale güldü. "Tamam, o zaman yeniden atarsa takılma, devam et."

Eloise banyodan bir şey almaya gidince fırsatı değerlendirdim. "Ean nasıl?" diye fısıldadım.

"İyi. Şaşkın durumda," dedi sevinçten şapşallaşmış şekilde. "Sana her türlü destek olmak istiyorum. Bize geleceğimizi veriyorsun, biz sana bunu borçluyuz."

"Bugünü atlatmama yardım edin yeter."

"Her güne bir şey," diye hatırlattı.

Yüksek platformdan atlayıp ona sarıldım. "Benim için

inanılmaz değerlisin."

"Bunu bilmek güzel," dedi o da bana sarılarak. "Pekâlâ, ben ceketimi alıp aşağı iniyorum. Bana ihtiyacın olursa haber ver."

Başımı salladım. Eloise, son dokunuşlar için geri geldiğinden gergin görünmemeye çalışıyordum.

"İyi birisi," dedi uçuşan son saç tutamlarını spreylerken.

"Öyle."

"Bana kalsa Kile'ı seçerdim," dedi kıkırdayarak.

"Biliyorum!" deyip başımı salladım. "Odama gizlice girmesine nasıl izin verdiğini unutmadım."

Omuz silkti. "Benim favorim o. Elimden ne gelirse yapmam lazım!"

Sonunda her şey hazırdı. Pelerinin kuyruğunu koluma dolayıp merdivenlerden aşağı indim. Fuaye epey kalabalıktı. Bir tarafta Bayan Lucy'nin ellerini dudaklarına götüren General Leger, koltukların arasından geçerken eteğimi tuttuklarında çok tatlı görünecekleri birbiriyle aynı bebek mavisi elbiseleriyle Neena ve Josie ve köşede toplanmış geriye kalan beş Elit ile aralarında diğerlerinden bir ton açık mavi kravatıyla Erik.

Ama gözüm kalabalıktaki bir oğlandan başkasını görmüyordu. Merdivenlerin ortasına geldiğimde Ahren'i gördüm. Buradaydı.

Kalabalığın arasından hızla, danışmanlarımı ve arkadaşlarımı iteleyerek geçerek Ahren'in değil Camille'in kollarına atıldım.

"O iyi mi?" diye fısıldadım kulağına.

"*Oui*, çok."

"Peki, halkın memnun mu? Onu kabullendiler mi?"

"Sanki orada doğmuşçasına."

Onu daha da sıkı sardım. "Teşekkürler."

Geri çekilip şapşal erkek kardeşime döndüm.

"Güzel toparlanmışsın," diye takıldı.

Onunla şakalaşmalı mıydım, koluna yumruk mu atmalıydım, bağırmalı mı ya da gülmeli miydim yoksa hiçbiri mi bilemedim. Böylece kollarına atılıp sımsıkı sarıldım.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Öylece çekip gitmemeli, seni yalnız bırakmamalıydım."

Başımı salladım. "Haklıydın. Seni çılgınlar gibi özlüyorum ama gitmen gerekiyordu."

"Annemi duyar duymaz geri dönmek istedim. Ama bu işleri daha kötüleştirir mi iyileştirir mi ya da sebebi ben olduğuma göre görünmem doğru olur mu bilemedim."

"Saçmalama. Önemli olan şu an burada olman."

Leydi Brice, herkesi arabalara yönlendirirken öylece sarılıp durduk. Danışmanlar önden, Elitler hemen ardından giderken hepsi eğilip selam verdi; özellikle Erik. Göz göze gelmediğimiz içim minnettardım. Göz göze gelsek benim bu şapşal kalbim neler yapardı kim bilir?

Takımın içinde gerçekten rahatsız olduğu kollarını çekiştirip durmasından belliydi. Önümden geçip giderken içim gitti.

"Pekâlâ, bir sonraki araba hazır," dedi Leydi Brice. "Soyadı Schreave olan herkes binsin, hatta Mösyö Fransa Prensi de dahil."

"Tabii efendim," dedi Ahren, Camille'in elinden tutup.

"Eadlyn önce binecek, ardından Neena ve Josie binsin.

Ailenin geri kalanı onlardan sonra binecek. Ben de hemen arkanızdaki arabada olacağım."

Babam duraksadı. "Brice, senin bizimle birlikte olman lazım."

"Kesinlikle," diye ona katıldı annem. "Limuzinde yer var ve buradaki her şeyi bir arada tutan şey sensin."

"Uygun olacağından emin değilim," dedi Brice

Neena başını yana eğip Leydi Brice'ın aklını karıştırmak istercesine, "on dakikalık yolculukta her şey dağılabilir," dedi.

"Üstelik birinin Neena ve benim kız kardeş olduğumuzu düşünme ihtimali de zayıf," diye ekledim. "Bizime gelin."

Bunun iyi bir fikir olmadığını düşünürcesine dudaklarını birbirine bastırdı. "Tamam. Haydi gidelim."

Limuzine dizildik. Elbisem üç kişilik yer kaplıyordu. Herkes birbirinin ayağına basıp o kadar kıkırdıyordu ki her şey komik gelmeye başlamıştı. Derin bir nefes aldım. Tek yapmam gereken birkaç kelime etmek ve kalbimde çoktan verdiğim sözü söylemekti. Anneme baktım, bana göz kırptı. Bu kadarı benim için yeterliydi.

Kilisede koltukların arasından ilerlerken Neena ve Josie arkamda, yere sürünmesin diye pelerinimi tutuyordu. Yürürken parmağımdaki mühür yüzüğe, ortasında parıldayan Illéa armasına baktım. Babam bu konuda bana çok güveniyordu. İşleri ele alış biçimimden hayli memnundu. Bu tören yalnızca her şeyi resmi kılmak içindi.

Şükranlarımı belirtmek istercesine olabildiğince çok insanla göz göze gelmeye çalıştım. Kilisenin başına gel-

diğimde küçük tabureye diz çöktüm. Ardımda, elbisemin ağırlığını hissedebiliyordum. Piskopos tören tacını alıp başımın üzerinde tuttu.

"Siz, Eadlyn Schreave, bu andı içmeye hazır mısınız?"

"Hazırım."

"Illéa'nın kanunlarını ve onurunu hayatınızın her günü savunmaya ve halkınızı, örf ve adetlerine uygun şekilde yönetmeye söz veriyor musunuz?

"Veriyorum."

"Illéa'nın çıkarlarını yurt içinde ve dışında korumaya söz veriyor musunuz?"

"Veriyorum."

"Gücünüzü ve görevinizi tüm Illéa halkına merhamet ve adalet getirmesi için kullanacağınıza söz veriyor musunuz?"

"Veriyorum."

Ülkeye dair verilen sözlerin dört, birine verilen sözlerin tek onaya ihtiyacı olmasına katılıyordum. Son sözlerimden sonra piskopos tacı başıma koydu. Ayağa kalkıp halkıma döndüm. Pelerinim bir kedi gibi ayaklarımın yanına kıvrılmış, güzel görünüyordu. Piskopos, kraliyet asasını sol elime, kraliyet küresini ise sağ elime verdi.

Yere vurulan bir asanın gürültüsüyle etrafımdakiler hep bir ağızdan, "Tanrı kraliçeyi korusun," diye bağırdı.

Bu sözlerin benim için olduğunu bilmek yüreğimi titretti.

21. Bölüm

"Osten, Tanrı aşkına ayağa kalk," diye buyurdu annem.

"Ama çok sıcak," diye sızlandı Osten, fotoğraf çektirme maratonuna başlayacağımız sırada.

Babam diğer tarafıma geçti. "Beş dakika fotoğraf çektirmek için dayanabilirsin evlat."

Ahren güldü. "Ah, hepinizi çok özlemişim."

Onu hızla dürttüm. "Kimsenin bunu videoya çekmediğine seviniyorum."

"Tamam, tamam. Hazırız," diye babam fotoğrafçıyı çağırdı. Annemle beraber, elleri oturduğum sandalyenin üzerinde olacak şekilde arkamda durup poz verdiler. Osten ve Ahren iki yanıma diz çökmüş, Kaden ise bir eli arkasında, bugünün, kraliyete benden daha layık görünen üyesi şeklinde ayakta duruyordu.

Fotoğrafçı tatmin olana dek birkaç kez çekti. "Sırada kim var?"

Hepimiz olduğumuz yerde kalıp Camille'i yanımıza çektik. Sonrasında tüm ailenin bir fotoğrafı olsun diye her bir Elit sırayla yanımızda yer aldı.

Ardından Legerler ile bir poz, Leydi Brice'ın da içinde olduğu danışma kurulunun her üyesiyle birer poz çekildi. Leydi Brice, alışılmış pozun dışına çıkıp bana sarıldığı bir fotoğraf çektirdi. "Çok gurur duyuyorum!" diyordu her seferinde. "Öyle gurur duyuyorum ki!" Sonrasında sıra tabii ki Woodwork ailesine geldi.

Josie olabildiğince hızla geldi ve olabildiğince önde ve merkezde olacağı şekilde yerleşti. Bayan Marlee bana sımsıkı sarılırken başımı iki yana salladım.

"Senin için çok sevindim hayatım. Ne çabuk büyüdün."

Güldüm. "Teşekkürler Bayan Marlee. Hepinizin gelmesine çok sevindim."

Bay Woodwork gülümsedi. "Kaçıracak halimiz yoktu. Tebrikler."

Bayan Marlee ellerimi bırakmıyordu. "Bu son birkaç ay, tahta çıktığını görmek ve Kile'la yakınlaşman mükemmel oldu."

Gülümsedim. "Açıkçası arkadaş olmamız kaçınılmaz. Birbirimizi tanımanın bu kadar vakit almasına şaşıyorum."

"Bu işler biraz garip oluyor," dedi Bayan Marlee. "Josie'yle neredeyse hiç vakit geçirememeniz ne üzücü."

"Ne?" dedi Josie. Kendi adını başka bir kıtadan Mors alfabesiyle bile olsa duyabilirdi.

"Birlikte daha sık bir şeyler yapmanız iyi olur." Bayan Marlee sevinçle bir ona bir bana baktı.

"Tabii! Kesinlikle!" diye cırladı Josie.

"Çok isterim," diye yalan söyledim. "Ama şimdi kraliçe de olunca kendime ayıracak pek sınırlı vaktim olacak."

Annem arkadaşının ardından imalı şekilde gülümsedi. Ne yapmaya çalıştığımı fark ettiğini görebiliyordum.

Bayan Marlee'nin yüzü asıldı. "Doğru. Ah bilmez miyim? Josie sana birkaç gün arkadaşlık etsin istemez misin? Prensesliğe her zaman ilgi duymuştur. Şimdi kraliçeliği yakından izleyebilir!"

"Bu. Tabii. Mükemmel olur!" Josie elime yapıştı ve kendi itibarım için elimi çektim.

Herkes ağzımdan çıkacak lafa bakarken ve annemin, kraliçe ol ya da olma benim arkadaşımın kalbini kırmamalısın bakışları altında fazla seçeneğim yoktu.

"Tabii. Josie benimle beraber kalabilir. Bu... mükemmel olacak."

Josie sevinçten hoplaya zıplaya yerine geçerken başıma gelen yeni belaya gülmemek için kendini zor tutan Kile'ı gördüm. Sevinci karşısında gülümsedim. En azından fotoğraflarda mutlu görünecektim.

Sonunda sıra Elitlerle birebir fotoğraflara geldi. Her biri sırası gelince yanıma geçerken ben de tören kıyafetimle ayakta duruyordum.

Birinci sırada Fox vardı, gri takımının içinde çok düzgün görünüyordu. "Pekâlâ, ne yapıyorum?" diye sordum. "Aile fotoğrafında kollarım yandaydı ama ne bileyim sanki elini filan mı tutsam diyorum."

Fotoğrafçı bağırdı, "Evet öyle güzel olur." Fox elimi elinin içine aldı. Bir adım daha yaklaştı ve flaşlar patlarken gülümsedik.

Sonrasında Ean yavaşça yaklaştı, halinden memnun görünüyordu. "Baş döndürücüsün Eadlyn. Kesinlikle baş döndürücü."

"Sağ ol. Sen de fena görünmüyorsun."

"Öyle," dedi yüzünü ekşitip. "Aynen öyle."

Arkama yerleşti. "Sana henüz teşekkür edemedim. Hem bağışladığın hem de sır tuttuğun için."

"Seninle iletişimimiz hep az ve öz oldu. Minnettar olduğunu biliyordum."

"Kendimi hayal kırıklığıyla dolu bir hayata hazırlıyordum," dedi sesi gergin gibiydi. Duyabiliyordum. "Bundan başkasının mümkün olması rüya gibi geliyor. Nasıl ilerleyeceğimden pek emin değilim."

"Akışına bırak."

Ean bana bakıp gülümsedi, alnıma bir öpücük kondurdu ve kenara geçti.

Ean'dan sonra sıra Kile'daydı. Setin öteki tarafından hızla uçup beni yakaladığı gibi havaya kaldırınca çığlığı bastım.

"Yere indir!"

"Neden? Kraliçesin diye mi? Daha iyi bir sebep bul."

Sonunda beni yere indirip kameraya baktığında ikimizin de tam bir şapşal gibi göründüğünden emindim. Bu fotoğraflar ayrı bir güzel olacaktı.

"O pelerine basıp ölüyordum neredeyse," dedi. "Moda ölümcül bir şeymiş."

"Hale duymasın," dedim.

"Neyi duymayacakmışım?" dedi yer değiştirirlerken.

"Modanın ölümcül olabileceğini." Kile, ilerlerken takımını düzeltti.

"Onunki öldürebilir. Mükemmel görünüyorsun," dedi bana sarılırken.

"Bu sabahki yardımın için çok teşekkürler. Her şey yolunda."

"Tabii ki öyle. Becerimden şüphen mi var?" diye takıldı.

"Asla."

Yüzümüzün göründüğü birkaç poz için bir adım geri çekildim ama sarılırkenki fotoğrafları görmeye can atıyordum.

En sonunda Henri'nin sırası geldi. Gülümsemesi, bu uzun günü kısacık hissettirmeye yetiyordu. Benden birkaç adım ötede durup derin bir nefes aldı.

"Çok güzel görünüyorsun. Senin için çok mutluyum."

Şaşkınlıktan elimi ağzıma götürdüm. "Henri. Teşekkürler! Çok teşekkürler!"

Omuz silkti. "Ben denedi."

"Çok iyi gidiyorsun. Gerçekten."

Başını sallayıp yanıma geldi ve beni diğer tarafa çevirdi. Sonra etrafımdan dolanıp arkaya salınması için pelerinimi düzeltti ve diğer yanıma geçip elini belime dolayarak gururla yerini aldı.

Bu fotoğrafta nasıl görünmek istediğine dair kafa patlattığı belliydi ve bu hoşuma gitti. Fotoğrafçının işi bittiğinde Henri tam giderken duraksadı.

"Hımm, *entä Erik?*" dedi arkadaşını işaret ederek.

Kile bunu yakaladı ve onunla aynı fikirdeydi. "Evet, Erik de bu süreçte bizimleydi. O da orada olmalı."

Erik yalnızca başını iki yana salladı. "Hayır, sorun değil. Böyle iyi."

"Haydi, ama adamım, sadece bir fotoğraf." Kile onu biraz itelese de yerinden kıpırdamadı.

Bir yanım, bana daha yaklaşırsa kalbimin adını sayıkladığı duyulacak diye endişe ediyordu. Ama son birkaç gündür ne kadar ondan kaçınmaya çabalasam da şu an ona koşmamak da bir o kadar zordu.

Ona doğru ilerledim. Bunu fark edince bakışlarını bana çevirdi. Bir anda odadaki her şey canlandı. Sanki günışığının bir melodisi ve adımların, her bir hareketimde parmak uçlarımda hissedebildiğim bir dokusu vardı.

Ona baktığımda dünya uyandı.

Erik'in önünde durdum, hissettiğim kadar şaşkın görünmediğimi umuyordum. "Emretmiyorum, rica ediyorum."

İç çekti. "Bu her şeyi bin kez daha kötü hale getiriyor." Gülümseyip elimi tuttu. Onu sahneye çekemeden durup kendine baktı. Tören biter bitmez takım elbise ceketini çıkardığından üzerinde yalnızca yelek ve kravatı duruyordu. "Şimdi yeterince şık değilim," diye sızlandı.

İç çekip elbisemin pelerini çözmeye başladım. Çıkardığım gibi Hale gelip elimden aldı. "Şimdi oldu mu?"

"Hayır." Yutkundu. "Ama eğer bunu gerçekten istiyorsan..."

"İstiyorum." Başımı yana eğip gözlerimi kırpıştırdım.

Yenildiğini anlayınca güldü. "Ne yapıyorum?"

"Pekâlâ." Sırıtıp ona yaklaştım. "Bu elini buraya koy," dedim öndeki elini belime koyarak. "Diğerini de buraya," diyerek ötekini omzuma yerleştirdim. Bir elimi göğsüne koydum ve diğerini kolunun altından geçirdim. Hafifçe sarılmış biçimdeydik. "Şimdi kameraya gülümse."

"Tamam," dedi.

Göğsüne koyduğum elimle kalbinin atışlarını hissedebiliyordum. "Sakin ol," dedim hafifçe. "Sadece sen ve ben varmışız gibi düşün."

"Yapamıyorum."

"O zaman, ne bileyim; Fince bir şey söyle."

Kendi kendine kıkırdayıp fısıldadı, "*Vain koska pyysit,*

hauska nainen." Mırıldandığı sözleri anlamasam da söyleyiş biçimini asla unutamayacağımı biliyordum. Ona bakmasam da gülümseyişini hissedebiliyordum, böylece ben de gülümsedim. Nefes almayı hatırlamam gerekiyordu ama onu dinlemekle meşguldüm. Söylediklerinin önemli olduğunu hissedebiliyordum. Ama ne olduğunu anlayamıyordum.

"Güzel oldu," dedi fotoğrafçı ve Erik hemen ellerini çekti.

"Gördün mü? Bu kadar korkunç olan neymiş?" diye sordum.

"Çok daha zor olacağını düşünmüştüm," dedi, sesinde komik bir şeyler vardı. Sanki bir şey kaçırmış gibiydim.

İşte yine duyuyordum, şapşal kalbimin güm güm güm gümlemesini. Yutkunup salona giren ayak seslerine döndüm.

"Marid," deyip onu karşıladım.

"İzinsiz girdiğim için üzgünüm ama kendime hâkim olamadım. Yeni kraliçemle resmi bir fotoğraf çektirmem mümkün mü?" diye sordu Marid.

"Tabii ki." Elimi uzattım ve yanıma yürüyüp elimi tuttu.

"Ülke hareketlenmiş durumda," dedi. "Bugünkü haberleri duydun mu bilmiyorum ama basın yansımaları çok olumlu."

"Durup bakacak bir saniyem bile olmadı," dedim. İki elimi de şefkatle tutmuş, yüzü kameraya dönüktü.

"Gerek yok. Emrinde olanlar sana raporunu vereceklerdir. Açılış töreninin gayet güzel ilerlediğini ilk söyleyen kişi olmaktan memnunum."

Elimi sıktı ve iç çektim; belki de en sonunda her şey yoluna giriyordur.

22. Bölüm

Şampanya içip yüksek sesle güldüm ve kilomun yarısı kadar çikolataya gömüldüm. Birkaç saat için hep değerini hafife aldığım bolluğun zevkine varmak istiyordum. Yarın bir bardak su içer kafamı toparlardım. Ülkenin birliğini nasıl sağlayacağımı yarın düşünürdüm. Kocalara yarın kafayı yorardım.

Ama bu akşam? Bu mükemmel, ışıl ışıl anın tadını çıkaracaktım.

"Bir dans daha?" diye sordu Ahren, son diye söz verdiğim içkimin yarısını yudumlarken. "Uçağa yetişmem lazım ama veda etmek isterim."

Elini tutup durdum. "Nasıl veda edersen et buna varım. Her ne olsa geçen seferkinden iyi olacaktır. "

"O konuda hâlâ üzgünüm ama neden veda edemediğimi biliyorsun."

Sımsıkı sarıldık ve beni odanın etrafında döndürdü. "Biliyorum. Ama yine de bu, işleri kolaylaştırmadı. Bir de üzerine diğer olanları ekleyince sensiz burada hayat epey zordu."

"Üzgünüm. Ama bahse girerim düşündüğünden daha iyi gidiyorsun."

"Göreceğiz. Hâlâ hükümeti kurmalı, anne ve babamın rahatladığından emin olmalı ve benimle evlenecek birini bulmalıyım."

Omuz silkti. "Yani hiçbir şey sayılmaz."

"Tatil gibi."

Kıkırdadı. Bu sesi ne çok özlemişim. "Mektubum biraz sert olduysa özür dilerim. Annem ve babam seni korumak istedi ama ben yerini bilmemenin sana daha çok zarar vereceğinden korkuyordum."

"Okuması kolay olmadı ama üst üste ortaya konuyordu. Bilmem gerekirdi. Eğer bu kadar benmerkezci olmasaydım..."

"Siper almaya çalışıyordun," dedi hemen araya girip. "Bu ülkede daha önce kimsenin yapmadığı bir şeyi yapıyordun. Tabii ki bunu kolaylaştıracak yollar buldun."

Başımı iki yana salladım. "Babam bitkindi. Annem hiç hız kesmedi. Sen âşıktın ve ben seni vazgeçirmeye çalışıyordum. Bu yaptığıma bir şey denir ama terbiyem el vermiyor."

Kahkahayı patlatınca birkaç kişinin ve özellikle Camille'in bize baktığını gördüm. Bu, benim yapmaya çalıştığım her şeyi on kat daha iyi becerebilen, ikizimi benden alan kıza öfkelenmek istemiştim. Ama bizi yeniden bir arada görmekten ne kadar mutlu olduğu belliydi.

Hâlâ her şeyin nasıl bu kadar kolayca üstesinden geldiğini, nasıl çabalamadan hem bir lider hem de bir genç kız olarak kaldığını anlayamıyordum. Bu günün, ne kadar mükemmel olursa olsun sonsuza dek sürmeyeceğinden korkuyordum.

"Hey," dedi Ahren, gözlerimdeki endişeyi fark edince. "Her şey iyi olacak. Bunu atlatacaksın."

Birkaç dakika önce damarlarımdan akan sihri yeniden bulmak istercesine ifademi sabitledim. Ben yeni kraliçeydim; bugün üzgün olmak bana yakışmazdı. "Biliyorum. Sadece nasıl olacağını bilemiyorum."

Şarkı sona ererken Ahren eğilerek selam verdi. "Yılbaşında Paris'e gelmelisin."

"Sen de bir sonraki doğum günün için geri gelmelisin," diye üsteledim.

"O zaman balayını Fransa'da geçirmelisin."

"Düğün için gelmezsen olmaz."

Elini uzattı. "Anlaştık."

El sıkıştık ve benim canım ikizim beni kendine çekip sarıldı. "Gittiğim için beni affetmeyeceği düşünüp günlerce yas tuttum. Hiç kızgın olmaman gitmemi daha da zorlaştırıyor."

"Aramalısın. Sadece anne ve babamı değil. Beni aramalısın."

"Arayacağım."

"Seni seviyorum Ahren."

"Seni seviyorum Majesteleri."

Güldüm ve ikimiz de hafifçe gözlerimizi sildik.

"Düğün demişken," dedi, "damat kim olacak bir fikrin var mı?"

Odada göz gezdirdik. Gıcır takım elbiseleri ve kravatlarıyla Elitleri seçmek kolaydı; kraliyet ailesinin üyeleri gibi yakışlı görünüyorlardı. Onları bütün gece izleyip haklarında bildiklerimin üzerine davranışlarını koymuştum.

Kile, görece genç misafirleri cana yakınlıkla eğlendirmişti ve Fox o kadar çok kişiyle el sıkışmıştı ki bir ara onu bileğini ovuştururken gördüm. Ean ve Hale yarışmadan elenmelerine rağmen onları basına benimle ilgili parlak yorumlar yaparken duydum. Umduğumun çok ötesinde davranıyorlardı.

Ve sonra Henri vardı. Ona sohbet etmesinde yardımcı olan Erik'le beraber elinden geleni yapıyordu ama onu oturduğu yerden diğer davetlileri izlerken gördüğümde zor anlar yaşadığını anladım.

"Birkaç kez gittim geldim. Kimin doğru seçim olduğundan yüzde yüz emin olmak çok zor. Herkes için en iyisi neyse onu yapmak istiyorum."

"Kendin için de değil mi?"

Cevap vermeden gülümsedim.

"Evden ayrılmamın ispat ettiği bir tek şey varsa," dedi ciddiyetle, "o da sevdiğin insanla birlikte olmak için ne gerekiyorsa yapmandır."

Sevgi. Kıyafetler gibi, iki kişide aynı şekilde durmaz diye düşünürdüm. Bu ifadenin benim için ne demek olduğunu hâlâ bilmiyordum ama yakında kendini net bir şekilde tanımlayacağını hissedebiliyordum. Görünen o ki geriye yalnızca benim bu tanımlamadan tatmin olup olmayacağım kalıyordu.

"Sana söylüyorum Eady, savaşlar, antlaşmalar ve hatta ülkeler, hepsi gelip geçici. Ama hayatın biricik ve kutsal olarak sana ait ve onu yaşadığın her kutsal an böyle hissetmeni sağlayacak tek kişi sensin."

Başımı eğip elbiseme baktım, tacın başımdaki ağırlığını hissettim. Evet, hayatım biricik ve kutsaldı ama

doğduğum andan beri -onunkinden yedi dakika öncesi- benim dışımda herkese aitti.

"Teşekkürler Ahren. Bunu unutmayacağım."

"Lütfen unutma."

Omzuna elimi koydum. "Git karını bul. Eve giderken dikkatli olun ve vardığınızda bize haber verin, tamam mı?"

Omzundan elimi alıp öptü. "Hoşça kal Eady."

"Güle güle."

Yorulmaya başlamıştım ama henüz ortadan kaybolmanın vakti değildi. Son bir tur dedim kendi kendime. Birkaç el sıkar, iki, üç röportaj verir yan kapıdan sıvışırdım.

Yakında görüşmek üzere verilen onca söz, iyi dilek, gülümsemeler ve kucaklaşmalar. Beni geldiği gibi giden bir enerjiyle sarmalıyordu. Ean kenarda, törene katılma çekilişini kazanmış birkaç kişiyle konuşurken bir vals daha çalmaya başladı.

"Ah, dans başladı!" dedi genç kız heyecanla. Ean'ın onunla dans etmesini istediği sanmıştım ama o Ean'ı benim olduğum yöne iteledi ve Ean bana pistte eşlik etmekten memnun oldu.

Birkaç dönüşten sonra sormadan edemedim, "Hale'den ne zamandır hoşlanıyordun?"

Gülümsedi. "Seninle tanışmaya hazırlandığımız andan beri. Öyle mutluydu ki karikatür gibi görünüyordu. Çekiciydi."

"Çekici," diye ona katıldım.

"Sana yalan söylediğim için özür dilerim. Bunu mezara kadar açıklamamayı düşünüyordum."

"Peki nasıl?"

Omuz silkti. "Bilmem. Ama Hale kendine dürüst olmak konusunda öyle ısrarcı ki en sonunda senin gibi başka birini daha paravan olarak kullanamazdım. Kimse için adil değil."

"Kendine adil olmak her zaman kolay değil, değil mi?"

Başını salladı. "İkimizin durumu karşılaştıramam aslında. Sonuçta beni kimse umursamaz ama seni herkes umursar."

"Saçmalama. Ben seni umursuyorum. O ilk gün kendini tanıtan kasıntı, burnu havada şey benim umurumda." O anı hatırlayıp güldü. O soğukluk kısmen geçip gitmişti. Hepsi değil ama insanın duvarlarını yıkması ne kadar zor biliyordum. "Ben de karşımdaki bu gergin, nazik insanı önemsiyorum."

Ean ağlayacak bir tip değildi. Yutkunmak, gözlerini kırpıştırmak gibi alışılagelmiş belirtileri de göstermiyordu ama gözyaşı dökmeye en yakın olduğu anın bu olduğu görebiliyordum.

"Kraliçe olduğunu gördüğüme çok seviniyorum. Teşekkürler Majesteleri. Her şey için."

"Ne zaman ihtiyacın olursa."

Şarkı bitince karşılıklı eğilip selamlaştık.

"Sabah gitsem sorun olur mu?" diye sordu. "Ailemle biraz vakit geçirmek istiyorum."

"Tabii ki. Haberleşelim."

Başını sallayıp yeni hayatına başlamaya hazır şekilde odadan çıktı.

Bunu yapmıştım. Kendimi utandıracak bir şey yapmadan bugünü atlatmıştım. Protesto eden olmamıştı ve

hâlâ ayaktaydım. Gün sona ermişti ve artık odamın huzurlu sessizliğine kaçma vakti gelmişti.

Tam yan kapıdan çıkacakken, Marid'i kameralara konuşurken gördüm.

Beni görünce gözleri bir anda parıldadı ve röportajına katılmam için bana el salladı. Gidip dinlenmek için can atsam da gülüşü öyle çekiciydi ki kendimi yanında buldum.

23. Bölüm

"İşte burada, günün hanımefendisi," dedi kolunu omzuma atarak. Muhabir kıkırdadı.

"Majesteleri, nasıl hissediyorsunuz?" diye sordu mikrofonu suratıma uzatıp.

"Yorgunum dememe izin var mı?" diye espri yaptım. "Hayır, mükemmel bir gündü ve ülkemizde son zamanlarda yaşanan birçok gergin olayın ardından bugünün herkese iyi geldiğini umuyorum. İşe başlamak için can atıyorum. Seçim'deki şahane genç adamlar ve buradaki Bay Illéa gibi arkadaşlarım sayesinde halkımla ilgili çok şey öğrenme şansım oldu. İhtiyaçları çok daha etkili biçimde belirleyip karşılamanın yollarını bulacağımızı umuyorum."

"Planlarınız hakkında birkaç ipucu verebilir misiniz?" diye sordu hevesle.

"Tamamen Marid'in fikri olan toplantımız," dedim onu işaret ederek, "biraz pürüzlü başladı ama sonucu öğreticiydi. Ve Bay Woodwork'ün insanların kraliyete taleplerini daha kolay iletmelerini sağlayacak bir teklifi oldu.

Bununla ilgili şu an daha fazla bir şey söyleyemem ama çok yaratıcıydı."

"Teklif demişken," dedi heyecanla, "o taraftan hiç haber var mı?"

Güldüm. "Kraliçe olarak ilk haftamı atlatayım, sonrasında randevularıma geri döneceğim."

"Akıllıca. Peki ya siz, beyefendi? Yeni kraliçemize önereceğiniz bir şey var mı?"

Marid'e döndüm, omuz silkip başını eğdi. "Hükümdarlığında ve Seçim'inde ona bol şans diliyorum. Onun kalbini kazanacak adam sandığından daha şanslı."

Marid, muhabirle yeniden göz göze gelmekte zorlanırcasına yutkundu."

Muhabir içten bir şekilde başını salladı. "Kesinlikle öyle."

Marid'in kolundan tuttuğum gibi bizi duyamayacağı bir yere çektim. "Bana gösterdiğin nezaket karşısından kabalık etmek istemem ama bu şekilde davranmak uygun değil."

"Ne gibi?" diye sordu.

"Seçim olmasaydı aramızda bir şeyler olabilirmiş gibi. Buna benzer bir şey söylediğini üçüncü kez görüyorum ama seni yıllardır görmedim. Adaylarımdan biriyle evlenmek benim için bir görev ve onur meselesi bu yüzden aramızda hiçbir şey geçmemişken bu şekilde kalbin kırılmış gibi davranman kabul edilemez. Bunu hemen durdurman konusunda ısrarcıyım."

"Bunu neden yapacakmışım?" dedi ciddileşerek.

"Pardon?"

"Eğer ailen halka biraz olsun kulak verseydi şimdiye

kadar kamuoyu söz konusu olduğunda benim çok güçlü bir ses olduğumu anlardın. Bana tapıyorlar. Hayranlarımdan gelen mektupları görmelisin. Schreave sülalesinin geçerliliğini tanımayanlar var."

Söylediğinde doğruluk payı olduğunu görünce dehşete kapılıp donakaldım.

"Bana çok şey borçlusun Eadlyn. Gazetelerde iyi görünmeni sağladım, röportajlarımda senden iyi bahsettim ve o toplantıyı kurtardım. Bunları ben yaptım, sen değil."

"Ben yapabilir..."

"Hayır yapamazdın. Ve sorun da bu zaten. Sen bu işi tek başına yapamazsın. Neredeyse imkânsız olduğu için evlenmen mükemmel bir fikir. Ama yanlış yere bakıyorsun."

Konuşamayacak kadar şaşkındım.

"Ve dürüst olmak gerekirse, o adamlardan herhangi bir sana ilgi gösterseydi şu an etrafına üşüşmez miydi? Dışarıdan bakınca hepsi ilgisiz görünüyor."

Şaşkınlığım derin bir acıya dönüştü. Salonda etrafıma bakındım. Haklıydı. Elitlerden hiçbiri uzaktan yakından benim varlığımdan haberdar değildi.

"Buna karşılık, benimle birlikte olursan Illéa-Schreave sülalesi tamamlanmış olacak. Benim karım olursan kimse senin yönetme hakkını sorgulamaya cesaret edemez."

Salon gözlerimin önünde kaymaya başladı, yığılmamak için kendimi zor tutuyordum. "Üstelik istersen rakamlara da bakabilirsin ama kamuoyuna göre onaylanma oranlarım seninkinin iki katı. Seni bir gecede hoşgörü gösterilen birinden hayranlık duyulan birine terfi ettirebilirim."

"Marid," dedim, sesimin bu kadar cılız çıkmasından rahatsız oldum. "Bu mümkün değil."

"Ama öyle. Ve ya bu Seçim'i kendin sona erdirirsin ya da öyle dedikodular çıkartırım ki artık kimse onu ciddiye almayacak noktaya gelir. İşim bittiğinde sen onlar için düşündüklerinden daha kalpsiz birine dönüşürsün."

Sırtımı dikleştirdim. "Seni mahvedeceğim," dedim kararlılıkla.

"Dene. Ne kadar hızlı saldıracaklarını gör." Yanağımdan öptü. "Sende numaram var."

Marid, sanki kraliyet ailesindenmişçesine, rastlaştıklarıyla el sıkışarak uzaklaştı. Bütün gözler onu izliyor gibi görünürken hızla salondan sıvıştım.

Aptaldım. Hale'nin benimle ilgilendiğini, Ean'ın bana destek olmak için orada olduğunu düşünmüştüm ve daha hatalı olamazdım. Burke'e, Jack'e ve Baden'e güvenmekle hata etmiştim. Marid'in bana destek olacağını düşünürken o ise kendini tahta çıkarmanın yolunu yapıyormuş. İçgüdülerim hangi yöne dönsem beni yanıltmıştı ve şu an etrafımdaki herkes gözüme sahte görünüyordu.

Başkaları hakkında da yanılmış mıydım? Neena ya da Leydi Brice'a güvenmekle hata mı etmiştim? Kile, sandığım dost değil miydi? Herhangi biri hakkında hissettiklerime ya düşündüklerime güvenebilir miydim?

Hıçkırıklara boğulmanın eşiğinde duvara dayandım. Ben kraliçeydim. Kimse benim kadar güçlü değildi. Yine de kendimi daha çaresiz hissetmemiştim.

Kapı açıldı ve ben gözden kaybolamadan Erik'in yüzünü gördüm.

"Majesteleri, affedersiniz. Ben yalnızca kalabalıktan

kaçıyordum. İçerisi bana biraz fazla geldi."

Cevap vermedim.

"Sizin için de biraz fazlaydı sanırım," diye ekledi endişeyle.

Gözlerimi yerden ayırmadım.

"Majesteleri?" Kapını arkasında gelip fısıldadı. "Yardımcı olabilir miyim?"

O masmavi gözlere bakınca aklımdaki tüm endişelerden sıyrıldım. Aklım koş dedi. Ve elini kaptığım gibi söyleneni yaptım.

Koridoru yırtarak geçerken kimsenin takip etmediğinden emin olmak için ardıma baktım.

Umduğum gibi, Kadınlar Odası boştu. Işıkları açmadan bizi pencere kenarına sürükledim. En azından ay ışığı görmemize yardımcı olurdu.

"Kendimi şu an olduğumdan daha küçük düşürmek pahasına bile olsa benim için bir şeye cevap verir misin? Bu konuda kesinlikle dürüst olmalısın. Duygularımı incitmene izin veriyorum. Bilmem gerek."

Bir anlık duraksamadan sonra başını salladı ama gelecek şeyden ürktüğü belliydi.

"Benim sana karşı hissettiklerimi sen de bana karşı hissediyor olabilir misin? Kalbimde süregelen bu isyanın bir parçasını bile hissettiysen bunu bilmeliyim."

Erik derin bir iç çekti; aynı anda hem şaşkın hem üzgün görünüyordu. "Majesteleri ben..."

"Hayır!" dedim başımdaki tacı tuttuğum gibi odanın öteki tarafına fırlatıp. "Majesteleri değil. Eadlyn. Ben sadece Eadlyn'im."

Gülümsedi. "Her zaman sadece Eadlyn'sin. Ve her za-

man kraliçesin. Herkes için her şeysin. Ve benim için çok daha fazlasısın."

Göğsüne elimi koyduğumda kalbinin benimkiyle eşzamanlı attığını hissettim. Birden, o an ne kadar çaresiz olduğumu anlamışçasına, tek söz etmeden yanağımı eliyle kavradı ve beni öpmek için eğildi.

Birlikte geçirdiğimiz her an aklımda beliriverdi. İlk tanıştığımız günkü garip hali ve geçit töreninden önce tırnaklarını yediği için onu azarlayışım. Mutfakta kavga koptuğunda beni nasıl koruduğu ve hastane kanadında diğerleri kapanmış dua ederken gözlerimin nasıl ona kaydığı. Ve daha da ilginci, Camille'in bana Kadınlar Odası'nda aklımda kimin olduğunu sorduğunda oracıkta adını yüksek sesle söylememek için kendimi nasıl tuttuğum.

Hepsi, her sihirli, yasak an vücudumu yakarak geçerken tehlikeli ve haince öpüşmemize devam ettik. Sonunda birbirimizden koptuğumuzda gözyaşları içindeydim. Ahren'in gidişi ve annemi kaybetme korkusu bunun yanında hafif kalıyordu.

Hâlâ kollarındaydım, başını iki yana salladı. "Âşık olmama izin verdiğim tek zaman da gidip başka bir stratosferdeki birine âşık oluyorum."

Gömleğine, yeleğine parmaklarımı geçirircesine tutundum. Öyle kızgındım ki sonsuza dek bırakmayabilirdim. "Bu sefer hayatımda ilk kez, gerçekten istediğim bir şeye sahip olamıyorum. Bunun sen olması çok acımasızca."

Yutkundu. "Öyleyse gerçekten imkânsız mı?"

Yüzüm düştü. Bunları söylemek istemiyordum. "Korkarım ki öyle. Artık birçok yönden. Hepsini anlatacak kadar idrak edemiyorum ama artık benim için her şey daha

karmaşık hale geldi.

"Bana açıklama yapmana gerek yok. Zaten biliyordum. Bir an için umut etme hatasına düştüm yalnızca. O kadar."

"Çok üzgünüm," diye fısıldadım bakışlarımı indirip. "Eğer bütün bunu iptal edebilsem ederdim. Ama bu yalnızca, yaptığım diğer bencil ve aptal şeylerin üzerine bir hata daha ekler."

Diğer eliyle hafifçe çenemi kaldırdı. "Lütfen sevdiğim kadınla ilgili böyle konuşma."

Hafifçe gülümsedim. "Sana çok haksızlık ettim. Bunu merak etmekten içim içimi yiyordu ama belki de hiç bilmesek ikimiz için de daha iyi olurdu."

"Hayır," dedi, birbirimizden kopuşumuzun ortasında her nasılsa bir teselli bularak. "Kimi sevdiğinden utanmak olmaz ve doğru olanı yapmak onurlu bir şeydir. Bu ikisinin bizim için bir araya gelememesi çok acı ama bu, şu anı benim için önemsiz kılmıyor."

"Benim için de öyle."

Elimi öyle tutkuyla tuttu ki hâlâ bunu yapabilme cesaretini bulduğuna şaşıyor gibiydi.

"Geri dönmeliyim," dedi. "Bir skandala sebep olmak istemem."

İç çektim. "Haklısın." Ama henüz bırakmaya hazır değildim. Kendimi ona yaslamaya devam ettim. "Henüz nişanlı değilim," diye fısıldadım. "Yarın gece buluşabilir miyiz?"

Aklında birçok şeyin hareketlendiğini görmemek imkânsızdı. Düşünmeyi bırakıp başını sallaması çok kolay oldu.

Erik bana son bir hızlı öpücük kondurup salona geri döndü. Bu arada ben de tacımı yerine takıp kitaplığın arkasındaki gizli geçide yürüdüm. Beni bu gece kimsenin bulamayacağından emin olmak istiyordum.

Illéa'da artık isyan çıkmıyor, kaçınılacak bu tip tehditler bulunmuyordu. Yine de sarayda onlarca gizli geçit vardı ve ben her birini biliyordum.

24. Bölüm

"Günaydın Majesteleri," diye karşıladı beni Leydi Brice, ofise girdiğimde. Genellikle pazar günleri geç vakte kadar uyuyabilirdim ama kraliçeliğimin ilk gününü yatakta geçirmem olmazdı, hele dün akşamın nasıl sona erdiği düşünüldüğünde.

Hem yorgun hem heyecanlı olduğumdan iç çektim. "Dün milyonlarca kez duymama rağmen bu titre cevap vermek kolay değil."

"Buna alışmak için önünüzde onlarca yılınız var," dedi gülümseyerek.

"Yeri gelmişken, sizinle Seçim, hükümdarlığım ve beklenmedik bir pürüzle ilgili konuşmak istiyorum."

"Pürüz mü?"

"Bir şey sorabilir miyim? Marid ne kadar popüler biri?"

Leydi Brice ıslıkla cevapladı. "Son birkaç yılda kendine sağlam bir yer edindi. Sıklıkla radyoda röportajlar veriyor ve hem yakışıklı hem de meşhur bir aileden geldiğinden yazılı basında çokça yer alıyor. Birçok insan onun lafını dinliyor. Dönüşü hayırlı oldu, ha?"

Dün gece olanları anlatacakken ardımdaki kapının açıldığını duydum ve Josie odaya daldı.

"Selam! Umarım gecikmemişimdir!" diye sesi çınladı.

Öfkeyle gözlerimi yumdum. Bugün bütün gün yanımda olup beni izleyeceğini tamamen unutmuştum.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu Leydi Brice.

"Ah, asıl ben yardımcı olmaya geldim," diye açıkladı. "Bugünü Eadlyn'le beraber geçireceğim. Hatta işler yolunda giderse belki daha uzun süre."

"Bayan Marlee bunu dün aile fotoğrafları çekilirken önerdi," dedim hemen.

Leydi Brice başını salladı ve o an Neena da ofise girdi. Her şeyi Josie'nin önünde anlatırken ne kadar rahat edeceğimi bilmiyordum ama başka şansım yoktu.

"Pekâlâ," diye söze başladım yavaşça, "bir sorunumuz var. Ve adı Marid Illéa."

"Gerçekten mi?" diye sordu Neena. "Şimdiye kadar çok yardımcı oluyor gibi görünüyordu."

"Evet, aynen böyle görünmek istiyordu. Ama asıl amacı her zaman tahta çıkmaktı." Kendimi yine şapşal gibi hissediyordum, yutkundum. "Dün gece ona basını, arkadaştan öte olduğumuz yanılgısına itmesiyle ilgili çıkıştım ve o ise, halk bizim evlenmemizi talep edene dek bu yönde ilerleyeceğini açıkça söyledi."

Leydi Brice, başını ki elinin arasına aldı. "Bütün bunu baltalayacağını biliyordum. Dedikoduları bastırmalıydık."

Başımı iki yana salladım. "Sizin hatanız değil. Önceden bana bu fırsatı verdiniz ama ben değerlendirmedim. Saraya sinsice sokulup kendini demirbaş saydırmaya ça-

lışacağı aklıma gelmezdi.

"Çok sinsice," dedi Leydi Brice ellerini yumruk yaparak. "Anne ve babası sarayı taşlayıp ortalığı birbirine kattı. Doğru zamanda birkaç konuşma yapıp azıcık bile saldırgan görünmeden içeri girebildi."

"Kesinlikle. Ve ben... korkuyorum. Eğer benim eşim olmakla ilgili insanları etkilersе krallığın peşini bırakmayacaklardır. Birkaç zamandır isyanın eşiğindeydiler ve şimdi ben kraliçe olduğuma göre babamın hatırına duran insanları durduracak hiçbir şey olmaz. Ama teslim olursak ve o buraya gelirse... Sırf bana yaklaşmak için bu kadar kolay yalan söylerse..."

"Sana artık ihtiyacı olmadığını görse ne yapar?" dedi Leydi Brice karamsarlıkla.

Çoktan onlarca farklı senaryo düşünmüştüm. Merdivenlerden ayağımın kaydığını, küvette uyuya kaldığımı ya da Singer genlerinin benim de kalbimi zayıflattığını söyleyebilirdi. Marid'in bu kadar kötü olacağını düşünmek istemiyordum ama güçsüz durumdaydı ve bana hiç saygısı yoktu.

Paranoyaya kapılıyor olabilirdim, bunun farkındaydım. Ama son birkaç ayda kaybettiğim, beni daha dikkatli olmaya, hakkımı korumaya, bir şeyler yapmaya iten şeylerden sonra her şeyin iyi olacağını düşünecek zaman değildi.

"O zaman onu susturmalıyız. Ne yapabiliriz?" diye sordu Neena.

"Neden bir şey yapmalısınız?" diye sordu Josie. Ona dönünce bakışlarımız yüzünden gülümsemesi kayboldu. "Yani, sen kraliçesin. İstesen onu öldürebilirsin. Eğer ha-

inlik ediyorsa, öyle değil mi?"

"İhanet ederse, evet. Ama bana âşıkmış gibi görünüp ben de onunla takılmaya başlarsam bu nasıl görünür?"

Durumu anlayınca yüzünü ekşitti. "İğrenç"

"İğrençten de öte. Ve şu an benim yetkim pamuk ipliğine bağlı. Onu öldürtemem. Hatta halka açık bir şekilde onunla ilgilenmediğimi bile söyleyemem sanırım, mutlaka ters tepecektir."

"Öyleyse ne?" diye sordu Leydi Brice.

"Bu iş bu odadan çıkmayacak. Herkes anladı mı?" Gözlerimi Josie'ye diktim, sır tutmanın önemini anladığını umuyordum. "Öncelikle Marid'i görmezden geleceğiz. Saraya girmesi yasaklanacak ve eğer ararsa kimse onunla konuşmayacak. Bundan sonra benim huzurumdan tamamen silinmiştir. Basına yararlanabileceği bir fısıltı bile veremeyiz."

"Katılıyorum," dedi Leydi Brice.

"İkincisi, önümüzdeki birkaç hafta Seçim'in nasıl ilerleyeceğini planladım. Ean bu sabah eve dönüyor. Dün gece konuştuk, gitmeye hazır. Önümüzdeki hafta başında Hale de bizden ayrılıyor."

Neena suratını astı. "Hale'nin ayrılmasına üzüldüm."

"Ben de. Ama bu karşılıklı bir anlaşmaydı. Emin ol, iki taraf da üzülmedi."

"Böylesi daha kolay," diye bana katıldı. "Ama durun. Son üçe kalınca dört gün içinde bir karar vermek zorunda değil misin?"

"Evet. Marid'i kendi oyununda yenmenin tek yolu bir an önce bir koca seçmek. Ne kadar âşık olsam da olmasam da annem ve babamınki kadar sağlam görünmeli. Hatta bece-

rebilirsek daha da iyi." Derin bir nefes aldım. Hale gidince, Fox'u elemek için birkaç gün bekleyeceğiz. İyi biri ama pek iletişimimiz yok. "Böylece Kile ve Henri son ikiye kalacak ve nişanlımı açıklamak için iki hafta içinde bir canlı yayın yapacağım."

"İki hafta mı?" Neena şaşkındı. "Eadlyn!"

"Bu algının yaratılması için yardıma ihtiyacım olacak," diye devam ettim. "Son birkaç anket sonucuna baktım; Hale ve Kile bir süredir baş başa ilk sıradalar. Hale'in gitme kararının gerekli görülmesi konusuyla ben ilgileneceğim; böylece insanlar gidişine inanacak ama Henri'yle ilgili sansasyonel bir şeyler bulmalıyız. Mesela huzur evindekilere kek yapıyormuş ya da ailesi İskandinav soylularından geliyormuş gibi. Gerçeği çarpıtmanız gerekse bile yapın. Herkesin onayıyla onu son ikiye bırakmalıyız."

Bir an için kimse konuşmadı.

"Kile'ı seviyor musun ki?" diye sordu Josie. Bir kez olsun yüzündeki garip, boş ifadenin yerini gözlerindeki derin endişe almıştı.

Erik'i düşündüm. Her şeye değeceğini söylemesini düşündüm. Bana başından beri nasıl davrandığını düşündüm. Beni nasıl öptüğünü düşündüm.

Yakında nasıl gideceğini düşündüm.

"Kile'la mutlu olurum."

Benden önceki liderler tabii ki daha büyük fedakârlıklar yapmışlardı ama Leydi Brice, Neena ve Josie, hepsi de sanki ölüme yürüyormuşum gibi baktı.

"Bana yardım edecek misiniz?" diye üsteledim.

"Henri'yle ilgili ne bulabilirim bir bakayım," dedi Leydi Brice. "Gerçek olanlarla başlamayı tercih ederim."

"Ben de. Ve onunla ilgili bir şeyler bulacağınıza eminim. Çok tatlı biri."

"Öyle," dedi Neena. "Kile gibi. Daha kötüsü de olabilirdi."

Evet diye düşündüm. Ama daha iyisi de olabilirdi.

"Bu konuyu toparlamak için ne gerekiyorsa yapın. Günün geri kalanında odamdan çalışacağım. Josie?" Dikkat kesildi. "Yarın yine gelecek misin yoksa bu senin için yeterli miydi?"

"Fazlaydı bile," dedi yutkunarak.

"Tek kelime etmek yok, anlaşıldı mı?"

Başını salladı ama ona bakmaya bile dayanamıyordum. Bana üzgün üzgün bakıyordu ve herkes bir yana onun bana acımasına dayanamazdım. Fakat Leydi Brice ve Neena'ya baktığımda onların da en az o kadar üzgün olduklarını gördüm.

Mümkün olduğunca dik bir şekilde odadan çıkarken kendime hatırlattım; ne olursa olsun, ben hâlâ kraliçeydim.

25. Bölüm

"Burası da neresi?" diye sordu Erik. Ortamı elimden geldiğince konforlu ve sıcak hale getirmeye çalışmıştım; öğlen vakti gizlice bir sepetle mumlar ve örtüler, herkes akşam yemeğine çekildiğinde de bir sepet dolusu yemek getirmiştim.

Erik hasta olduğunu, bense çalışmam gerektiğini söyleyip ikinci kattaki göz çarpmayacak bir noktada buluştuk. Büyük kasa odalarından birine geçişlerden en kolayı annemin Seçim sırasında kullandığı eski yatak odasındandı. Sarayda sakin kalabileceği tek yermiş gibi kimi zaman burada hacıları kabul ederdi.

"Asiler ölümcül bir tehlikelerken kraliyet ailesi kaçıp buraya saklanırdı," dedim Erik'e geçitten geçerken. "On yıldan uzun süredir hiç kullanılmadığı için sarayın en gizli kalmış sırlarından biri sanırım."

"Diğer bir deyişle bizi kimse bulamaz," dedi Erik gülümseyerek.

"Eğer bulamalarını istemezsek hayır."

Derin bir nefes aldı. "Bugün kendimi çok suçlu hisset-

tim. Davetine heyecanlanmakla seçimin olamamaktan duyduğum suçluluk arasında perişan oldum."

Sepetten tabakları çıkarıp örtünün üzerine yerleştirirken başımı salladım. "Biliyorum. Seçim'i annemlerden ilk duyduğum andakinden bile daha çok bela okudum bütün gün. Ama sonra hepsini geri aldım, çünkü eğer bu olmasaydı..."

Uzun uzun birbirimize baktık ta ki ben iç çekene kadar. Mum ışığında pikniğimizi kurmaya devam ettim.

"Biliyorsun, babamın annemle evlenmemesi gerekiyordu."

"Şaka yapıyorsun," dedi bana eşlik ederek.

"Büyükbabam yarışacak kızları belli ki eliyle seçmişti ki alt kastların gönlünü almak için üç Beş'i bir araya koymuş. Annemden başından beri nefret ediyormuş. Üstelik anne ve babamın sürekli kavga ettiğini öğrendim." Omuz silktim, gel-gitli geçmişlerine hâlâ şaşırıyordum. "Onların bir peri masalı yaşadıklarını düşünerek büyüdüm, biliyor musun? Meğerse onlar da herkes gibiymiş. Ben bu her şeyi daha da sihirli kılıyor."

Şimdi bildiklerimi düşünerek duraksadım.

"Hâlâ yağmur yağdığında baş başa dans ediyorlar. Neden bilmiyorum ama gökyüzü ne zaman kararsa onları yan yana bulursun." Gülümsedim. "Bir keresinde babamın gayet yersiz biçimde Kadınlar Odası'na daldığını hatırlıyorum. Halbuki oraya davet edilmeden girmek yasaktır. Ama yağmur yağıyordu ve babamın, annemin duygulanmasını beklemeye niyeti yoktu. Bir keresinde de koridorun ortasında yakalamıştı ve annem gülmekten yerlere yattı. O zamanlar saçlarını açık bırakıyordu ve

nasıl kıpkırmızı bir şelale gibi göründüğünü unutamıyorum. Sanki ne olursa olsun birbirlerini buluyorlar."

"Neyden bahsettiğini anlayabiliyorum." Erik, yürüttüğüm kırmızı şaraba bakıp sırıttı. "Annem ve babam kendilerini fazla *omenalörtsy* buluyorlar."

Dizlerimi büküp kollarımı sardım ve eteğimi altıma aldım. "O nedir?"

"Elmalı çörek gibi. Annem babamla çıkarken bunlardan bir yığın yapmış ve bu onların âdeti olmuş. İyi bir şey olduğunda bu; *omenalörtsy*. Kavga edip barışıyorlarsa, *omenalörtsy*. Özellikle güzel bir cuma günü geçiriyorlarsa bu, *omenalörtsy*."

"Nasıl tanışmışlar?"

"Garip gelecek ama cıvata ve vidalar sayesinde."

Yüzümü ekşittim. "Yani... tamirciler mi?"

"Hayır," diye kıkırdadı. "Annem ve babam birbirlerini hayatları boyunca tanıyormuş. Swendway'deki aynı küçük kasabada yaşıyorlarmış. On bir yaşındalarken okulda bazı çocuklar babamla uğraşıyor, defterini kitabını çamura atıyorlarmış. Annem o zamanlar ondan daha da ufak tefek olmasına rağmen önlerine çıkıp bağırıp çağırmış ve babamı ellerinden almış."

Babam kendinden utanmış ama annem çok öfkeliymiş. Onu birlik olmaya zorlamış ve o gece bir arka yolda buluşup üç belalı oğlanın evlerine girmişler ve bisikletlerinin vidalarını sökmüşler ki yürümek zorunda kalsınlar. Ondan sonraki birkaç hafta boyunca belalılardan hangisi vidalarını değiştirmişse hemen gider onları da çalarlarmış. Bir süre sonra çocuklar pes edip yürümeye başlamışlar."

"Annene bayıldım," dedim ekmeğimi ısırırken.

"Ah siz ikiniz çok iyi anlaşırdınız. Yemek yemeyi ve müziği çok sever ve gülmek için bahane arar durur. Babamsa... Bana utangaç diyorsan bir de onu görmen lazım. İnsanlardansa kitaplarıyla kendini daha rahat hisseder ve yeni insanlara ısınması biraz vakit alır. Her neyse, annem ve babam büyümüşler ve birbirlerinden çok farklı oldukları için farklı gruplara katılmışlar. Annem için oğlanlar sıra olurken babam hafta sonlarını kütüphanede geçirirmiş.

Babam biraz daha büyüyünce kendine bir bisiklet almış. Ve bir sabah kalktığında bir bakmış tekerleğinin vidaları çalınmış."

"Hayır!"

"Evet. Ve annem bunu babam akıllanıp onunla okula yürümeye başlayana dek tekrarlamış. Ondan beri birlikte yürüyorlar. "

"Bu inanılmaz."

Başını salladı. "Genç evlenmişler ama aile olmak için biraz beklemişler. Bozulmamamı söylüyorlar ama birbirlerini başkasıyla, bir çocuk bile olsa paylaşmaya hazır değillermiş."

Başımı iki yana salladım. "Onlarla tanışmayı çok isterdim."

"Seni severlerdi. Babam odasına saklansa da aynı zamanda seni severdi."

Erik şarabın mantarını açtı ve meyve, ekmek ve peynir paylaştık. Uzun süre hiç konuşmadık. Sessizlik her şeyi daha büyük daha iyi hale getiriyordu. Boşluğu doldurmak için aceleye gerek yoktu ve günler süren gürültünün ardından Erik'le bu rahat sessizlik hayatımdaki

dinlendirici şeydi. Gerçekten yalnız kalmadan yalnız olmak gibiydi.

"Utanç verici bir soru sormam lazım," dedim bir süre sonra.

"Ah, hayır." Derin bir nefes aldı. "Tamam, hazırım."

"Tam adın nedir?"

Şarabı neredeyse püskürtüyordu. "Karanlık bir sırrımı filan açıklamam gerekecek sanırken soru bu mu?"

"Seni öptüm ama soyadını bile bilmediğim için kendimi kötü hissediyorum."

Başını salladı. "Eikko Petteri Koskinen."

"Eikko Pet... Petteri?"

"Koskinen."

"Koskinen."

"Mükemmel."

"Böyle desem olur mu? Eikko? Adını sevdim."

Omuz silkti. "Çok garip olduğunu düşündüğüm için değiştirdim sadece."

"Hayır," diye üsteledim. "Garip değil."

Örtünün kenarıyla oynayıp başını eğdi. "Ya sen? Senin tam adın ne?"

İç çektim. "İkinci isimlerle ilgili bir karışıklık olduğundan Eadlyn Helena Margarete Schreave."

"Ağırmış."

"Aynı zamanda iddialı. Adımın anlamı 'ışıltılı inci prenses.'"

Gülümsemesini gizlemeye çalıştı. "Ailen sana prenses ismini mi koymuş?"

"Evet. Evet, adım Kraliçe Prenses Schreave, teşekkürler."

"Gülmemeliyim."

"Ama güluyorsun." Elbiseme dökülen kırıntılıları silkeledim. "Kaderim şımarmak üzerine yazılmış gibi hissettiriyor."

Elimi tutup ona bakmam için beniz zorladı. Şımarık değilsin."

"İlk konuştuğumuzda davranışlarını eleştirmiştim ama."

Omuz silkti. "Eleştirilmeye değerdi."

Hüzünle gülümsedim. "Neden bilmiyorum ama o anı düşününce ağlamak istiyorum."

"Lütfen yapma. Benim için güzel bir gündü."

Sözlerine devam ederken elini bırakmadan ona şüpheyle baktım. "Geçit töreninde meydana çıkıp Henri'yle konuşurken? İşin bittiğinde bana bakıp her şeyin yolunda olduğunu söyler gibiydin. Bunu yapmana gerek yoktu. Meşguldün ve acelen vardı ama yine de benim derdime düştün. Gerginken tırnaklarını yiyen türden biri olduğumu bile bile."

Bu beni daha da duygulandırdı. "O zaman mı başladı?"

"Çoğunlukla. Ve o günden beri her gün kendimi bunun için azarladım. Ama tabii kimsenin aklına gelmeyeceğini düşünüyordum, hele de senin."

"Biraz yavaş kaldım," dedim. "Sanırım beni mutfaktaki kavganın içinden çektiğinde bir şeyler oldu. Olanlar yüzünden ya da kalabalık bir odadan koşturarak çıkışımız nasıl görünür diye ya da herhangi başka bir şey için değil benim huzursuz olduğum için endişelendin ve ayaklarımın yere basmasını sağladın. Beni rahat ettirmek için onca insan varken senden başkası beni bu kadar normalleştiremiyor."

Yutkundu. "Bunu daha fazla yapamayacağım için üzgünüm."

"Yapabilmeni ne kadar isterdim tahmin bile edemezsin."

Gergin bir sessizliğin ardından hafifçe öksürdü. "Senden bir şey rica edebilir miyim? Her şey bittikten sonra... lütfen bir daha beni arama olur mu? İstediğin an beni bulabileceğinden eminim. Ama lütfen yapma. Benim için sen de bu adamlar da mükemmel dostlar. Arkadaşına ihanet eden adamlardan olmak istemiyorum."

"Ben de kocasını aldatan kadınlardan olmak istenmiyorum. Bittiğinde, bitmiş olacak."

"Teşekkürler," diye fısıldadı.

"Ama bu gecelik henüz bir şey bitmedi," diye hatırlattım ona.

Hafifçe gülümseyerek başını eğdi. "Biliyorum. Seni bir kez daha öpecek cesaretim var mı diye düşünüyorum."

Ona yaklaştım. "Bir kez olur. Ya da iki. Ya da on iki."

Arkaya düşerken güldü. Sarsak hareketimizle şarap kadehi devrilip mum ışığını titretti.

"Gülmemeliyim."

"Ama guluyorsun." Elbiseme dökülen kırıntıları silkeledim. "Kaderim şımarmak üzerine yazılmış gibi hissettiriyor."

Elimi tutup ona bakmam için beniz zorladı. Şımarık değilsin."

"İlk konuştuğumuzda davranışlarını eleştirmiştim ama."

Omuz silkti. "Eleştirilmeye değerdi."

Huzunle gülümsedim. "Neden bilmiyorum ama o anı duşununce ağlamak istiyorum."

"Lütfen yapma. Benim için güzel bir gündü."

Sözlerine devam ederken elini bırakmadan ona şüpheyle baktım. "Geçit töreninde meydana çıkıp Henri'yle konuşurken? İşin bittiğinde bana bakıp her şeyin yolunda olduğunu söyler gibiydin. Bunu yapmana gerek yoktu. Meşguldün ve acelen vardı ama yine de benim derdime düştün. Gerginken tırnaklarını yiyen türden biri olduğumu bile bile."

Bu beni daha da duygulandırdı. "O zaman mı başladı?"

"Çoğunlukla. Ve o günden beri her gün kendimi bunun için azarladım. Ama tabii kimsenin aklına gelmeyeceğini düşünüyordum, hele de senin."

"Biraz yavaş kaldım," dedim. "Sanırım beni mutfaktaki kavganın içinden çektiğinde bir şeyler oldu. Olanlar yüzünden ya da kalabalık bir odadan koşturarak çıkışımız nasıl görünür diye ya da herhangi başka bir şey için değil benim huzursuz olduğum için endişelendin ve ayaklarımın yere basmasını sağladın. Beni rahat ettirmek için onca insan varken senden başkası beni bu kadar normalleştiremiyor."

Yutkundu. "Bunu daha fazla yapamayacağım için üzgünüm."

"Yapabilmeni ne kadar isterdim tahmin bile edemezsin."

Gergin bir sessizliğin ardından hafifçe öksürdü. "Senden bir şey rica edebilir miyim? Her şey bittikten sonra... lütfen bir daha beni arama olur mu? İstediğin an beni bulabileceğinden eminim. Ama lütfen yapma. Benim için sen de bu adamlar da mükemmel dostlar. Arkadaşına ihanet eden adamlardan olmak istemiyorum."

"Ben de kocasını aldatan kadınlardan olmak istenmiyorum. Bittiğinde, bitmiş olacak."

"Teşekkürler," diye fısıldadı.

"Ama bu gecelik henüz bir şey bitmedi," diye hatırlattım ona.

Hafifçe gülümseyerek başını eğdi. "Biliyorum. Seni bir kez daha öpecek cesaretim var mı diye düşünüyorum."

Ona yaklaştım. "Bir kez olur. Ya da iki. Ya da on iki."

Arkaya düşerken güldü. Sarsak hareketimizle şarap kadehi devrilip mum ışığını titretti.

26. Bölüm

Ertesi sabah ofise düşündüğümden geç gidebildim. Saçlarımı geriye tarayıp hızla giyinmiştim ama yüzüme ne kadar vakit harcasam da gülümsememi silemiyordum.

Âşık olmak ne leziz bir histi böyle. Hayatımda birçok lükse sahiptim ve bunun tadına vardığımı sanıyordum ama şimdi bunun taklit edilmemesi gereken bir şeyin taklidi olduğunun farkında varıyordum.

Kendime bunun sona ereceğini hatırlatıyordum ve bu düşünceyle barışmıştım. Kile'ı seçeceğimi biliyordum, tıpkı Eikko'ya da söylediğim gibi.

Kile beni mutlu ederdi ve ben de onu mutlu edeceğimi umuyordum. Kile, onu seçeceğimi öğrendikten sonra bir noktada ona bu durumu itiraf etmeyi düşünüyordum. Bu süreçte duygularımın karıştığını ve Eikko'yla öpüşmenin hiç aklımda olmadığını itiraf edersem Kile'ın beni anlayacağını biliyordum. İkisi de doğruydu. Bu konuların havada kalmasını istemiyordum. Kimse için.

Hem, Kile'la yan yana bir hayat, mahkûm olmak demek değildi. O, akıllı, tutkulu, komik, çekici biriydi; bir

kocanın olması gereken onlarca şeye sahipti. İnsanlar tarafından -halkımız- tarafından sevilir ve Marid'e karşı benim yanımda savaşırdı. Öyle karizmatikti ki Marid'i alaşağı ederdi.

Ve artık nasıl bir his olduğunu bildiğimden, kalbimin en derin yerinden onu sevebilmeyi öğrenmeyi umuyordum.

Şimdilik Eikko ile birkaç değerli günümüz kalmıştı ve her birinin tadını çıkarmak istiyordum.

Neena masama tık tıklayıp dikkatimi çekti. "İyi misin? Ne düşünüyorsun?"

"Şey..."

Aslında Majesteleri Eadlyn Helena Margarate de Koskinen kulağa nasıl geliyor diye düşünüyordum ve bu ağız dolusu isim bir şiir mısrasına benzedi. Ama sonra Neena'nın

gözlerine bakınca kızardıklarını gördüm.

"Ya sen?" dedim. "İyi misin?"

"İyiyim," dedi aslında değilim tonunda. "Mark işte. Çok çalışıyor ve şimdi benim de

çok çalışmam gerektiğinden görüşmek iyice zorlaştı. Aynı şeyler işte. Uzak kalmadan

anlamıyor insan."

Ellerini tuttum. "Neena, sevdiğin adama mal olmak isteyeceğim son şey. Çok akıllı bir

kızsın, istediğin yerde çalışabilirsin..."

"Beni kovuyor musun?" diye fısıldadı, gözleri doldu.

"Tabii ki hayır! Ayrıldığını düşünmek bile canımı acıtır. Ruh arkadaşı diye bir şey varsa sen benim için öylesin ve hiçbir yere gitmeni istemiyorum." Yaşlı gözlerle gülümsedi.

"Sadece senin için çok önemli bir şeyi kaybetmene dayanamam."

"Anladım. Oturduğum yerden şimdiki hayatını izlemek benim için ne kadar zor

biliyor musun?"

İç çektim. "Benim hayatım tamamen farklı bir şey. Hem dediğin gibi, daha kötü de olabilirdi."

"Eadlyn lütfen bir kez daha düşün. Marid'i durdurmanın daha iyi bir yolu olmalı."

"Varsa bile bunu bekleyecek vaktim yok. Yerimi şimdi sağlama almazsam hükümdarlığım yönetimi ele geçirmek ve beni alt etmek isteyenler ya da bunu deneyip başarılı olanlarla dolacak. İkisi de kabul edilemez. Bu benim için önemli. Bundan fedakârlık edemem."

Başını salladı. "Ben de edemem. Ve seni böyle bırakamam."

Ellerini tuttum ve her zamanki gibi, hayatımda olduğu için şükrettim.

"Fikrini değiştirirsen bana söyle," diye üsteledim. "Gitmen gerekiyorsa ben..."

Josie'nin elinde zor dengede tuttuğu tepsiyle ofise girmesiyle şaşkınlıktan duraksadım. Neena ve benim önüme birer fincan kahve koydu.

"Herkes kahveni iki şekerli içtiğini söyledi ama yanlışsa yenisini getirebilirim."

"Hayır, hayır," dedim şaşkınlıkla. "Doğru."

Tamam. Posta odasının yanından geçerken bunları gördüm ve sana getireyim diye düşündüm." Masamın üzerindeki ahşap posta kutusuna bir avuç mektup yerleştirdi.

"Teşekkürler."

Başını salladı. "Bir de sabah anneni gördüm. Her şey yolundaydı. Oğlanları görmedim."

"Peşlerinden koşarken kolay gelsin," dedim gülümseyerek. "Teşekkürler Josie."

"Elimden geldiğince." Omuz silkti. "Meşgul değilim, eğer bir şeylere el atmamı istersen."

"Neena?"

Hâlâ olanları sindirmeye çalışıyordu. "El yazın nasıldır?" diye sordu en sonunda.

"Mükemmel," dedi Josie, gözleri parladı.

"Tamam, o zaman." Ve böylece ofise beklenmedik biri daha eklendi.

Saray koridorlarında dolanırken Fox suskundu. En heyecanlı randevularımızdan biri değildi ama kafamın üzerinde asılı duran endişe bulutu bütün yaratıcılığımı silip süpürüyordu. Buna rağmen, çektiği fotoğrafları tarayan fotoğrafçı memnun görünüyordu.

"Dışarıda bir yemek yemeye ya da eğlenceli bir şeyler yapmaya gidemememiz üzücü. Bowling oynar mısın?" diye sordu Fox.

"Hayır," dedim gülerek. "Önceden binlerce kişinin giydiği ayakkabıları giyip parmaklarımı kim bilir nasıl mikroplarla dolu deliklere sokmak mı?" Dilimi çıkardım. "Bana göre değil."

Gülümsedi. "Ama çok eğlenceli! Mikropları nasıl düşünebiliyorsun ki?"

"Osten bir keresinde doğum gününde bowlinge gitmek istedi. Akşamüzeri için bir bowling salonunu tamamen kapat-

tık. O ayakkabıları giymek zorunda olduğumu fark edince toparlayamadım. Ne kadar arındırıcı sprey de sıksalar hiç benlik değildi. Annem dahil herkes oynadı ama ben izledim."

"Üzücüymüş. Mikroplardan mı korkuyorsun?" Alaycı bir tavrı vardı.

Haddini bildirebilirdim ama vazgeçtim. "Hayır, sadece inanılmaz sevimsiz geliyor."

"Şimdi anlaşıldı," dedi.

"Nedir anlaşılan?"

"Benimle evlenirsen ilk işimiz bize ait bir bowling salonu yapmak olacak."

Güldüm.

"Şaka yapmıyorum. Belki de stüdyonun yerine yapabiliriz."

"*Rapor*'a son mu?" diye sordum sevinçle. "Tamamdır, sanırım beni yakaladın."

"Kendi ayakkabılarını tasarlarsın!"

"Ooooo!" O garip ayakkabıları kraliyete layık hale getirdiğimi hayal edebiliyordum.

Eğlenceli bir iş olurdu. "Seninle ilgili hoşuma giden bir şey bu işte Fox. Ortamı neşelendirmeyi iyi biliyorsun."

"Sanırım tamamız Majesteleri," dedi fotoğrafçı geri çekilip. "Teşekkürler."

"Teşekkürler," dedim. "Kusura bakmayın. İşler sona yaklaştıkça insanlar son dörde bir göz atmak istiyor."

"Benim için sorun değil," dedi. "Buraya kadar ilerlediğim, seninle vakit geçirebildiğim için kendimi şanslı hissediyorum."

Başparmağımla elini okşadım. "Sağ ol Fox. Çok meşguldüm, biliyorum."

"Buna canımı sıkıyor muyum? Kraliçe olarak buluştuğun ilk kişiyim. Daha inanılmaz ne olabilir?"

Bunun nasıl karşılanacağından hiç emin değildim. Ona yakında gideceğinin ipuçlarını verebilmeyi umuyordum. Şimdi ise köşeye sıkışmış hissediyordum.

"Kabalık ettim. Nasılsın? Ailen nasıl?"

"Babam iyi. Önüne gelen herkese böbürleniyor. 'Fox nasıl da son dörde kaldı

gördünüz değil mi? İşte benim oğlum.'" Başını salladı. "Sanırım son zamanlarda kutlayacak pek bir şeyi olmadığından onu sakinleştirmek istesem de yapamıyorum. En azından bu duruma ilk elden maruz kalmıyorum."

Kıkırdadım. "Seni anlayabiliyorum. Babam fotoğraf çekmeyi seviyor ve en küçük şeyi bile belgelemek istiyor. İkisi de aynı şey olmasına rağmen gazetecilerden daha çok gazetecilik yapması kadar utandırıcı bir şey yok."

"Baban tabii. Çok özel bir şey yapıyor."

"Öyle."

Sustum, saray bomboş hissediliyordu. Bir an için, iki ay önce hayatıma neredeyse fırtına hızıyladalan oğlanlar kalabalığını özledim. Her şey sona erince de onları düşünmeye devam eder miyim acaba diye merak ettim.

"Onun dışında her şey yolunda," dedi Fox boşluğu doldurmak istercesine. "Gurur duyuyor ama bir yandan da nasıl cevap vereceğimden emin olamadığım sorular sorup duruyor."

"Nasıl yani?"

Fox'un kararlı ifadesinin utangaçlığa dönüştüğünü gördüm.

"Seni sevip sevmediğimi sorup duruyor. Ya da senin

beni sevip sevmediğini. Ofisine gelip aşk beyannamesi isteyemeyeceğimi ona kaç kez anlattım." Bu talebin ne kadar mantıksız olduğunu göstermek istercesine sırıttı. "Senden bana karşı hislerini açıklamanı asla isteyemem. Bunun adil olduğunu sanmıyorum. Ama şunu bilmen gerekir diye düşünüyorum ki ben..."

"Söyleme."

"Neden? Birkaç zamandır böyle hissediyorum ve sana ne zamandır söylemek istiyordum."

"Bunu duymaya hazır değilim." Kalbim kulaklarımda çınlıyordu, geri çekildim. Bu çok hızlı, çok aniydi; onunla daha yeni yeni konuşmaya başlamışken şimdi bu mu?

"Eadlyn. En azından benim nasıl hissettiğimi bilmeni istiyorum. Yakında birini seçmek zorunda kalacaksın ve bu bilgiye sahip olman akıllıca olmaz mı?"

Ona dönüp omuzlarımı dikleştirdim. Muhabirler ve devlet büyükleriyle yüzleşebiliyorsam bir erkekle de yüzleşebilirdim. "Her şeyi anlat Fox."

Gülümsemesi küçük ama samimiydi. "Kalmama izin verdiğin akşamdan beridir senin gözünde gidiciyim diye düşünüyorum. Hayatımın en kötü gecesinin ortasında bana o kadar nazik davrandın ki ailemle tanışman için yanıp tutuşuyorum. Seni Clemont'da deniz kıyısında görmek, bizimle aynı masa etrafında bir akşam geçirmeni istiyorum. Milyonlarca sebepten ötürü Wesleyes ailesine mükemmel uyum sağlayacağını düşünüyorum."

Kulaklarına inanamıyormuş gibi duraksayıp başını iki yana salladı.

"Sana yardımcı olmak istiyorum. Senin için elimden ne gelirse yapmak istiyorum. Ve senin de aynısı yapaca-

ğını düşünmek istiyorum. Babamla önümüzde ne kadar vakit kaldı bilemiyorum. Ölmeden önce, yolumu çizdiğimi görmesini istiyorum."

Suçluluk duygusuyla doldum ve gözlerimi yumdum. Annemin ölüm döşeğinde olduğunu düşündüğüm günler çok uzak değildi. Bu isteği anlayabiliyordum.

"Ama bu, bunu gerçekleştirebileceğim anlamına gelmiyor," diye mırıldandım.

"Ne?"

"Hiç," dedim aklımı netleştirmek istercesine başımı sallayarak. "Fox, bunlar çok güzel duygular. Dürüstlüğüne hayranım ama henüz bir söz vermeye hazır değilim."

"Bunu beklemiyorum." Yaklaşıp elimi tuttu. "Yalnızca nasıl hissettiğimi bilmeni istedim."

"Ve dediğin gibi, seçim yaparken, ki çok uzun süremeyecek, bunların hepsini dikkate alacağım."

Parmağıyla elimi okşadı. Normalde bu beni sakinleştirirdi ama bu kez işe yaramadı.

"Seninle ilgili ciddiyim, Eadlyn. Bundan şüphen olmasın."

"Ah, hiç şüphem yok," diye fısıldadım. "Hem de hiç."

27. Bölüm

"Anlayamıyorum," dedi Neena ertesi sabah ona randevuyu aktarırken. "Sadakatini itiraf etmesi iyi bir şey değil mi? Yani belki de ilk ikiden biri olur?"

Herkes hâlâ kahvaltıda olduğundan ofis boştu. Pencereden yansıyan gün ışığının altında ikimiz, yatıya kalınan bir gecenin sabahında gibi, bacaklarımızı altımıza almış koltukta oturuyorduk.

"Sanmıyorum. Çok zorlama bir şeyler vardı. Söylediklerini hissetmediğinden değil de, bunları duymam gereken anı özel olarak planlamış gibi." Elimi başıma dayadım, sözlerini yeniden aklımdan geçirdim. "Sonra da kendimi suçlu hissettim. Babasını anlattı, benim Wesley ailesine ne kadar uyacağımı söyledi filan derken... bir anda her şey çıkıverdi işte."

Boşta kalan elimle eteğimin ucunu yakaladım, arapsaçına dönen düşüncelerimi parmaklarıma açabilirmişim gibi. "Bence durum şu," diye söz başladım, "mutfaktaki kavgadan beri bunları hissettiğini söyledi ama ondan beri pek iletişimimiz olmadı, en azından bire bir. Yani

bana karşı içinde büyüyen bu derin, ciddi duyguların... kaynağı nedir acaba?

Neena başını salladı. "Sen olduğunu düşündüğü birine âşık bence ama sen aslında o kişi değilsin."

Vücuduma yayılan rahatlamayla çöktüm. "İşte bu. İşte hissettiği tam da bu."

"Yani onu eve mi gönderiyorsun?"

Başımı salladım. "Hayır, Hale'e bir sonraki sefer gidebileceğini söz verdim. O kadar hazırlandı ve benim için yaptıklarından sonra onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum."

"Günaydın Majesteleri. Selam, Neena." Leydi Brice, elinde bir çörekle içeri girdi. "Majesteleri, elimde, erkek kardeşinizden gelen göz atmanızı istediğim bazı belgeler var. Fransa, ticari anlaşmayla ilgili pazarlık etmek istiyor gibi görünüyor. Son yılların en kolay pazarlığı olacak bence."

"Ah şu Ahren ne marifetli şey böyle." Bu işte ondan çok Camille'in parmağı olduğunu bilsem de onun da dahil olması işime geliyordu.

"Aynen öyle. Ayrıca Yeni Asya'dan gelen üç anlaşma var, masanızda bekliyor. Ve *Rapor*'un yapımcısı bu akşamüzeri sizinle bir röportaj yapmak istiyor; dönüşümle ilgiliymiş sanırım tam bilemiyorum."

"Ah ne kolay, güzel bir gün değil mi?" diye espri yaptım.

"Her zamanki gibi!"

"Leydi Brice, babama da bu kadar yardımcı oluyor muydunuz?"

Güldü. "Sadece kısa bir süreliğine. Siz büyüyünce daha önemli bir rol üstlenmenizi istedi. Ve siz de kendi ayakla-

rınız üzerinde rahat ettiğinizde geri çekilmekten mutluluk duyacağım, hatta belki emekli olurum."

Koltuktan fırlayıp onu omuzlarından yakaladım. "Hayır. Asla olmaz. Bu ofiste yaşayıp bu ofiste öleceksiniz!"

"Nasıl isterseniz kraliçem."

"Majesteleri! Majesteleri!" diye bağırdı biri.

"Josie?" diye seslendim, nefes nefese içeri girdi. "Neler oluyor?"

"Televizyon seyrediyordum. Marid." Nefesi kesiliyordu.

"Marid'e ne olmuş?"

Yutkundu. "Alyans bakarken görüntülenmiş. Bütün haberlerde veriyorlar."

Her şeyin gözler önüne serilişini izlerken danışmanlar odaya doluşmaya başladı. Kısa bir süre içinde, sırrımı paylaşmayacağım insanlar Marid'in rol yaptığını ve tahta ne kadar yaklaştığını öğrendi.

"Üzerinde bir kral havası var, öyle değil mi?" dedi bir sunucu.

"Tabii ki öyle! Kral soyundan geliyor!" dedi yandaşı kadın.

"Düşünsene, çok romantik olmaz mı?"

"Olur. Hem de nasıl olur ama o Seçim'in ortasında."

Sunucu eliyle havayı iteledi. "Kimin umurunda? Bırakın gitsinler. Hiçbiri Marid Illéa kadar çekici değil, uzaktan yakından ilgileri yok."

Kanal değiştirdim.

"Kuyumcuya göre Bay Illéa, ancak kraliçeye evlenme teklif etmeye uygun pahalı parçalara göz attı.

Bu durum, kraliyet ailesinin etrafında gelişen eşi ben-

zeri görülmemiş olayların içinde beklenmedik bir gelişme. İlk olarak bir prens yerine prensesin yönetiminde bir Seçim var. İkincisi, tam anlamıyla eğitimini tamamlamadan ya da babası ölmeden önce tahta çıkan genç bir kadın var. Ve şimdi de Elitlere fırsat bırakmadan kraliçenin kalbini çalmaya çalışan dışarıdan bir talibimiz var. Gerçekten inanılmaz."

Yeniden kanal değiştirdim.

"Bay Illéa geldiğinde Kathy tezgâhtaydı. Bize neler gördüğünüzü anlatır mısınız?"

"İlk başta biraz çekingendi sanki neden burada olduğunu yadırgıyordu. Ama on beş dakika son filan kasanın oralarda dolanmaya başladı. Ne aradığı açıktı."

"İlgisini özellikle çeken bir parça oldu mu?"

"İstediği onlarca yüzüğü gösterdim ama hiçbiri tam aklına yatmayınca isterse özel tasarım yapabileceğimizi söyledim ve o zaman gözleri parladı. Umarım yakında yine gelir."

"Peki, Bay Hale ya da Bay Kile yerine Marid'i seçer miydiniz?"

"Ah Tanrım! Net bir şey söyleyemiyorum. Tek söyleyebileceğim, Kraliçe Eadlyn, etrafında dört dönen bunca bekâr erkek olduğu için çok şanslı bir kadın."

Daha fazla dayanamayıp televizyonu kapadım ve oflayarak koltuğa yığıldım.

"Tahmin etmeliydim," dedim. "Sessiz kalmak akıllıca görünüyordu ama bu sefer çok ileri gitti."

Bay Rasmus homurdandı. "Bir plan yapmalıyız."

"Bir planımız var," diye karşı çıktım. "Beni daha hızlı evlendirmekten başka yapabileceğimiz bir şey var mı?"

General Leger sırtını kitaplığa dayamış, boş ekrana gözlerini dikmiş duruyordu. "Onu öldürebiliriz."

İç çektim. "Bunun benim acil durum planım olmasını gerçekten istemem."

Sir Andrews da kızgındı ama başka sebeplerden ötürü. "Onu kışkırtmamalıydınız."

"Ben bir şey yapmadım," diye karşılık verdim.

"Onu belirgin biçimde görmezden geldiniz."

"Sakin ol Andrews." Leydi Brice koltuğun arkasından yetişti. Ona bakarken köşede duran Josie'yi fark ettim. Kaçma şansını kaçırmış şimdi burada rehin kalmıştı ve etraftaki öfke ve yüksek seslerden ürküyordu. "Sesini temelli kesmeliyiz."

"Bunu yapmanın tek yolu Eadlyn'in nişanlanması," diye buyurdu Sir Andrews.

"Bunun farkındayız," dedi Leydi Brice bitkin bir tonda. "Ama alelacele olamaz. Eğer bunu zoraki yaparsa başarılı bir evliliğe ne kadar yaklaşabilir ki?"

"Onu başarılı kılmak onun görevi!"

"Görev mi? O bir insan," diye çıkıştı Leydi Brice. "Bunu yapmayı kabul etti ve asla..."

"Asla, sadece insan olmadı!" diye ona hatırlattı Andrews. "Doğduğu andan itibaren o bir ürün ve yapmamız gereken..."

General Leger Andrews'a yaklaştı. "Bir daha söyle bakayım. Öldürmek pekâlâ benim acil durum planım olabilir."

"Beni tehdit mi ediyorsun seni küçük..."

"Durun," dedim nefes nefese. Ve mükemmeldi. Bu küçücük emirle bile odanın tamamı olduğu yere çakıldı.

Başıma geleceği biliyordum. Ve bununla gerçekten başa çıkabilmeliydim. Marid, ne kadar etkili olabileceğini göstermişti ve benim onu defetmem gerekiyordu. Evliliğin bile halkı benim tarafımda tutmaya yetmeyeceğine endişelenmeden edemiyordum ama elimde sadece bu kalmıştı. "Leydi Brice, rica etsem Fox'u ofise çağırır mısınız? Vedalaşma zamanımız geldi."

"Emin misiniz Majesteleri? Taliplerinizüç kişiye düşünce..."

"Üç kişiye düşürüyorum." Yutkundum. "Sonra da hemen Hale'i gönderin lütfen. Son kararımı bu akşam vereceğim ve yarın akşam *Rapor* yerine bir canlı yayın yapacağız. Böyle bir haftadan sonra şüphesiz, herkes izleyecektir."

"Kesinlikle, Majesteleri."

"Alın Sir Andrews. İşte size ilerleme. Resmi nişan duyurusu saray tarafından yarın akşamüzeri yapılacak."

"Bu kadar uzun süre beklememiz gerektiğinden emin misiniz?" Eğer Marid..."

"Eğer Marid yeni bir aptal hamlede bulunuyorsa yirmi dört saat içinde cevabı verilecek. Bu benim için yeterli beyefendi, bu yüzden sizin için de öyle olsa gerek."

Olduğum yerde durdum. Bu iş bitmişti.

Bir şeylerin beni ele vereceğinden emindim. Bir yanımın oksijensiz kaldığını ve oracıkta boğulduğunu odadaki herkesin gördüğünü biliyordum. Aklımın içinde Eikko'nun bavulunu toplayıp hayatımdan tamamen kayboluşunu izledim. Bu lanetli kalbime basan yeni tür bir acıydı bu.

28. Bölüm

Herkes somurtarak öğle yemeğine dağıldı ve ben kendimle baş başa kalmayı istediğimden odadan çıkmadım. Aslında Eikko'yu istiyordum ama şüphe çekmeden ona ulaşmamın imkânı yoktu. Dişlerimi gıcırdatarak televizyonu açtım. Sessize alıp Marid'in ekrandaki görüntülerini izledim.

Belki de insanlar haklıydı. Belki de hemen tahttan inmeliydim. Tahta çıkması için Kaden'i eğitirsek bu her şeyi kurtarabilirdi. Bir haftadan az bir sürede tahttan çekilmek küçük düşürücü olurdu ama en azından ailemin geri kalanının ayıplanmasına engel olurdu.

"Majesteleri?" Josie bana sokuldu. "Bir şey ister misiniz? Yemek? Kahve?"

"Hayır Josie. İştahım kaçtı."

"Sizi suçlayamam," dedi küçük bir gülümsemeyle.

"Bugün gelip beni uyardığın için teşekkür etmek istiyorum. Önemsiz gibi görünse de o ekstra beş dakika kendimi hazırlamamamı sağladı. Eğer önce Sir Andrews'un haberi olsaydı her şey bin kat kötü olabilirdi."

Gözlerini açtı. "O korkunç biri. Hep böyle bağırıyorlar mı?"

Başımı salladım. "Leydi Brice ve General Leger değil. Ama diğerleri babama karşı da böyleydi. Ne kadar kararlı olduklarını anlatmanın tek yolunun bunu bağırarak yapmak olduğunu sanıyorlar."

Bir an için susup Marid'in yakışıklı yüzüne baktık. İstediği gibi dikkatleri üzerine çekmişti.

"Çok üzgünüm Eadlyn," diye fısıldadı Josie. Dikkatimi ona yönelttim. "Her şey için, davranışlarım için ve şu an uğraştıkların için."

"Hiç aklına gelmemişti, değil mi?" diye sordum sakin bir şekilde.

Mahcup şekilde başını iki yana salladı. "Herkesin senin işlerini yaptığını, seninse sadece evet ya da hayır dediğini sanıyordum."

"Parti, para ve güçten ibaret olduğunu mu sanıyordun?"

"Evet." Neredeyse gülecekti. "Hayatımın tamamını prenses olmayı isteyip de asla ve asla başa çıkmayacağını görmek için harcadığıma inanamıyorum."

Koltukta kıpırdandım ve en sonunda baştan beri emin olduğum bir şeyi yüksek sesle söyledim.

"Bu yüzden mi Kile'ın adını verdin. Prenses olabilesin diye mi?"

Bir anda kıpkırmızı kesildi. "Alınacağını düşünmemiştim. Alınsa bile onu seçmenin imkânı yok diye düşünüyordum. Gazetelerin ilk sayfasında o öpüştüğünüz fotoğrafı gördüğümde çok heyecanlandım. Defterlerime taçlar çizmeye başladım."

"Ya şimdi?"

"Yine de kendime ait bir tacım olsun isterim ama bunu hak ettiğimden emin değilim." Hafifçe gülümsedi. "Üstelik o kazansa bile tam olarak prenses olamayacağımın farkındayım ama hâlâ benim için önemli. Teyzen May'e bakıyorum da ne kadar ışıltılı, dünyayı dolaşıp onca insanla tanışıyor ve manken gibi."

"Ne kadar cazip göründüğünü anlıyorum," dedim. "Annemin kardeşleri kesinlikle, bazı konularda ondan daha iyi şeylere sahip."

Teyze ve amcalarımı düşününce aklıma mükemmel bir fikir geldi ve bugün en azından bir iyi şey olabileceği için heyecana kapıldım.

Josie elbisesinin eteğiyle oynuyordu. "Evet, eğlenceli görünüyor. Ama fazlasıyla kafama takmıştım. Seni bu kadar zorladığım için üzgünüm."

"Ben de. İşin ucundan tutmadan benim yerimde olmak isteyen biriyle büyümek kolay değildi."

"Benim için de senin gölgende büyümek kolay değildi." Yüzü düşmüş, kendine güveni kaybolmuştu şimdi.

"Josie bak, başka bir şeye gönül vermek için geç değil. Benim içimde belli ki senin için mükemmel bir kaynak var ve doğru yolu bulmanda sana yardım etmek isterim. O yol benim taçlarımdan uzak olduğu sürece."

Kıkırdadı. "Nereden başlayacağımı hiç bilmiyorum."

"Bu son birkaç günde ne kadar yardımcı olabileceğini kanıtladım. Ofiste stajyer olarak seni işe almamıza ne dersin? Ne yaparsan yap kendi parana ihtiyacın var."

"Gerçekten mi?" şaşkınlık içindeydi.

"Gerçekten."

Josie birden fırlayıp kollarıma atıldı ve bana sarıldı. Bu kadar yakın olmak ilk kez rahatsızlık vermedi.

"Teşekkürler."

"Rica ederim. Hâlâ buradayken iyiliğim dokunsun isterim."

Geri çekildi. "Yemin ederim, eğer tahttan inersen seni asla affetmem."

Tek bir cümleyle bu kadar çok şey ele vereceğimi düşünmemiştim.

"Bunun pek anlamı yok biliyorum ama yine de. Bunu yapma. Yapamazsın."

Başımı iki yana salladım. "Yapmayacağım. Söz veriyorum. Her ne kadar çekici görünse de bunu yapamayacak kadar gururluyum."

Sevgili Gerard Amca,

Bu çok gecikmiş bir mektup. Nasılsın? İşler nasıl? Nasıl...

Pekâlâ, bir şey rica edeceğim. Nedimemin erkek arkadaşı becerikli bir bilimadamı. Alanlarınızın benzeştiğinden emin değilim ama en azından Angeles'te çalışmasını sağlayacak bağlantıların vardır diye düşündüm. Ona daha yakın olursa çok sevinecek ve o daha mutlu olursa ben çok sevinirim. Yardımcı olabilir misin?

Kibarca hatırlatayım, ben senin kraliçenim.

Çok teşekkürler! Seni çok seviyorum! En kısa zamanda bekliyoruz!

Eadlyn.

29. Bölüm

Fox, odama çağırılmanın ne demek olduğunu biliyordu. Bu yüzden, gelmek yerine Neena yoluyla veda etti. Neena ertesi sabah Clemont uçağına kadar ona kalacak bir otel ayarlamıştı.

Modum düşüktü, içten içe bu işten fazla kolay sıyrıldığımı düşünüyordum. Savaşa hazırdım. Gerçi çekildim.

Ama Hale, yüzünde gülücükler, en güzel kıyafetlerini giymiş şekilde kapıdan girdi; tam bir beyefendi gibi gitmeye hazırlanmıştı. Yaklaşırken kollarını açtı ve resmen kendimi bıraktım; ona güvenim sonsuzdu.

"Seni çok özleyeceğim," diye fısıldadı kulağıma.

"Ben de. Ama ihtiyacın olursa bana nasıl ulaşabileceğini biliyorsun, değil mi?"

Başını salladı. "Neena, uçuş bilgileriyle beraber bana bir şeyler anlattı."

"Güzel. Çünkü büyük ihtimalle yakında görüşmemiz gerekecek."

"Öyle mi?" diye sordu geri çekilip ceketini düzelterek.

"Tabii. Birinin gelinliğimi tasarlaması gerek."

Hale olduğu yerde kalakaldı; gülümsemesi yok oldu ve yüzüne, bu kötü bir şakaymış gibi bir ifade oturdu.

"Eadlyn... sen ciddi misin?"

Onu omuzlarından yakaladım. "Halk, üzerime yiyecek atarken bana siper oldun. Ben kabul etmeye niyetli değilken bana arkadaşlık ettin. Şimdi bile beni korudun. Bunlar hak ettiğimin çok ötesinde. En azından ilk müşterin olabilirim. Hızla yükselen kariyerinizi yakından takip edeceğim beyefendi."

Gözleri dolsa da kendini bırakmadı.

"Bir yandan gitmeye korkuyorum," dedi. "Bu duvarların dışına çıktığımda çok şey değişecek."

Başımı salladım. "Ama bu her şey kötü olacak demek değil."

Güldü. "Ne zamandan beri bu kadar iyimsersin?"

"Arada gelip gidiyor."

"Birçok şey gibi," dedi iç çekerek.

"Birçok şey gibi," dedim. Son bir kez ona sarıldım. "İyi yolculuklar. Eve vardığın gibi tasarlamaya başlıyorsun."

"Şaka mı yapıyorsun? Arabada başlarım'"

Hale beni yanağımdan öpüp göz kırptı. "Hoşça kal Eadlyn."

"Güle güle."

Hale'nin gitmesiyle her şey bir anda netleşti. Sona gelmiştik. Geriye, iki talip ve bir de mavi gözlü ruh eşi kalmıştı. İlk önce kiminle konuşacağımı bilmiyordum. Biraz düşündükten sonra Eikko'nun başına gelecekleri bildiğini fark ettim. Bu duyuruya şaşırmayacaktı. Ama Henri şaşıracaktı ve bunu kolay kolay kaldıramayacağını biliyordum. Önce Kile'a gidecektim ve böylece Henri'yle

durumu, mükemmel tercümanını acımasızca kullanarak sakin sakin konuşacak vaktim kalacaktı.

Kile'ın kapısını çaldığımda titriyordum. Bir konuşma filan hazırlamamıştım. Evet diyeceğini ön görüyordum ama aslında hiçbir fikrim yoktu. Ya bir anda bunca şeye değmeyeceğime karar verirse?

Kapıyı hizmetçi açtı ve eğilerek selam verdi. "Majesteleri."

"Bay Kile ile görüşebilir miyim lütfen."

"Üzgünüm hanım efendi, burada değiller. Eski odasından bir şeyler alacağını söyledi."

"Ah. Tamam, yerini biliyorum. Teşekkürler."

Benimle koridorda öpüşmeyi kabul ettiği geceki yolu takip ederek üçüncü kata çıktım. Hayatlarımız ne garip bir viraj almıştı.

Kile'ın odasının kapısı hafif aralıktı ve köşede bir şeyler kurcaladığını görebiliyordum. Ceketini ve kravatını yatağın üzerine atmış küçük bir parça ahşabı zımparalıyordu; herhalde yanındaki binaya takacaktı.

"Girebilir miyim?"

Başını kaldırınca birkaç tel saçı yüzüne düştü. Yine uzamıştı. Hatırladığım kadar kötü görünmüyordu.

"Selam," dedi elindekileri kenara koyup yanıma gelerek. "Bugün görüşürüz diye umuyordum ben de."

"Öyle mi?"

Elini belime dolayıp beni odanın içine çekti. "Sabah televizyon seyrederken sürekli Marid'le ilgili şu şeyleri gördüm."

Gözlerimi devirdim. "Biliyorum. Bu ara biraz sorun çıkarıyor."

Bir sandalyenin tozunu sildi ve karşısına oturup küçük icatlarına baktım. Mavi ve siyah mürekkeple çizilmiş detaylı çizimler, içlerinden kâğıtlar sarkan kitap yığınları ve küçük bir kasaba gibi etrafa yayılmış minyatür binalar. Burada kendine ait bir dünya kurmuştu.

"Gerçekten evlenme teklif edebilir mi?" Sesi gergindi; Marid'in ülke yerine beni alacağından korkuyor gibiydi.

"Sanırım edebilir ama evet demeyeceğim." İç çektim. "Marid belli ki benim düşündüğüm gibi müttefikim değilmiş. Kamuoyunu istediğini yöne çevirebileceği konusunda tehdit ediyordu ama ilk başta bunu yapabileceğinden emin değildim. Ve şimdi nasıl kendine herkesin gönlünde yer edindiğine bakılırsa... inanılmaz, gerçekten. Leydi Brice'ın dediği gibi, ani, savaşsız bir saldırı."

"Saldırı mı? Ne gibi? Taca rakip mi oluyor birden?"

Kile'ın çizimlerinin üzerinde elimi gezdirdim. "Birden olduğunu sanmıyorum. Bence o ve ailesi bu hamle için uzun zamandır doğru anı bekliyordu. Beceriksiz genç kraliçe mükemmel bir fırsat.

Şimdi eşim olup planlarını gerçekleştirmek için adımı kullanmak istiyor. Evlenme teklifi edemeden nişanlanmak tek umudum çünkü eğer onu reddedersem basın bunu silip sürür."

"O zaman haydi yapalım bunu."

"Neyi?"

"Evlenelim Eadlyn, seninle bu akşam evlenirim. İkimiz ve ailelerimiz arasında onun kendini kurtarmasına imkân yok. İnsanlar baştan beri bizim beraber olmamızı istiyorlar. Evlen benimle Eadlyn."

Kile Woodwork'ün tatlı ve endişeli yüzüne baktım ve

bir an için gerçekten yapabileceğimi sandım. Koridordan yürüyüp sonunda onu bulmanın kolay olacağını düşünmüştüm. Beni hep güldürürdü. Ve iki aydır aynı safta olduğumuz sürece görmüştüm ki şüphesiz, bana hayatım boyunca destek olurdu.

"İtiraf edeyim ben de buraya tam da bu teklifi yapmaya gelmiştim. Ama... yapamam."

"Neden? Diz çökmemdim diye mi?" Hemen diz çöküp ellerimi yakaladı. "Ya da dur, senin sorman gerektiği için mi?"

Onunla beraber yere çöktüm. "Hayır, hiçbiri yüzünden değil."

Yüzü düştü. "Beni sevmiyorsun."

Gülerek başımı iki yana salladım. "Hayır, bu da değil. Aslında seni çok fazla sevdiğimden olabilir. Tam anlamıyla romantik biçimde olmayabilir ama seni kesinlikle seviyorum."

"Öyleyse neden?"

"Bu yüzden," dedim etraftaki çalışmalarını işaret ederek. "Kile, beni birinden kurtarmak için hayatını bana adamanın benim için ne kadar önemli olduğunu anlatamam. Sana neler çektirdiğimi düşününce bu bir mucize olur."

Ellerimi bırakmamıştı, kıkırdadı.

"Ama hep istediğin tek şey bu duvarların ardında çıkmaktı. Tek yapmak istediğin inşa etmek. Bu bence çok güzel bir şey. Dünyada o kadar çok insan bir şeyleri yıkmak istiyor ki. Senin tam tersini yapman ne kadar mükemmel?"

"Ama vazgeçebilirim. Umurumda olmaz."

"Benim olur. Benim umurumda olur. Ve sonunda ha-

yatımın korkutucu yanı sona erince sen de sona erersin. Yapmak istediklerinin hasretinden yavaş yavaş ölürsün. Benden nefret edersin." Gözlerim doldu. "Beni sevmediğin bir dünyada yaşayamam."

"Kalırım Eadlyn. Sana söylüyorum, bunu isterim."

"Yapamam."

"Yapabilirsin. Yapmaya ihtiyacın olduğunu söyledin. Bunu benden daha iyi kim yapabilir?"

Yüzümden aşağı sıcak yaşlar süzüldü. "Lütfen bana bunu zorla yaptırma."

"Beni gitmeye zorlayamazsın Eadlyn."

Ellerimi ellerinden ayırıp ayağa fırladım ve yüzümü sildim. Kile'a, benim tatlı, fedakâr arkadaşıma baktım ve kendimi toparladım.

"Kile Woodwork, bir yıllığına saraydan sürüldünüz."

"Ne?" Ayağa fırladı, yumruklarını sıktı.

"Evini kaybetmenin telafisi ve kraliyet ailesine biçilmiş hizmetler sayesinde Bonita'da kirası ödenmiş bir daire senin için ayarlanacak."

"Bonita mı? Orası ülkenin diğer ucu!"

"Ek olarak, bölgenin başkentindeki evsizlere bir konut projesine başlaman için gerekli her türlü fon ve malzeme hizmetine tahsis edilecek."

Yüzü yumuşadı. "Ne?"

"Eğer fon ya da malzemeleri yetersiz bulursan saraya yazıp daha fazlasını talep edebilirsin ve en hızlı şekilde sana gönderilmesini sağlarım."

"Eadlyn..."

"Benim için hep ailemden bir olacaksın Kile ama kocam olamazsın. Bunu sana yapamam."

Sesi şefkatliydi. "Ama biri kocan olacak. Şimdi biri olmalı."

"Henri olacak. Fox birkaç saat önce gitti ve Hale şu an arabaya binmiştir."

Ağzı açık kalmıştı. "Bu gerçekten her şeyin sonu, öyle değil mi?"

"Ben de hayatımın sonuna dek seninle birlikte olmaya hazırdım. Bir yandan sanırım hâlâ bunu yapabilirim. Ama seni burada tutarsam kendimden nefret edeceğim. Bu kalpsizlik olur."

"Ya Henri? Onunla mutlu olacak mısın?"

Yutkundum. "Bana taparcasına saygı duyuyor."

Kile başını salladı, kabulleniyordu. "Sonsuz sadakat sana iyi gelecektir."

Gülümsedim. "Teşekkürler. Bu süreçte çok kez aklımı başıma almamı sağladın ve ben senin için önemli olan tek şeyi elinden alamam."

Başını salladı. "Anlıyorum."

Ona yaklaştım ve beni kollarıyla öyle sıkı sardı ki neredeyse canım yandı.

Bir süre sonra konuştuğunda sesi gergindi. "Senin için yapabileceğim bir şey olursa haber ver."

Gömleğine gözlerimi sildim. "Veririm. Neye ihtiyacın olursa yaparım."

"Benimle evlenmek dışında."

Geri çekildim, gülümsediğine sevindim. "Seninle evlenmek dışında." Ondan ayrılıp parmaklarımı birbirine doladım. "Resmi duyuruyu yarın yapacağım. Basın, olanları onun öncesinde çözmesin diye o zaman kadar kalmanı rica edeceğim. Ondan sonra bir sene yüzünü görmeye-

ceğim. Duydun mu beni Woodwork?"

"Düğüne giriş iznim var eğil mi?"

"Yani tabii ki. Düğün için evet."

"Ya Noel?"

"Kesinlikle."

Biraz daha düşündü. "Peki ya doğum günün?"

"Ahren geleceğini söylediğine göre mükemmel bir parti olacak."

Başını salladı. "Tamamdır o zaman. O üç gün dışında bir yıl."

"Mükemmel. Ve bu arada sadece, yapmak için doğduğun şeyi yapacaksın.

"Bir şey inşa edeceğim. Gerçek bir şey inşa edeceğim."

"Ve böylece birilerinin hayatını değiştireceksin."

"Teşekkürler Majesteleri."

"Rica ederim." Yanağına bir öpücük kondurup fikrimi değiştirmeden önce fırlayıp çıktım. "Yarın stüdyoda görüşürüz. Detaylar belli olur olmaz sana da gönderirim."

Koridorda elimi karnıma koyup derin bir nefes aldım. Bir seçim yapmıştım. Öyleyse neden birden her şey kontrolden çıkmış gibi hissediyordum?

Hızla ofise geri döndüğüme herkesi işinin başında, yarını olabildiğince pürüzsüz planlamaya çabaladığını görünce sevindim. Benim dışımda herkese böyle görünüyordu.

"Leydi Brice, Erik'i çağırabilir misiniz? Yarının detaylarını görüşmem gerekiyor."

"Oldu bilin.

30. Bölüm

Ofisin yan odasına bir aşağı bir yukarı yürüyor, gelmesini bekliyordum. Gırtlağımın ağırlığı her saniye artıyor, söylemem gereken sözleri sıkıştırmak istercesine beni tehdit ediyordu.

"Majesteleri?" dedi sessizce ve etrafta insanlar olmasına rağmen bana onun güneşi ve yıldızıymışım gibi bakıp gülümsemekten kendini alıkoymadı.

"Yarınla ilgili seninle konuşmalıyım. Kapıları kapatabilir misin lütfen?" Sesimin titremesini engellemeye çalışıyordum ama ifadesinden kendimi tuttuğumu anladığı fark ediliyordu. Ve bu, durumu önemsizleştirme çabamı bir o kadar zorlaştırıyordu.

"İyi misin?" diye fısıldadı yalnız kaldığımızda.

Sakin kalmaya çalışarak nefes verdim. "Pek değil."

"Haberlere bakılırsa beklenmedik bir talibin var," dedi sakince.

Başımı salladım.

"Bu sorun ne zamandır var?"

"Benim bildiğimden de öncedir."

"Sana lüzumsuz gerginlik yarattığından eminim."

"Bundan çok daha fazlasına sebep oldu." Yutkundum. "Bu konu yüzünden yarın nişanlandığımı duyurmak zorundayım."

"Ah." Bu küçücük ifadenin içinde bir dünya kadar şok gizliydi.

"Ve Kile'ın görmezden gelemeyeceğim başka hedefleri olduğundan Henri'ye evlenme teklifi edeceğim. Bugün."

Buna karşılık tek kelime edemedi.

Eline uzandım ve tutmama izin verdi. Kızgın bile değildi. Halbuki, verdiğim bütün sözlerden döndüğüme göre kızgın olmasını beklerdim. Yalnızca, tamamıyla üzgündü. Çok iyi bildiğim bir his.

"Yarından sonra ayrılmam gerektiğini anlıyorsundur eminim," dedi sessizce.

"Neena'dan başka bir tercüman bulmasını isteyeceğim. Kendi yerine birini bulmak zorunda kalmamalısın." Nefesim düğümlendi ve onu gözyaşları izledi. "Bir saat içinde onunla konuşmayı planlıyorum. Sence... odada olmasan olur mu rica etsem?"

Başını salladı. "Eğer orada olmamı isteseydin ilk kez seni reddetmek sorunda kalacaktım."

Orada öylece sessizce el ele durduk. Öylece kalırsak hiçbir şey değişmez gibi hissediyorduk.

"Kendimi hazırlamıştım," dedi. "Olacakları biliyordum ama yine de..."

Orada durup Eikko'nun dudağının titremesini izlemek çok ağırdı.

İçimdekileri döktüm. "Eikko, bunu duyman gerekiyor. Bir kez olsun, içinde şüphe duymadan bunu bilmeni isti-

yordum. Seni seviyorum. Ve eğer özgür olsaydım, kendime ait biri olsaydım şu an seninle kaçardım. Ama Marid, yokluğumu tahtı ve halkımı ele geçirmek için kullanır." Başımı iki yana salladım. "Yapamam..."

Yüzümü elleriyle kavrayıp gözlerimi gözlerine kaldırdı. Gözleri dolu olsa da her zamanki kadar güzeldiler. "Senin için ikinci derecede önemli olan halkından biri olmak ne ayrıcalık. Nasıl bir kraliçe oldun ki kendini onlardan ayrı görmeye katlanamıyorsun."

Onu kendime çekip sanki hayatımız buna bağlıymışçasına öptüm. Burnumuzun ucu ıslak, yanağımdan akan rimellerle bu, en sevimli öpüşmemiz olmayabilirdi ama bir daha asla sahip olamayacağımız öpüşmelerimizin toplamıydı.

Kile haklıydı. Önemli olan son öpüşmelerdi.

Kendimi ondan çekip yüzümü sildim. Şu an bir hanımefendi olmak istiyordum. Elimi aşağı uzatıp büyük büyükannesinin yüzüğünü parmağımdan çıkardım.

"Saçmalama."

"Bu bir yadigâr Eikko."

Elini elime sardı. "Onu sana verdiğim gün geri almaya niyetim yoktu. Onu başkasına veremem."

Üzüntüyle gülümseyip yüzüğü yeniden taktım. "Pekâlâ, o zaman." Bu sefer elimden mühür yüzüğünü çıkardım."

"Eadlyn bu kraliyet yüzüğü."

"Ve sen mükemmel bir prens olurdun. Hayatının sonuna dek kanıtın olacak."

Eğilip yüzüklerimize baktık. Sol ellerimizde değildi ama yapabileceğimiz en yakın şey buydu. Kalbimin bir tarafı her zaman Eikko'ya mühürlü olacaktı.

"Gitmem gerek," dedi. "Odasında olmalı."

Başımı salladım.

Eikko yanağıma ufak bir öpücük kondurup kulağıma fısıldadı, "Seni seviyorum. Umarım güzel bir hayatın olur."

Ve sonra, sanki bir an daha orada duramazmışçasına dışarı çıktı ve kapıyı ardından kapadı.

Koltuğun kolçağına tutunup oturdum, midem bulanıyordu. Bayılacak gibiydim. Ya da kusacaktım. Koridora çıkan kapıya koştuğum gibi olabildiğince hızla odama girdim.

"Leydim?" diye sordu Eloise, yanından koşup banyoya girdim ve o gün yediğim ne varsa çıkardım.

Mide bulantıları arasında, öfkeden, kalp kırıklığından ve yorgunluktan acıyla inledim.

"Hepsini çıkarın," diye fısıldadı Eloise elinde temiz bir bezle geldiğinde. "Ben buradayım."

Arkamda diz çöküp kollarını karnıma sardı. Baskılaması ilginç bir şekilde rahatlatıcıydı.

"Sizin yerinizde olmak ne demek hayal bile edemiyorum. Herkesin bir fikri, bir talebi var. Ama buradayken istediğiniz kadar bağırıp ağlayabilirsiniz, tamam mı? Biz sizin için buradayız."

Ağlayarak başımı göğsüne yasladım. Tek kelime bile etmeyip ben içimdeki her şeyi dökene dek bekledi.

"Teşekkürler," dedim nefesim biraz düzene girince.

"Her zaman. Pekâlâ, işe geri dönmeniz gerekiyor mu?"

"Gidip Henri'ye evlenme teklif etmeliyim."

Şaşırsa da bunu belli etmedi. "Her şeyin bir sırası var. Önce yüzünüzü yıkayalım."

Ve böylece kendimi hayatımın geri kalanına atacağım adım için yavaş yavaş hazırlamaya başladım.

31. Bölüm

Eloise toparlanmama yardım etti ve Henri'min odasına ilerlerken göz kamaştırıcı görünüyordum. Seçimin Kile olacağını düşündüğüm zaman yaptığım gibi, bunun kötü bir seçim olmadığını kendime hatırlattım. Henri sadık ve nazik olurdu ve iletişim yolumuz bir süreliğine alışılmışın dışında olsa da hayatımızın mutsuz geçeceği anlamına gelmezdi.

Kapıyı hizmetçisi açtı ve nazikçe beni içeri buyur etti. Henri, önünde kitapları ve yanında bir demlik çayla masasında oturuyordur. Beni görünce ayağa kalkıp sevinçle eğilerek selam verdi.

"İyi günler!"

Kıkırdadım ve elimdeki geniş ahşap kutuyla içeri girdim. "Merhaba Henri." Kutuyu masanın üzerine koyup ona sarıldım. Sevgim karşısında gözleri parladı. "Bu da ne böyle?"

Kitaplarına dokunup sayfalarına göz gezdirdim. Yardım eden kimse olmamasına rağmen tabii ki İngilizce çalışıyordu. Defterlerinden birini alıp kaldırdı ve bir şey gösterdi.

"Sana yazıyorum. Okuyabilirim, evet?"

"Ah, evet. Lütfen."

"Tamam, tamam." Derin bir nefes alıp elinde kâğıtlarla gülümsedi. "Sevgili Eadlyn. Söyleyemediğimi biliyorum ama her gün seni düşünüyorum. Kelimelerim henüz iyi değil ama kalbim," dedi göğsüne dokunarak, "söyleyemediklerimi hissediyor. Fince olsa bile onları kötü söylerdim."

Haline gülüp omuz silkti ve gülümsedim.

"Sende güzellik, beceri, akıllılık var ve iyisin. Seni ne kadar iyi düşünüyorum umuyorum göstermek. Ve daha çok öpmek."

Gülemedim ama o beni iyi gördüğüne o kadar mutluydu ki içi içine sığmaz haldeydi.

"Hâlâ çalışıyorum," dedi defteri masaya koyarken. "Şey, Erik çağırayım?"

"Hayır," dedim. "Sadece sen ol."

Benimle baş başa iletişim kurmaya çalışmak fikri onu germişti. Ama bu daha önce yaptıklarımızdan çok daha iyiydi. Başını salladı, gerginliğini azaltmak istercesine ellerini ovuşturdu.

"Henri, benden hoşlanıyorsun değil mi?"

Başını salladı. "Evet. Hoşlanıyorum."

"Ben de senden hoşlanıyorum."

Gülümsedi. "Güzel!"

Ve kendimi tutamayıp yine güldüm. Gördün mü Eadlyn, kötü olmayacak.

"Henri... Henri benimle evlenir misin?"

"Seninle evleneyim?"

"Evet, eğer istersen."

Geri çekildi, her zamanki gibi gülümsüyordu ama bu

sefer ifadesinde tam adını koyamadığım bir şeyler vardı. İnanmayış mı? Kuşku mu? Fakat bir saniyeden az bir sürede yok oldu.

"Dur, dur." Dizleri üzerine çöktü ve iki elime birden yapıştı. "Benimle evleneceksin?"

"Evet."

Kahkahalarla gülüp ellerimi defalarca öptü ve sonunda durduğunda bir süre başını kaldırmadan onlara baktı. Sanki onları hayatının geri kalanı boyunca tutabileceğine inanamıyordu.

"Gel buraya," dedim ayağa kaldırarak.

Sıkıca sarılıp beni kucakladı. Her şey bu kadar tatlı olmasına rağmen işte yine ağlamamak için kendimi zor tutuyordum.

"Bana bir yüzük vermen gerek," dedim ve masanın üzerindeki kutuyu açtım. Henri'nin şaşkınlık nidasını görmezden geldim.

Mavi kadifenin üzerine dizili yirmi beş farklı nişan yüzüğü duruyordu; farklı ölçü ve renge sahiplerdi ama hepsi kraliçelere layıktı.

Hepsine göz gezdirip bana döndü. "Ben seçeyim?"

"Evet."

Seçenekleri karşısında şaşkına dönmüş şekilde yüzünü ekşitti. Henri, lal taşı ve ametistin nefis uyumları üzerinde parmaklarını gezdirdi, üzerinde buz pateni yapılacak kadar düz ve geniş pırlantalarda dolandı. Fakat sonra gül pembesi altının üzerine yerleştirilmiş, kenarı bir sıra pırlanta sarılı büyük bir inci yüzük buldu. Yüzüne yaklaştırıp başını salladı.

"Senin için."

Sol elimi uzattım ve parmağıma o dev, mükemmel yüzüğü taktı.

"İyi, iyi?" diye sordu.

İşte artık bununla tatmin olmam gerekiyordu. Mükemmel değil. Çok mutlu değil. Ama

iyi. Ve yolda yaptığım hatalar yüzünden bu benim için yeterli olsa gerekti.

Gülümsedim. "İyi, iyi."

"Bir paketiniz var," dedi Eloise.

Pakete baktım ama beklediğim bir şey olmadığından, ne olduğunu çıkaramadım.

Yüzüklerin olduğu kutuyu yanına koyup parmaklarımı gösterdim.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

Eloise'in gözleri açıldı. "Daha önce bunun gibi bir şey görmemiştim."

"Bunun için yirmi beş yüzük yapmışlar ve hepsi eşsiz. Biraz abartılı ama bunun da aralarında olmasına seviniyorum. Favorilerimden biri pekâlâ."

"Size çok yakışmış hanımefendi." Gülümsedi. "İhtiyacınız olan başka bir şey var mı?

Yoksa yalnız mı kalmak istersiniz?

"Şimdilik yalnız, sanırım."

"Harikulade. Akşam yemeği için hazır olduğunuzda arayın hemen gelirim."

Başımı salladım ve eteği kapıya sürünerek çıkıp gitti.

Neena'dan asla şüphe duymamalıydım.

Masamın önündeki sandalyenin arkasını yakaladım, her şeyi tek tek sindirmeye çalışıyordum.

Yakın zamanda çok şey kaybetmiştim ama neler kazandığıma bakmalıydım. Kraliçeydim ve nişanlıydım. En sonunda diğer insanları görmenin ne olduğunu öğrenmiştim ve diğer insanların beni görmelerine izin vermenin ne demek olduğunu anlamıştım. Hâlâ başarmam gereken ve ailemle halkım için yapmak istediğim birçok şey vardı. Kendimi, bunu yapabileceğim şekilde sağlam bir yere koyduğumu umuyordum.

İç çekip önümdeki teneke kutunun paketini açtım. Kapağını araladım ve nutkum tutuldu.

Karşımda taç giyme törenimden ailemle birlikte olduğum bir fotoğraf duruyordu.

Osten, her zamanki gibi yaramaz bir pozdaydı ve Ahren çok yakışıklı görünüyordu. Kaden'in elinde bir de kılıç olsa cesur bir prens görüntüsü tamamlanırdı. Bir sonraki fotoğrafa geçtim ve yine aynı karede farklı bir pozdaydık. Kutunun içindeki bütün fotoğraflara birbiri ardına baktım, hepsi de içimi mutlulukla doldurdu. Leydi Brice'ın bana sımsıkı sarıldığı, Kile'ın beni kollarında bebek gibi taşıyıp güldüğü ve Legerlerin, gerçek kızlarıymışım gibi ellerini omuzlarıma koydukları kareler.

Bu anlar çok uzakmış gibiydi artık. Sanki bu fotoğraflarda başka bir kıza bakıyordum.

Birini değiştirmek için birazcık zaman ve umut yetiveriyordu.

Eikko'yla olan fotoğraflara geldiğimde onların diğerlerine taban tabana zıt olduğunu gördüm. Ben pelerinimi çıkarmıştım, o da yeleğiyle duruyordu ve farkında olmadan birbirine âşık iki kişi gibi poz verdiğimizi fark ettim. Elim göğsünde, eli belimde, başım hafifçe ona eğilmiş du-

rumdaydı; sanki kalbinin yerçekimine kapılmıştım.

Bu en sevdiğim fotoğrafa dalıp gittim. Fotoğrafçının, Eikko'nun gözündeki pırıltıyı ne kadar da iyi yakaladığını düşündüm. Bu fotoğrafın çekilmesinden yalnızca birkaç saat sonra o gözlere bakmıştım, o kollar beni sarmıştı. Bu fotoğrafın bende olması bile ne kadar garipti? Diğerleri olmasa bana yaklaşıp kulağıma Fince fısıldamazdı bile. İyi ki tanışmışız dedim kendi kendime. Eğer aileme karşı gelseydim, Henri başvuracak cesareti kendine bulmasaydı, elimi beş santim sağa kaydırıp onun zarfını seçmeseydim...

Fotoğrafı alıp değerli eşyalarımı sakladığım çekmeceye yöneldim. Küçük koleksiyonuma gülümseyerek bakıp geçirdiğim iki aya şükrettim.

Henri'nin, mutfak önlüğü yaptığı tişörtü. Kile'ın dünya barışını engelleyen iğrenç kravatı. Hale'nin bir parça kumaşa iliştirilmiş toplu iğnesi; kendimi toplamam gerektiğini hatırlatan. Fox'un utanç verici çöp adam çizimi. Gunner'ın, kâğıda yazılmasaydı bile aklımdan asla çıkaramayacağım şiiri. Biriktirdiklerim bunlardı.

Çekmecenin üzerinde fotoğrafla orada öylece durdum. Bu fotoğraf her ne kadar değerli olsa da onu bu çekmecenin içine atamıyordum. Eikko'yu bir kutuya sığdırmamın imkânı yoktu.

32. Bölüm

Hayatımın en önemli günü başlamadan önce Kadınlar Odası'na çağırıldım. Annem, kurulu istediği yerde toplayabilecekken neden dev gibi bir odayı seçmişti anlamadım. Ne olursa olsun, beni çağırmıştı ve gidiyordum.

Bayan Lucy de May Teyze de oradaydı. Ona kim haber uçurmuştu bilmiyordum ama öyle heyecanlanmıştım ki neredeyse odanın diğer köşesinden ona doğru uçtum. Ama sonra buraya esas çağırılma sebebimin sevgili teyzem olmadığını anladım. Bayan Marlee, annemin omzuna kapanmış ağlıyordu.

Başını kaldırdı ve bütün dikkatini bana odakladı. "Onunla evlenmek istemedin tamam ama neden -NEDEN- onu sürdün? Çocuklarım olmadan ben nasıl yaşarım?"

"Josie hâlâ burada olacak," dedim nazikçe.

Parmağını kaldırıp bana yöneltti. "Ukalalık etme. Kraliçe olabilirsin ama hâlâ yalnızca bir çocuksun."

Annem bir ona bir bana baktı, ne yapacağından emin değildi; kendini savunacak yaşa gelmiş ama yine de ha-

len kızı olan beni mi, yoksa acısını kendisinin de çok iyi bildiği şekilde habersiz giden bir oğlu olan yakın arkadaşını mı savunmalıydı?

"Bayan Marlee, açıklamama izin verin." Bir sandalyeye tüneyişini izlerken ona yaklaştım. "Kile'ı seviyorum. Benim için sandığımdan da önemli biri. Ve gerçek şu ki kalsaydı benim için kalacaktı. Sizin için de kalırdı. Ama gerçekten istediğiniz bu muydu?"

"Evet!" diye üsteledi kıpkırmızı gözlerle bana bakıp.

"Ahren gittiğinde annemin kalbi neredeyse gerçekten kırıldı. Benim ki de. Öyleyse bu, sonsuza dek burada kalmalıydı demek mi?"

Buna cevap vermedi. Annemin gözlerini yere diktiğini gördüm, dudaklarını birbirine yapıştırmıştı. Kendi de bunu yeni anlıyor gibiydi.

"Bizi rahatsız eden şeyleri konuşmamamız gerekiyor biliyorum. Tıpkı ellerinizin nasıl böyle yara bere içinde kaldığı gibi," dedim Bayan Marlee'yi bakışlarımla ezerek. "Ama bunu konuşmamız gerek. Aşk için yaptıklarınız inanılmaz ve bu yüzden sizi hem kıskanıyorum hem de size hayranlık duyuyorum."

İfadesi toparlansa da gözyaşları akıyordu ve ben kendimi kaybetmemek için zor duruyordum. Bugün benden medet uman çok fazla insan vardı.

"Ne yaptığınızı hepimiz biliyoruz ve hepimiz düzeldiğinizi de biliyoruz. Kendinizi daimi olarak ailemize borçlu hissettiğinizi anlıyorum ama değilsiniz. Bayan Marlee, sizce sizden daha ne isteyebiliriz ki?"

Hâlâ bir şey söylemiyordu.

"Anneme sorun. Sizin burada tıkılıp kalmanızı iste-

miyor. Eğer istiyorsanız oğlunuzla birlikte gidebilirsiniz. Eğer isterseniz devlet erkânı olarak dünyayı gezebilirsiniz. Hayatınız bağışlandığı için artık size ait olmadığını düşünmeniz yanlış. Peki ya üstelik bu yükü çocuklarınıza aktarmanız? Yetenekli, becerikli, hevesli genç bir adamın en iyi yıllarını bu duvarlar ardında kısılmış şekilde geçirmesine sebep olmanız? Bu acımasız bir şey."

Bayan Marlee'nin başı ellerine düştü.

"Gidebilirdin," diye fısıldadı annem. "Bildiğini sanıyordum."

"Benim için böyle değildi. Sen ve Maxon olmasaydınız ben ve Carter yıllar önce ölürdük. Size minnet duymanın dışına çıkabileceğimi düşünmedim bile."

"Ben bir yabancıyken bana arkadaşlık ettin. Beni Seçim'den vazgeçmekten caydırdın. Sabah bulantılarım varken saçlarımı arkada topladın. Hatırlasana çünkü hep akşamüzeri başlıyordu."

Birlikte güldüler.

"Bu işten ödüm koparken sen bana yapabileceğimi söyledim. Hüngür hüngür ağlarken kurşun yarasını dikmeye yardımcı oldun."

Bunu soracaktım ama sonra vazgeçtim.

Bayan Lucy yaklaşıp Bayan Marlee'nin dizinin dibine ilişti ve elini tuttu. "Ne kadar karmaşık bir geçmişimiz var değil mi?" dedi. Annem ve Bayan Marlee gülümsediler. "Hatalar yaptık, sırlar tuttuk ve iyilerin yanında birçok aptalca şey de yaptık. Ama bakın bize. Olgun kadınlarız. Ve Eadlyn'e bakın."

Üçü birden bana baktı.

"Bundan yirmi yıl sonra kendine her hatada sorumlu

olarak mı bakmalı? Kendini onlara zincirlenmiş mi hissetmeli?"

Yutkundum.

"Biz böyle mi yapmalıyız?" diye sözünü sonlandırdı Bayan Lucy.

Bayan Marlee'nin omuzları çöktü ve annemle Bayan Lucy'i kendine çekti.

Bu görüntü karşısında boğazım düğümlendi.

Gün gelecek annem artık olmayacak, teyzem artık ziyarete gelemeyecek ve bu kadınlar uzaklarda olacaktı. Ama o zaman da ben, Josie ve Neena; kızlarımız, kuzenlerimiz ve arkadaşlarımız olacaktı. Hayatlarımız birbirine örülmüş vaziyette birlikte yaşayacak, yalnızca bir avuç kadının başına gelecek o kutsal kız kardeşliğe tutunacaktık.

Annemin buraya, ülkenin diğer ucunda bir yabancının evine gelmeyi seçtiğine memnundum. İyi ki uçakta, sonradan ona küvetler dolduran bir kıza güvenip onunla arkadaş olmuştu. Yolları ayrı düşse bile asla ayrılamazlardı. Öyle görünse bile, asla.

33. Bölüm

Stüdyo elden geçip süslenmişti. Nişanlanmamı bir grup arkadaş, aile ve görevlinin karşısında bir canlı yayında konuşmak pek de istediğim gibi bir samimiyet seviyesi değildi ama bazen bir kadınının elindekiyle yetinmesiyle gerekiyordu.

Gözlerim anne ve babamı aradı. Seçimimden mutlu, bana gülümsediklerini görmem lazımdı. Onlar mutlu ve sakin olursa ben de olabilirdim. Ama henüz orada değillerdi. Kaden ise oradaydı.

Kapıdan, hafif büyülenmiş şekilde olanları izleyişine baktım. Ona yaklaşınca biraz ürktü.

"İyi misin?"

Hafifçe öksürüp ayaklarına baktı, yüzü kızardı. "Evet, her şey mükemmel. Sadece takılıyorum."

Neye baktığını anlayabilir miyim diye baktığı yöne baktım ve birden her şey aydınlandı. Josie, gösterişli saç modeli ve abartılı mücevherlerden vazgeçmişti. Ağır makyaj ve açık saçık elbiseleri bırakmıştı. Şimdi ona bakınca, hafif dalgalı saçları, dudağında sadece parlatıcı ve yaşına uygun mavi bir elbiseyle sonunda benim yerimde

olmaya çalışmaktansa kendi olmaya çalışıyordu.

"Josie bu akşam çok güzel olmuş," dedim.

"Ah, fark etmemiştim Ama şimdi sen söyleyince, evet güzel görünüyor."

Neşeli ve huzurlu görünen Bayan Marlee, Bay Carter'a bir şey söyledi ve Josie kahkahayı bastı. Sesi hâlâ kulaklarımı çınlatıyordu ama yine de güzeldi.

"Bu şov için kamera önünde olmayacağına göre belki gidip onunla oturabilirsin. Yanı boş görünüyor." Kaden'e göz ucuyla baktım ve her ne kadar hemen toparlamaya çalışsa da dudağının kenarında beliren küçük gülümsemeyi fark ettim.

"Olabilir. Yani başkasıyla oturmak gibi bir planım olmadığına göre."

Üstünü başını düzelterek ona yaklaştı. Olayların nasıl gelişeceğini öğrenmek için can atıyordum.

"Eadlyn."

Annemin sesine döndüğümde kollarını açmış bana yaklaştığını gördüm ve çok sevindim.

"Nasılsın?"

"Mükemmelim ve hiç korkmuyorum," dedim şakayla.

"Endişelenme. Henri iyi bir seçim. Tahmin etmediğimiz biri ama yine de iyi."

Odanın arka tarafına göz attım; Eikko, Henri'nin kravatını düzeltiyordu ve dudaklarının hareketinden, ne olduğunu çıkaramasam da kendi aralarında konuştuklarını görebiliyordum.

"Komik olan şu ki aslında kıskanacak bir şey yok."

Kafam karışmış şekilde anneme baktım. "Kıskanmak mı?"

"Bugün Marlee'yle konuşurken onun aşk için yaptıklarını kıskandığını söyledin."

"Böyle mi söyledim?" Yutkundum.

"Söyledin. Ve şu an kollarına koşan çok tatlı bir çocuk olmasına rağmen âşık olduğu birine kavuşmak için acı çeken birini neden kıskanasın anlamadım."

Donakaldım. Bunu nasıl çevirecektim?

"Doğru kelime hayranlık duymak olacaktı. Yaptığı çok cesur bir şey."

Annem gözlerini devirdi. "Bana yalan söylemek istiyorsan tamam ama kendini içinden çıkamayacağın bir durumda bulmadan önce bundan vazgeçmeni öneririm."

Böylece yürüyüp gitti ve Bayan Lucy ile General Leger'in yanına oturdu. Stüdyo genelde soğuk olurdu ama vücudumu, sıcaklıkla ilgisi olmayan bir ürperti kapladı.

"Ve sen burada bekleyeceksin," dedi yapımcı Henri'yi benim yanıma itelerken. "Hâlâ biraz vaktimiz var ama bir yere kaybolma. Gavril'i gören var mı?" diye ortalığa bağırdı.

Henri, Eikko'nun demin düzelttiği kravatını işaret etti. "İyi mi?"

"Evet." Omuzlarından kollarına doğru kıyafetini düzelttim. Onun ardından Eikko'ya baktım, kendini çok iyi toparlamıştı. Umarım dışarıdan ben de onun gibi sakin görünüyorumdur diye düşündüm. İçimde ise kendimi ta ki yerde tek bir ilmek kalana kadar gitgide sökülen bir kazak gibi hissediyordum.

Kıyafetini kontrol etmek istercesine Henri'nin etrafında dolandım. Eikko'nun yanından geçerken kolumu indirince parmaklarımız öpüştü ve nişanlımın yanına geri döndüm.

Elektrik akımına kalıpmış gibi ürperdim ve ellerimi birbirine kavuşturup nişan yüzüğümüzün parmağımın arkasına değişine odaklandım. Eikko'nun siluetinin etrafımdan kalabalığa karıştığını hissettim. O da kendine aklı başında bir an yaratmaya çalışıyordu belli ki.

"Pekâlâ," dedim Henri'ye dönüp, "hazır mısın?"

Alışıldık çocuksu ifadesi sönmüş şekilde bana baktı. "Sen?"

Evet demek istedim, kafamın içinde bu sözü duyabiliyordum ama ağzıma yaklaşmasını sağlayamıyordum. Bu yüzden yalnızca gülümseyip başımı salladım.

İçimden geçenleri gördü.

Elimden tuttuğu gibi beni odanın arka tarafındaki Eikko'ya götürdü.

"En voi," dedi Henri daha önce duymadığım ciddi bir tonda.

Eikko hızla bir ona bir bana baktı. *"Miksi ei?"*

Nefesim hızlandı; hayatımın darmadağın olabileceğini biliyordum ve sonrasından korkuyordum.

"Sizde aşk var," dedi ikimizi işaret ederek.

Eikko başını iki yana sallamaya başlayınca Henri iç çekip Eikko'nun sağ elini kaldırdı ve mühür yüzüğünü gösterdi. Ve sonra hâlâ Eikko'nun yüzüğünün olduğu elimi kaldırdı.

"Eikko lütfen ona anlat. Seçim'i sürdürmem gerekiyor. Benden şüphe duymasına hiç gerek yok."

Eikko sözlerimi bir çırpıda aktardı ama Henri'nin ifadesi değişmedi.

"Lütfen," diye yalvardım kolunu yakalayıp.

İnanılmaz tatlı bir biçimde söze girdi. "Hayır diyo-

rum." Elimi kaldırıp nazikçe nişan yüzüğümü çıkardı.

Odanın köşeleri bulanıklaşmaya başladı. Canlı yapılacak bir duyuruya dakikalar kalmıştı ve ben şu an reddedilmiştim.

Henri yüzümü kavrayıp gözlerini gözlerime dikti. "Seni seviyorum," dedi. "Seni seviyorum." Ve sonra dönüp Eikko'nun kolunu kaptı. "Ve seni seviyorum. Benim iyi arkadaşım. Çok iyi arkadaşım."

Eikko, Henri'den duydukları karşısında ağlayacak gibiydi, yutkundu. Son iki ay boyunca tek sahip oldukları şey birbirleriydi. Bu anın benim için ne demek olduğunu bırakın. Onlar için ne demekti?

Henri ikimizi de kendine yaklaştırdı. "Siz birlikte olmak. Ben pastanızı yaparım!"

Endişelerime rağmen güldüm. Eikko'nun gözlerine bakarken her şeyi bırakıp kalbime esas istediği tek şeyi vermeyi arzuladım. Ama korkumun önüne geçemiyordum.

Gözlerimle odayı tarayıp şu an ihtiyacım olan tek kişiyi aradım. Onu bulduğumda yanımdaki erkeklere döndüm. "Burada bekleyin. Lütfen."

Stüdyonun öteki yanına koştum. "Babacığım! Baba yardımına ihtiyacım var."

"Hayatım, ne oldu?"

Derin bir nefes aldım. "Henri'yle evlenmek istemiyorum. Eikko'yla evlenmek istiyorum."

"Kim?"

"Erik. Onun tercümanı. Ona aşığım ve onunla evlenmek istiyorum. Ve fotoğrafının çekilmesinden nefret etse bile binlercesini çekip duvarıma asmak ve her güne bize gülümseyerek uyanmak istiyorum; tıpkı sen ve annem

gibi. Ve tıpkı annesinin babasına yaptığı gibi bana çörekler pişirmesini istiyorum. Ve bize ait bir şeyi bulmak ya da belki de onun her şey olduğunu bulmak istiyorum çünkü eğer onunla olursam en aptalca şeylerin bile önemli olacağını hissediyorum."

Şaşkınlıktan ağzı açık halde duruyordu.

"Senden bir tek şey duyarsam bir daha bu konuda tek kelime etmeyeceğim. Doğru şeyi yapmak istiyorum ve senin, asla aptalca bir şey yapmama izin veremeyeceğini biliyorum. Ne yapmalıyım söyle bana ve bunu asla sorgulamayacağım baba."

Gözleri fal taşı gibi açılmış şekilde kafasını kaldırıp saate baktı. "Eadlyn sadece yedi dakikan kaldı."

Baktığı yere baktım, haklıydı. Yedi dakika kalmıştı.

"O zaman bana yardım et. Ne yapmam gerektiğini söyle!"

Anlık bir duraksamanın ardından bana dönüp beni stüdyonun dışına çıkardı.

"Marid yüzünden hızlı ilerlemek istediğini hepimiz biliyorduk ve bu düşüncende doğru bulduğum taraflar var. Ama bir zorbanın hayatının geri kalanına karar vermesine izin veremezsin. Güven bana. Bugün hiçbir şeyin duyurusunu yapmak zorunda değilsin."

"Konu bu değil. Eikko'yu canım yanarcasına istiyorum ama geçmişte öyle bencilce, öyle aptalca şeyler yaptım ki en ufak bir kuralı bile çiğnesem insanların beni affetmeyeceğini düşünüyorum. Onları hayal kırıklığına uğratmaya dayanamam baba. Seni hayal kırıklığına uğratamam."

"Beni mi? Küçük aptal bir kural yüzünden mi?" Başı-

nı iki yana salladı. "Eadlyn, uzun bir ihanet listesinden sonra geliyorsun. Beni hayal kırıklığına uğratamazsın."

"Ne?"

Gülümsedi. "Erkek kardeşinin Fransa'ya kaçması teknik olarak bir savaş çıkması için yeterliydi. Bunu bildiğini düşünüyorum. Ama bu onu durdurdu mu?"

Hayır, anlamında başımı salladım.

"Annen," dedi gülerek. "Kuzeydeki asileri desteklemek için İtalyan hükümetiyle birlik oldu. Babam bunu öğrenseydi onu mezara yollardı."

Şaşkınlıktan öylece kalakaldım.

"Ya ben? Yirmi yıl önce ölmesi gereken birinin yaşamasına izin veriyorum."

"Woodwork ailesi mi?" diye tahminde bulundum.

"Ha! Hayır, resmen affedilmelerine rağmen onları unutmuşum. Bu, aslında krallığın gözünde çok daha tehlikeli biri."

"Baba, anlayamadım."

İç çekip bizi izleyen var mı diye koridoru baştan aşağı süzdü ve hızla gömleğinin düğmelerini açtı. Arkasını dönüp hızla gömleği ve ceketini sıyırdı.

Babamın sırtını görünce dehşete düştüm. Sırtı, kimisi hiç tedavi edilmeden kapanmak zorunda kalmış geniş, kimisi büzüşmüş ince deri gibi görünen irili ufaklı yara izleriyle doluydu. Yara izleri arasında hepsinin aynı sopa ya da kırbaçtan çıkma olduğu dışında bir benzerlik yoktu.

"Babacığım... Babacığım başına ne geldi böyle?

"Başıma babam geldi." Gömleğini üzerine geçirip olabildiğince hızla düğmelerini iliklediği. Çabuk çabuk konuşuyordu. "Seninle hiç deniz kenarına gidemediğimiz için

üzgünüm tatlım. Yapamazdım."

Olduğum yerde çöktüm. Özür dilediğim o kadar şeyin arasında. "Anlayamıyorum. Bunu sana neden yaptı?"

"Beni terbiye etmek, sessiz kalmamı sağlamak, beni daha iyi bir lider yapmak için... Ve bunun gibi sayısız sebepten dolayı. Ama aralarında bilmen gereken yalnızca iki dayak var. İlki, annen kastları ortadan kaldırmamızı önerdiğinde oldu."

Başını salladı, olanları hatırladığında hafifçe gülümsedi. "Hâlâ Seçim'deyken bunu *Rapor*'un birinde söylemeyi uygun gördü. Ve tabii babam, ondan zaten nefret ediyordu, bunu yönetimine bir tehdit olarak gördü. Öyleydi de. Böyle bir öneri ihanettir. Dediğim gibi, ailemizde var. Babamın onu cezalandıracağından endişe ettiğim için sinirini benden çıkarmasına izin verdim."

"Aman Tanrım."

"Aynen öyle. Bu dayandığım son dayaktı ve hayatımın sonuna kadar asla pişman olmayacağım. Onun için bunu yüzlerce kez olsun göze alırım."

Bundan hiç haberim yoktu. Tek bildiğim kastların ortadan kaldırılması için birlikte uğraştıklarıydı. Geçmişlerindeki birçok sevimsiz detayın üzeri kapatılmıştı. Mükemmel olanlarla beraber korkunç olanlar da vardı.

"Bunu sormaktan nefret ediyorum ama bilmem gereken diğer şey neydi?"

Son düğmelerini de kapatıp iç çekti. "İlki."

Bu hikâyeyi duymak istediğimden emin değildim; yutkundum.

"Gördüğün gibi babam çok kibirli bir adamdı. Kral olduğu için tüm dünyanı ona borçlu olduğunu düşünüyor-

du. Ve gerçekten, mutsuz olması için hiçbir sebep yoktu. Güç, mükemmel bir ev, kendisine tapan bir eş ve ondan sonra yerini alacak öz oğlu vardı. Ama asla yetmiyordu."

Gözleri uzaklara daldı ve ben hâlâ kafam karışık biçimde onu izliyordum. "Metresi geleceği zaman hemen anlıyordum. O gün önce anneme bir hediye verirdi sanki işlemeden önce günahlarını ödüyormuşçasına. Sonra akşam yemeğinde, o kendinden geçene kadar kadehlerce şarap içirirdi. Ve tabii annemin odaları diğer kanattaydı. Bunun annemin değil babamın fikri olduğunu düşünüyorum. Annemin kendini bile isteye babamdan ayırdığını hayal bile edemiyorum. Ona resmen tapıyordu.

"Her neyse, on bir yaşındayken filan sarayda dolanırken bir gece o kadını saçı başı darmadağın, yaptıklarını gizlemek istercesine omuzlarında peleriniyle çıkarken yakaladım. Biliyordum. Neden orada olduğunu biliyordum ve bu yüzden ondan nefret ediyordum. Hatta babamdan bile daha çok, ki bu haksızlıktı. Kadın gittikten sonra babama gittim. Sarhoş ve terliydi, üzerinde bornozu vardı. Ve ona dedim ki hiç unutmuyorum, 'O fahişeyi bir daha buraya getiremezsin.' Krala ne yapıp ne yapmayacağını söyleyebilirmişim gibi.

"Beni kolumdan öyle bir çekti ki omzum çıktı. Beni yere yatırıp sırtıma sopayla hatırlayamadığım kadar çok kez vurdu. Acıdan bayıldım. Odamda, kolum alçıda uyandım. Ayılınca hizmetçim bana muhafızlarla dalaşmamam gerektiğini, onlarla oyun arkadaşı olmak için çok genç olduğumu söyledi."

Babam başını iki yana salladı. "Bu hikâyeyi meşrulaştırmak için kim kovuldu ya da başka kötü ne oldu bil-

miyorum ama sessiz kalmam gerektiğini anlamıştım. Ve öyle küçüktüm ki kimseye olanları anlatma riskini göze alamazdım. Büyüdükçe de utancımdan sakladım. Ve sonra kafamın içinde bu durum gurur duyulacak bir şey halini aldı. Bu acıya kimseden destek almaksızın tek başıma dayanmıştım ve bu hayranlık uyandıran bir şeydi. Tabii ki değildi. Aptallık ediyordum ama küçükken kendimize bahaneler buluruz."

Hafifçe gülümsedi.

"Üzgünüm baba."

"Sorun değil. Beni daha güçlü biri ve umarım daha iyi bir ebeveyn yaptı. Seninle ilgili doğru davrandığımı umuyorum."

Gözlerim doldu. "Davrandın."

"Güzel. Soruna cevap vermek gerekirse, birkaç yıl sonra babamın metresini defettiğini sanıyordum. Dediğim gibi, onu buraya getirmeyi planladığında eski rutine geri döndüğünü, hatta birkaç gece gizli gizli dışarı çıktığını görüyordum. Kadın aylarca ortalıkta yokken birden bir gün sanki burası onun yeriymişçesine onu koridorda salınırken gördüm.

"Bu kadına karşı öyle öfke doluydum, annem hemen oracıkta uyurken yüzünü göstermek cüretinde bulunmasına öyle kızgındım ki. Bu yüzden onu durdurdum ve o anlamda bir şeyler söyledim. Başını çevirip yüzünü ekşitti, ben bir böcekmişim, hiçbir şeymişim gibi. Ve sonra kulağıma yaklaşıp fısıldadı, 'Kız kardeşine selamını söyleyeceğim.' Ve beni orada öylece şoke olmuş biçimde bırakıp yürüyüp gitti. Orada öylece, kıpırdamadan on dakika filan durmuşumdur."

Bunu benimle alay etmek için mi söylemişti? Yoksa bilmediğim bir üvey kız kardeşim mi vardı? Buna cevap vermesi için ona yalvaramazdım ve tabii ki babama da soramazdım. Babam ölene kadar onu aramaya yeltenemedim bile."

Yutkundu. "Fakat esas konu şu, kraliyet ailesinin gayri meşru çocuklarının yaşamasına izin verilmez."

"Ne? Neden?"

"Sanırım kraliyet soyuna karşı bir tehdit oluşturabileceklerinden. İç savaş ya da politik huzursuzluk kimsenin işine yaramaz. Şimdi bile, Marid'in sebep olduğu sorunlara bir bak. Bu yüzden o dönemde bu tip tehditleri gördüğümüz anda ortadan kaldırıyorduk." Bunu robot gibi soğuk bir ifadeyle söylemişti.

"Yani onu öldürdün mü?"

Kendi kendine gülümsedi. "Hayır. Onu gördüğüm anda büyülenmiştim. Yalnızca bir çocuktu ve babasının kim olduğu konusunda en ufak bir fikri yoktu. Kraliyet soyunun üvey üyesi olmak onun hatası değildi. Böylece onu annesinden alıp yanımda büyüttüm ve ondan beri korumaya devam ediyorum."

"Leydi Brice mı?" diye sordum.

"Leydi Brice."

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Bir halam vardı. Ve son zamanlarda benim için ailemden biri kadar çok şey yapmıştı. Hatta kimisinden çok bile. Ona teşekkür borçluydum.

"Onu gözlerden uzak tuttuğum için kendimi kötü hissediyorum," dedi.

"Biliyorum. Eğer kraliyet soyundan geliyorsa daha fazlasını hak ediyor."

"Bu mümkün değil ve o da bunu anlıyor. Burada olduğuna şükrediyor," dedi babam. Ve ikimiz de aslını bilmemize rağmen bunu tatmin edici olmadığı konusunda hemfikir olduğumuzu görebiliyordum. "Gördüğüm gibi son yirmi yıldır her gün ihanet ettim. Annen de erkek kardeşin de. Bence yalnızca Kaden herhangi bir kuralı çiğnemeden ilerliyor."

Doğru söylüyordu. Osten'in kim bilir hangilerini çiğneyeceğini düşünüp gülümsedim.

"O aptal kuralı çiğne gitsin Eadlyn. Sevdiğin adamla evlen. Eğer senin onayını alacak kadar iyiyse ben de kesinlikle onaylıyorum. Ve eğer halk onaylamıyorsa bu onların sorunu olur. Çünkü sen kimsin bakalım?"

"Ben Eadlyn Schreave'yim ve dünyada benden daha güçlü kimse yok," dedim bir anda düşünmeden.

Başını salladı. "Aynen öylesin."

Yapımcı kapıdan dışarı fırladı. "Şükrüler olsun! On saniyen var. Koş!"

34. Bölüm

Odaya daldım ve Eikko'yu aradım. Beni bulmak için koşuşturan insan topluluğu yüzünden onu göremiyordum.

Kameranın ışığı kırmızıya dönünce sahneye zıpladım ve yüzüme dökülen saçlarımı geriye atıp sözlerimin beni nereye götüreceğini bilmeden konuşmaya başladım.

"İyi akşamlar Illea." Kalabalık önünde konuşmakla ilgili bütün kuralları unutmuş durumdaydım. Duruşum berbat, sesim titrekti ve gözlerim Eikko'yu aramakla meşgul olduğundan kameraya bakmıyordum bile. "Bu akşam sizler için bir sürprizimiz var. *Rapor*'un bu özel bölümünde sizlere önemli bir duyuru yapacağım."

Sonunda onu gördüm, Henri'nin arkasında gizlenmişti.

"Şimdi, Bay Eikko Koskinen'i sahneye davet etmeme izin verin."

Salonda alkış koptu ve benim için kameralara göğüs gerer diye umdum. Eikko yutkundu ve Henri onu arkasından itelerken kravatını düzeltti.

Elinden tutup onu yanıma alırken hafiften başım dönüyordu; o da aynı durumda mı diye endişelendim.

"Kimileriniz bu genç adamı birkaç hafta önceki *Rapor*'dan hatırlıyordur. O, Bay Henri'nin tercümanı ve saraya vardığından beri ne kadar zeki, nazik, onurlu, komik olduğunu ve onun bu özelliklerini görünce onu ne kadar istediğimi anladığım daha birçoğuna sahip olduğunu gösterdi." Ona bakınca ifadesi, gözündeki umut ışığı beni sakinleştirdi. Kameraları unutuverdim. "Böylece ona fena halde âşık oldum."

"Ve bende sana," dedi, kimsenin duyamayacağı kadar sessiz.

"Eikko Petteri Koskinen, bana inanılmaz şekilde, kocam olma şerefini layık görür müsün?"

Neler olduğuna inanmaz bir şekilde güldü ve birden dünya durdu. Diz çökmek ya da yüzükler için kapışmak filan yoktu. Sadece o ve ben vardık.

Ve bizi izleyen milyonlarca insan.

Döndü, bakışını izledim; Henri'yi aradığını biliyordum. Arkadaşı, olduğu yerden el sallıyor ve gözleri kocaman açık büyük hareketlerle *evet* demesini işaret ediyordu.

"Evet," dedi Eikko en sonunda gülerek.

Ona atıldım ve boynuna dolanıp onu öpmek için kendime çektim. Alış ve ıslıkları duyar gibiydim ama kalbimin sevinçli atışları gürültüyü boğuyordu.

Aklımın bir köşesinde ülkenin buna nasıl tepki vereceğinden endişe etmem gerektiği belirdi; bu geceden sonra olaylar nasıl gelişecekti. Ama geri kalanım bu endişeyi susturdu ve saf ve kesin olarak biliyordum ki ruh eşimi bulmuştum.

Ona bakmak için geri çekildim, mutluluğum tarif edilemezdi.

Birkaç saniye sonra yüzündeki karmaşık ifade sakinledi. "Öyleyse... şimdi ne yapıyorum?"

Gülümsedim. "Bir dakikalığına kenara çekil. Hallettmem gereken başka bir şey var. Ve sonra seninle konuşmak istediğim çok şey var."

"Ben de aynı şekilde."

Alkışlar durulunca gözlerimi kameraya diktim. Artık korkmayacak kadar mutluydum ve halkıma bildiğim en doğru şeyi söyledim.

"Yalnızca birkaç gündür kraliçe olduğumun farkındayım ama bu kısa süre boyunca ve bundan önce uzunca bir süre kalbinizdeki yerimle ilgili endişelendim. Neden bu derece reddedilişle karşılaştığımı sanırım hiç anlayamayacağım ama ancak şimdi bunu umursamamam gerektiğini anlıyorum. Hayatım tamamıyla bana ait olmalı, size değil.

Ve karşılığında, sizin hayatlarınız da tamamıyla size ait olmalı, bana değil."

O an salondaki havanın değiştiğini hissettim, belki deliriyordum ama olayın stüdyoda gördüğümden çok daha büyük olduğunu hissediyordum.

"Geçtiğimiz iki ay benim için kasırga gibiydi. Neredeyse annemi kaybediyordum, sevgili ikizim yurt dışına taşındı, kraliçe tacını taktım ve kimsenin benim için yapılacağını düşünmediği bir Seçim'i bitirmeye çalışıyordum." Her şeyin ne kadar hızlı olup bittiğini düşünüp gülümsedim. Nasıl da beni darmadağın edebilirdi ama etmemişti.

"Bu süreçte kimileriniz bana karşı anlayışlıydı, kimileri kendini ihmal edilmiş hissetti. Kimileri bana destek olurken kimileri bana karşı saldırgandı. Yakın zamana

kadar bu hislerin bir temeli yok diye düşünüyordum ama artık bunun doğru olmadığından eminim.

Seçim'den önce hayatımı tanıdıklarımdan oluşan ufak bir çevrede yaşıyordum. Hayattaki en büyük endişemin kendi rahatım olduğunu kabul ediyorum ve onu korumak için birçok şeyi feda etmeye hazırdım; etrafımdakilerin mutluluğu da buna dahil. Bunu söylemek marifet değil."

Bir an için halıya odaklandım, kendimi dengelemem gerekti. "Ama bu genç adamlarla tanışmak bana, kendimi ardına kapadığım bu duvarların dışındaki dünyayı gösterdi. Ancak geçen bu birkaç hafta ülkem hakkında ne kadar az şey gördüğümü fark ettim. Bütçeler ve teklifler bana ihtiyaçlarınızla ilgili yol gösterici olabilir ama sizlerle yüz yüze gelmek bana, daha ne kadar fazlasıyla karşı karşıya olduğunuzu gösterdi.

Böylece," derin bir nefes aldım, "şimdi huzurlarınızda Illea'nın artık meşrutiyetle yönetileceğini duyurmak isterim."

Salonda şaşkınlık ve mırıldanmalar başladı ve onlara sakinleşmeleri için bir dakika tanıdım. Beni evlerinden izleyenlerin de aynı şeye ihtiyacı olacaktır diye düşündüm.

"Lütfen bununla görevlerimi daralttığımı düşünmeyin. Aslında artık sizleri, bu işi tek başıma yapmaya kalkışamayacak kadar çok sevdiğimi biliyorum. Bir eşle bile olsa," dedim Eikko'ya göz atıp gülümseyerek, "atalarımın sağlık durumları ve genç ölümleri düşünüldüğünde her kimse için fazla mükemmel olurdu. Ben kendime düşeni yapacağım ki siz de kendinize düşeni yapın."

Burada, sarayda uzun zamandır sizlerin hayatını iyi-

leştirmek, daha mutlu hale getirmek için çalıştık ama gördük ki bizim bunu yapmamız mümkün değil. Hayatlarınız sizlerin elinde olmalı. Ancak o zaman çoğunuzun görmek için nesillerdir beklediği değişimi göreceğiz.

Bu geçiş döneminde uygun bir başbakan bulacağım ve önümüzdeki iki yıl içinde düzenli bir seçim planlayacağız. Ülkeniz için aklınızda neler var diye görmek için ne kadar can attığımı anlatamam.

Ülkemizi yeniden şekillendirirken ortaya birçok soru ve sorun çıkacaktır eminim ama lütfen şunu bilin ki kraliyet ailesi yanınızda. Siz nasıl benim kalbime hükmedemezseniz ben de sizinkine edemem. Bence artık hepimiz için daha parlak ve iyi bir gelecek aramanın zamanıdır."

Gülümsedim, ne korkuyordum ne de endişeliydim; çok huzurlu hissediyordum. Eğer herhangi birimiz görevimizi nasıl yürütür gibi *göründüğümüzden* çok nasıl yürüttüğümüze odaklansaydık bu sonuca çoktan varırdık.

"Desteğiniz için çok teşekkür ederim. Kendim için, ailem için ve nişanlık için. Sizi seviyorum Illea. İyi akşamlar."

Kameranın ışığı sönene dek bekledim ve bağrış çağırışları sakinleştirmek için sahneden indim. Danışmanlar öfkeliydi ve belli ki bazı cevaplar için babamı sıkıştırıyorlardı.

"Bana neden bağırıyorsunuz aptallar?" diye bağırdı babam onlara. "Kraliçeniz o, Tanrı aşkına. Ona sorun."

Eikko'ya döndüm.

"İyi misin?"

Güldü. "Daha önce aynı anda hiç bu kadar mutlu olup korkmamıştım."

"Bu söylediğin olanları iyi tanımlıyor."

"Hey!" diye bağırdı Kile, arkasında Henri'yle Eikko'yu

kucaklamak üzere gelmişti. Onlar kutlamaya başlamışken ben oradan ayrıldım. Daha halledilmesi gereken şeyler vardı.

Kafası karışık ve öfkeli danışmanları ite kaka ilerledim. Stüdyonun arka tarafında bir telefondan bilindik bir numarayı çevirdim.

Marid hemen açtı. "Sen ne yaptın?" diye bağırdı.

"Senin hükümdarlığıma katılmaya davet edilmeyişini kesinleştirdim."

"Bunun ne kadar aptalca olduğunun farkında mısın?"

"Şunu fark ettim ki birkaç hafta önce tamamen normal olan bir şeyler seni fena halde korkuttu. Şimdi anlıyorum. Gücü kendi elinde tutmak varken neden başkasına bırakasın?"

"Eğer benden kurtulduğunu sanıyorsan..."

"Aynen öyle oldu. Artık halkıma kulak verdikçe sana ihtiyacım yok. Hoşça kalın beyefendi."

Artık ülkem asla elimden alınamazdı çünkü onu kendi isteğimle vermiştim ve bu önemli şeyi bilmek beni mutlu ediyordu. Gülümsedim. Halkım da benim gibi mutu olmak istiyordu ve bizim yerimize hayatımızı yaşamaya çalışan insanlardan yeterince sıkılmıştık.

"Eadlyn!" diye bağırdı Leydi Brice koşarak bana gelirken. "Seni akıllı kız seni!"

"Yapacaksınız değil mi?"

"Neyi yapacak mıyım?"

"Başbakanlık. Yalnızca seçimleri yapana kadar ama yine de."

Kıkırdadı. "Bu iş için en iyi kişi olduğumdan emin değilim. Ayrıca bazı..."

"Haydi, ama Brice Hala."

Bir an için dehşete kapıldı. Sonra gözleri doldu. "Bunu asla duyamayacağımı düşünüyordum."

Bu en büyük sırdaşlarımdan biri olan kadına sarılmak için ona yaklaştım. İlginçtir, onu hiç kaybetmememe rağmen şimdi ona böyle sarılınca sanki bir şeyi geri almış hissediyordum. Tıpkı Ahren taç giyme törenine geldiğindeki gibi.

"Ah, Tanrım, Ahren'i aramalıyım!" diye bağırdım.

"Bunu da yapılacaklar listemize ekleyebiliriz. Nişanlanma, tamamdır. Ülkeyi değiştirme, tamamdır. Programda başka ne var?"

Odanın diğer ucunda babamın Eikko'yla el sıkıştığını, annemin ise yanağına öpücük kondurduğunu gördüm.

"Hayatımı değiştirmek."

Son Söz

Peri masalı gibi bir aşktan doğmak ilginç bir şey. Üstelik kendine de bundan bulabileceğini düşünmek başka bir şey. Hikâyeleri okuyabilir, filmleri izleyebilirsiniz ve olayların nasıl gelişeceğini bildiğinizi düşünebilirsiniz.

Ama gerçek şu ki aşk, kader olduğu kadar planlı; güzel olduğu kadar felakettir.

Prensini bulmak için birçok kurbağayı öpmek gerekebilir. Ya da evinizden birçok kurbağayı kovmak. Düşüş, hiç düşünmeden her zaman istediğiniz bir şeyin peşine düşmek demek olabilir. Ya da hayatınız boyunca ölümüne korktuğunuz bir şeye parmağınızı sokmak. Sonsuza dek mutlu yaşamak sizi bir buçuk kilometre genişliğinde bir alanda da bekliyor olabilir. Yedi dakikada kat edilecek kadar dar bir pencerede de.

burçak :)